BnF Gallica

Buc theo Thây / cua Cha Joss,... Cha Jh. Bích,... soan lai

Source gallica.bnf.fr / Bibliothèque nationale de France

{BnF Gallica

Bích, Jh.. Auteur du texte. Buc theo Thây / cua Cha Joss,... Cha Jh. Bích,... soan lai. 1950.

1/ Les contenus accessibles sur le site Gallica sont pour la plupart des reproductions numériques d'oeuvres tombées dans le domaine public provenant des collections de la BnF. Leur réutilisation s'inscrit dans le cadre de la loi n°78-753 du 17 juillet 1978 :
- La réutilisation non commerciale de ces contenus ou dans le cadre d’une publication académique ou scientifique est libre et gratuite dans le respect de la législation en vigueur et notamment du maintien de la mention de source des contenus telle que précisée ci-après : « Source gallica.bnf.fr / Bibliothèque nationale de France » ou « Source gallica.bnf.fr / BnF ».
- La réutilisation commerciale de ces contenus est payante et fait l'objet d'une licence. Est entendue par réutilisation commerciale la revente de contenus sous forme de produits élaborés ou de fourniture de service ou toute autre réutilisation des contenus générant directement des revenus : publication vendue (à l’exception des ouvrages académiques ou scientifiques), une exposition, une production audiovisuelle, un service ou un produit payant, un support à vocation promotionnelle etc.

CLIQUER ICI POUR ACCÉDER AUX TARIFS ET À LA LICENCE

2/ Les contenus de Gallica sont la propriété de la BnF au sens de l'article L.2112-1 du code général de la propriété des personnes publiques.

3/ Quelques contenus sont soumis à un régime de réutilisation particulier. Il s'agit :

- des reproductions de documents protégés par un droit d'auteur appartenant à un tiers. Ces documents ne peuvent être réutilisés, sauf dans le cadre de la copie privée, sans l'autorisation préalable du titulaire des droits.
- des reproductions de documents conservés dans les bibliothèques ou autres institutions partenaires. Ceux-ci sont signalés par la mention Source gallica.BnF.fr / Bibliothèque municipale de ... (ou autre partenaire). L'utilisateur est invité à s'informer auprès de ces bibliothèques de leurs conditions de réutilisation.

4/ Gallica constitue une base de données, dont la BnF est le producteur, protégée au sens des articles L341-1 et suivants du code de la propriété intellectuelle.

5/ Les présentes conditions d'utilisation des contenus de Gallica sont régies par la loi française. En cas de réutilisation prévue dans un autre pays, il appartient à chaque utilisateur de vérifier la conformité de son projet avec le droit de ce pays.

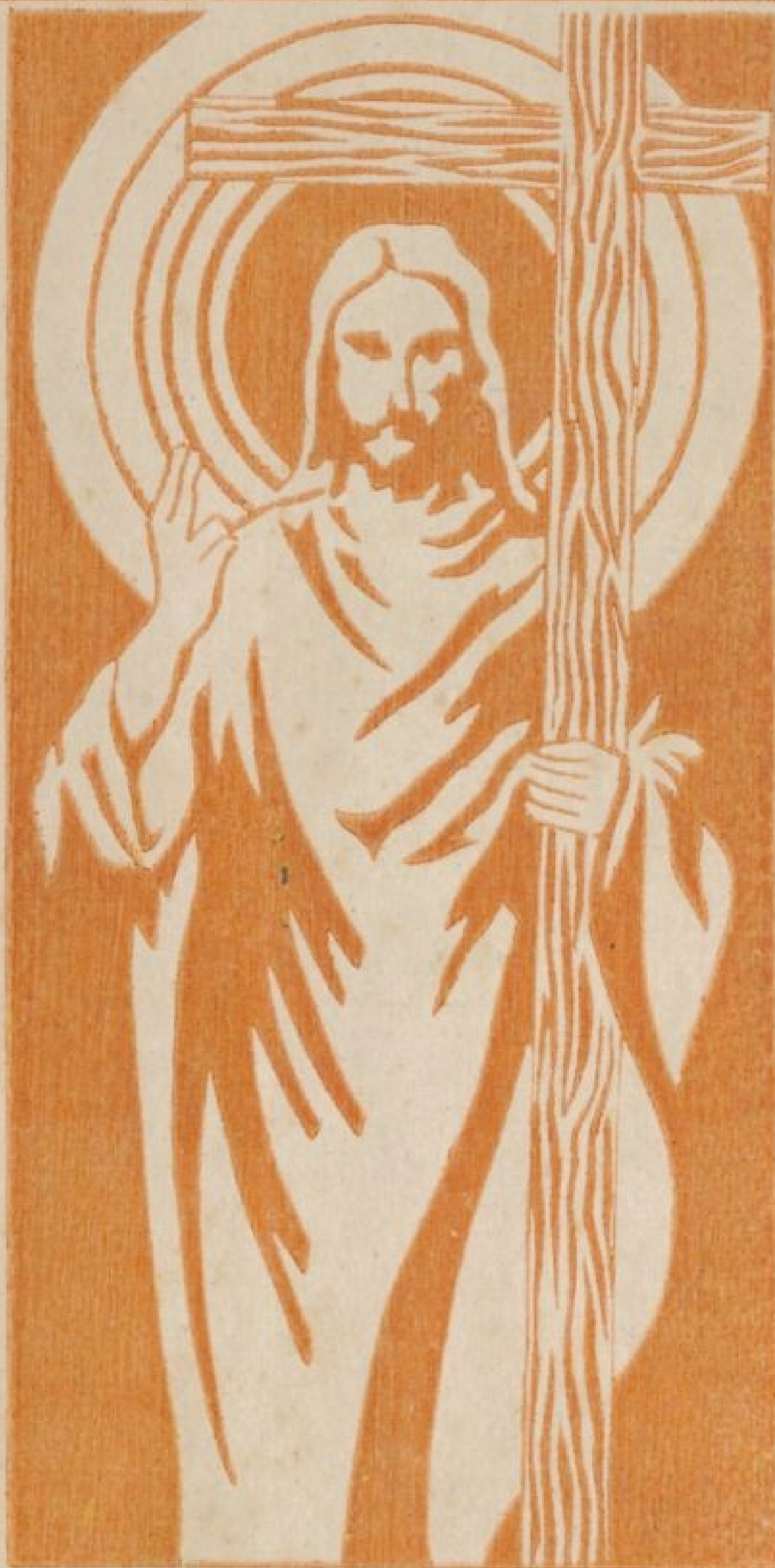
6/ L'utilisateur s'engage à respecter les présentes conditions d'utilisation ainsi que la législation en vigueur, notamment en matière de propriété intellectuelle. En cas de non respect de ces dispositions, il est notamment passible d'une amende prévue par la loi du 17 juillet 1978.

7/ Pour obtenir un document de Gallica en haute définition, contacter
utilisation.commerciale@bnf.fr.

16°
Indoch
391

Jh. BICH c.ss.r.

BƯỚC THEO THẦY

E. 2777

16°
Indoch
391

CỨU THẾ TÙNG THƯ
1950

JH. BICH c. ss. r.

BƯỚC THEO THẦY...

16 Indochin
1785

CỨU THẾ TÙNG THƯ
1950

BIBLIOTHÈQUE NATIONALE
R.F.
IMPRIMÉS

Xin chú ý :

Trước khi đọc « Bước Theo Thày », xin Bạn vui lòng sửa những chỗ sai lầm như sau đây :

Trang	DÒNG	CHỖ SAI	XIN CHỮA
5	4	Cha Joos	Cha Jh Joos
60	2	cần được	vẫn được
65	25	ơn giúp	ơn giúp riêng cho
75	cuối trang	Marc, 42-XIV	Marc, XIV, 42
83	13	dắt lưng	giắt lưng
85	17	chúa, Chúng	Chúa, chúng
86	1	mến chưa đủ	mến Chúa chưa đủ
87	12	ngực đánh mạnh	ngực y đánh mạnh
88	19	bền dỗ	bền đỗ
91	6 và 13	chính là ta	chính là Ta
96	9	lấy lòng	sắm lấy lòng
96	cuối trang	Ps-XXVI	Ps. XXVI, 1
103	13	kẻ yếu, chỉ	kẻ yếu chỉ
107	cuối cùng	như là	là như
127	3	tâm-tình Chúa Giêsu	tâm-tình Người
134	7	sự sáng	sự sáng thật
141	19	mọi sự chỉ vì	mọi sự, chỉ vì
146	1	Siméon có	Siméon, có
149	9	nhục vậy	nhục như vậy
149	14	Nhưng hội	Những hội
151	15	phạm vị	phạm vi
162	17	dốc lòng kết án	dốc lòng đừng kết-án
186	25	khinh dể	khinh dể
202	12	phán cùng	chỉ về
206	6	Pharisiê	Pharisiêu,
2.6	25	Giêsu được	Chúa Giêsu được
216	26	thưa Chúa	thưa Người

Trang 88 dòng 25 bỏ hai tiếng : những khi
Trang 137 dòng 9 bỏ tiếng : cũng.
Trang 209 dòng 1 bỏ tiếng : đem
Trang 212 cuối trang bỏ : (2, 1 b. 13.

Xin đặt dấu ***
Ở giữa dòng 20 và dòng 21 trang 60.
Ở giữa dòng 19 và dòng 20 trang 88.
Ở giữa dòng 21 và dòng 22 trang 95.
Ở giữa dòng 21 và dòng 22 trang 103.
Ở giữa dòng 21 và dòng 22 trang 107.

Đọc xong « Bước theo Thày », nếu Bạn còn thấy gì nên sửa đổi, yêu cầu Bạn cho chúng tôi biết, để, lần tái-bản, sách được hoàn toàn hơn. Đa-tạ.

Lời nói đầu

Đây là một ít bài gẫm phỏng theo sách « **La Passion du Maître et de ses disciples** » *của Cha Joos* c. *ss. r.*

Mỗi bài chia làm 2 đoạn: mỗi đoạn có thể suy trong 15 phút.

Sau mỗi đoạn, chúng tôi đã có thể thêm những lời nguyện và than-thở. Nhưng, chúng tôi thiết-tưởng : có lẽ Độc-giả thích tự mình làm lấy hơn... ?

Chúng tôi nguyện xin Chúa Cứu Thế — nhờ lời Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp bầu cử — ban cho những ai dùng sách này được nhiều ích-lợi thiêng-liêng...

CUM PERMISSU SUPERIORUM

IMPRIMATUR
Hà - Nội, 3 - VI - 1950
Victor NĂNG
Provicarius substitutus

Đêm nay hết thảy chúng con sẽ lỗi nghĩa cùng Thày (1)

BỮA tiệc «chiên» vừa xong. Chúa Giêsu đứng lên, các Tông-đồ cũng đều đứng cả dậy, đồng-thanh hát bài «*Hallel*»: «*Lạy Thiên-Chúa, xin đừng hiển-dương chúng tôi, một hãy hiển-dương Chúa*»

Lòng Chúa Giêsu hướng về trời, mắt Người cũng ngước trông lên. Một lần nữa, Người dâng lên Đức Chúa Cha những ý-chỉ thánh-lễ Người, để cầu-nguyện cho đồ-đệ, và Giáo-Hội Người. Rồi Người ra khỏi phòng tiệc. Mười một Tông-đồ cùng theo...

Một cảnh đêm thanh! Nhưng, ánh-sáng mặt trăng như có vẻ u-buồn! Chúa tiến về phía vườn «cảm-lãm» (2). Đến bờ suối *Cedron* Người dừng lại. Đồ-đệ hội-họp chung quanh. Chúa mở lời phán: «*Đêm nay, hết thảy chúng con sẽ lỗi nghĩa cùng Thày. Đúng như lời đã chép: Ta sẽ đánh kẻ chăn chiên, thì cả đàn chiên sẽ tan rã*».

(1). Matt. XXVI, 31 — (2). Quen gọi là cây dầu o-li-va.

Những lời ấy phải chăng là báo trước một cảnh đáng buồn!

Chúa Giêsu đang bước đi chịu thống-khổ. Đây là những giây-phút sau hết Thày trò còn ở với nhau. Trước cảnh thê-thảm kia, các đồ-đệ sẽ nghĩ sao? — Hết thảy các ngài sẽ tỏ ra nhu-nhược. *« Hết thảy chúng con sẽ lỗi nghĩa cùng Thày »!*

Mầu-nhiệm thay! Những Tông-đồ, những người sẽ phải thay Chúa Giêsu để giảng dạy đạo-lý Người, mà nay sắp lỗi đạo Thày trò, sắp hồ-nghi về công-việc Thày chí-thánh mình?

Các ngài sẽ nghĩ: một người xem ra không đủ sức tự-vệ, đâu có phải con Thiên-Chúa Toàn-năng?

Thế rồi, hết thảy sẽ bỏ Người...

*
* *

Chúa Giêsu báo cho các đồ đệ Người biết: cuộc thống-khổ riêng Người sẽ là gương mẫu cuộc thống-khổ các ngài sẽ phải chịu.

Lời Người vẫn vang dội hết đời này sang đời khác, để ngăn-ngừa chúng ta chớ tưởng là thân-phận chúng ta sẽ khác thân-phận Người đâu. Không, chúng ta sẽ hằng phải nối gót Người...

Thày chí-thánh chúng ta bao giờ cũng là của hy-sinh trọng nhất, thay thế cho mọi lễ-vật ở đời; bao giờ cũng là con Chiên gánh tội loài người; bao giờ cũng phải chịu vô số kẻ thù khinh-chê, nói phạm, làm khốn!

Chúa thấy trước Giáo-Hội Người cũng sẽ luôn luôn bị bạc-đãi. Giáo Hội ấy chẳng qua là chính Người. Chúa Ky-tô với tín-hữu Người chỉ là một thân-thể. Do đó, hết các tín-hữu đều có liên-lạc mật-thiết với nhau.

Thành ra, việc gánh tội loài người, việc chịu thống-khổ là việc chung cho Chúa Giêsu, với các tín-hữu, các đồ-đệ Người.

Sự thống-khổ chính là sức sống của Đạo Chúa Ky-tô. Chúa vẫn dùng khổ-giá để cứu-chuộc loài người. Ngay từ lúc giáng-sinh, Thiên-Chúa đã đem khổ-giá đến cho Người. Và, Người đã nhận lấy khổ-giá, như nhận lấy một người bạn trăm năm hằng theo Người luôn mãi . . .

Đồ-đệ phải nên giống Thày. Muốn theo Thày chí-thánh, chúng ta cũng hãy cam chịu khổ-giá như Người. Hãy đáp lại lời Người phán : « *Ai muốn theo Ta, hãy vác lấy khổ-giá mình mà theo* » (1)

Chúa Giêsu đã nói tiên-tri rằng: Giáo-Hội Người sẽ hằng bị công-kích, sẽ hằng gặp sỉ-nhục, sẽ hằng lâm đau-khổ . . . Lời Chúa không sai !

Trong thiên-hạ vẫn thấy chia hai phe. Một số đông theo tướng *Satan*, luôn luôn tác-chiến cùng Chúa Giêsu và Giáo-Hội Người. Còn bao nhiêu là đồ-đệ Chúa, những người muốn chia nỗi khổ-thống với Thày chí-thánh họ. Họ quyết không bỏ Người,

(1) Mat. XVI, 24.

quyết đồng sinh đồng tử với Người, để cứu-chuộc anh-em đồng-loại.

Không đời nào, Giáo-Hội không mất nhiều người con gục ngã trên chiến-trường. Thế nghĩa là: không đời nào Giáo-Hội không được ca khúc khải-hoàn . . .

Nhưng, nếu trong số đồ-đệ Chúa xưa đã có nhiều người bội-tín, vì sợ dân Do-thái, vì không hiểu tại sao Thày mình có thể lâm nạn như thế,— thì sau họ, vẫn còn có nhiều người đồng-đạo theo gương họ, mà bỏ Thày.

Thày đã thấy, và nói trước cả . . . !

Dầu hết thảy anh em sẽ lỗi nghĩa cùng Thày, thì con đây sẽ không hề dám lỗi. (1)

LỜI Chúa nói tiên-tri không khỏi làm đồ-đệ áy-náy !

Ông Phêrô nghĩ bụng : tôi đây chuyên nghề chài lưới, xưa nay đã từng đương-đầu với gió to, sóng cả. . . mà cái cuộc bạo - động tôi nghi-ngờ kia lại làm được cho tôi sợ-hãi ư ? Không, tôi quyết chứng-tỏ cho Thày tôi biết : tôi đây cũng dạ sắt gan vàng. . . .

« *Thưa Thày, dầu hết thảy anh em sẽ lỗi nghĩa cùng Thày, thì con đây cũng sẽ không hề dám lỗi.* »

Đanh thép thay lời tuyên-bố ấy ! Tông-đồ Phêrô sẵn sàng bảo - vệ Thày. Lưỡi gươm kia như đang giục ông tuốt nó ra !

Nhưng, lời Chúa không lẽ nào sai ? Ông Phêrô chưa ngờ rằng sức cám-dỗ sẽ rất mạnh,

(1). Matt XXVI, 33.

và lòng con người ta rất dễ-đổi. . . Chúa thấy trước. Vì thương, Chúa không quở, mà chỉ dạy phải giữ mình.

Khốn nỗi lòng tự-ái ông quá mạnh ! Ông bực mình vì phải bảo-ban như thế. Ông không phục lời Chúa. Ông giữ tính cậy mình. Ai ngờ tính cậy mình ấy sẽ lấn át được lòng ông mến Chúa !

Lẽ ra ông phải ít tin mình hơn người ta. Vì tính ông quá bồng-bột. Đã hay ông rất có lòng mến Chúa ; nhưng, lắm khi ông nói, làm có phần quá nóng nảy. Cứ theo sách Phúc-âm, ông chưa biết cầm mình trong khi tỏ lòng nhiệt - thành với Chúa.

Lẽ ra ông phải ít tin mình hơn người ta. Vì tính ông quá thất - thường. Một đêm nào, đang lênh - đênh trên mặt hồ Tibêriađê, các Tông-đồ bỗng thấy Thày cứ đi tự-nhiên về phía thuyền họ. Ông Phêrô vội xin Thày cho mình đi trên nước mà đến cùng Thày. Chúa cho y lời xin. Nhưng. . . một làn sóng to vừa nổi dậy, lòng sốt-sắng ông đã tan đâu mất !

Chúng ta chớ bắt chước gương ông Phêrô. Tính cậy mình thường báo trước sự người ta lỗi phạm. Sách « *Châm-ngôn* » đã nói : « *Linh-hồn kiêu-ngạo thế nào cũng sa ngã* » (1)

***

(1). Prov. XVI. 18

Các tín-hữu Chúa Giêsu, trong lúc bình-an, thường cũng có lòng thành ý tốt. Những lúc ấy có ai bảo họ rằng họ rất có thể nhu-nhược, thì họ đã lớn tiếng phân-phô như thánh Phêrô: « Không đời nào tôi lại sẽ như thế ». Hơn nữa, giả như chính thánh Tông-đồ ấy đem kinh-nghiệm riêng, để làm chứng, họ cũng còn tưởng mình vững chắc hơn!

Thế nhưng, sự thực là con người ta có thể gặp những lúc mà tâm trí bị tê-liệt, có thể đứng trước những cuộc tấn-công rất dữ do tình-dục, những cuộc tấn-công làm bại được cả những ý-chí thật cương-quyết!

Sáng thức dậy, bắt đầu sống thêm một ngày, ta có thấy trước được ta sẽ hưởng thái-bình, hay mắc gian-truân trong ngày ấy đâu? Nếu ta dựa vào lòng hăng-hái ta, nếu ta bỏ ngoài tai lời Chúa răn dạy, thì rồi ta sẽ thấy mình lầm đến đâu...

Chiều tối, biết mình đã sa ngã, lòng ta không còn khoan-khoái. Ta cảm như một sức gì rất mạnh đè lên ta. Ta nhận thấy mình đã thất-trung... Ta thẹn với mình, với trời đất, với Đấng Tối-Cao... Những vì sao nhấp-nháy kia như đang cười ta..! Ảnh Chuộc tội kia như đang trách ta..!

Vậy, ta hãy khôn-ngoan, khiêm-nhường, lĩnh lấy bài Chúa dạy. Hãy nhớ luôn: tính kiêu-ngạo, cũng như tư-lợi và thành-kiến rất dễ làm sai lạc trí phán-đoán ta. Khiến cho, lắm lúc ta cứ tin chắc là sẽ thắng nổi chước cám-dỗ. . . Một sự sai-lầm đã làm hại người ta vô kể!

Không gì bằng ta hãy tin lời Chúa. Người dạy sao, ta làm y như thế, không một chút do-dự. Đã đành, muốn theo lời Chúa răn-khuyên, nhiều khi ta phải hy-sinh lắm. Những sự hy-sinh ấy không phải là không có sức làm nản lòng hăng-hái ta. Nhưng, có phải là ta chỉ chiến-đấu một mình đâu? Chúa hằng ở bên, mà bảo-hộ. Sẵn-sàng hy-sinh, dựa vào ơn Chúa, ta sẽ chắc chắn được kết-quả này, là Chúa được vinh-hiển, và hồn ta được an-tịnh. . .

Còn như hạng người hoài-nghi, không nghe theo tiếng Chúa, thì sẽ lâm vòng nô-lệ: nô-lệ tình-dục, nô-lệ ma-quỉ. . .

Thày bảo thật con: đêm nay gà chưa gáy hai lần, thì con đã chối Thày ba lần. (1)

THÀY chí-thánh không muốn cho đồ-đệ cứ còn lầm-tưởng. Người phán rõ cho biết sự nguy-hiểm đã tới nơi. « *Thày bảo thật con: đêm nay gà chưa gáy hai lần, thì con đã chối Thày ba lần* ». Nhưng, chẳng lẽ đồ-đệ vừa mới bạo dạn cả-quyết như kia, mà lại sẽ sai lời được ư?

Ông Phêrô tự nghĩ: lời Thày biết đâu chẳng là quá-đáng? Ông không xem sao lời ấy. Ông lấy ý mình làm hơn!

Thế là, mặc dầu Chúa ngăn đón, đồ-đệ cũng cứ dấn mình vào con đường dốc, để rồi sa ngã! Sự quá cậy mình, và kém ăn lời ấy làm Chúa buồn phiền vô-tả . . .

Chúng ta đây lại cũng chẳng mắc tính cậy mình, không nhiều thì ít đó ư? Dầu đã nhiều phen « *ăn năn thì sự đã rồi* », mà chúng ta vẫn cứ

(1) Marc XIV, 27.

chứng nào tật ấy: chúng ta vẫn cứ muốn theo ý riêng, muốn nghe tình-dục, để mà làm vòng nguy-hiểm!

Ngôi-Hai đã xuống thế-gian, để đánh bại ma quỉ là «*cha sự lừa dối*». Muốn báo thù Chúa, ma-quỉ hết sức làm hại các đồ-đệ Người. Nó hằng quyện quanh ta như thú dữ: nó ám-ảnh giác-quan trong ngoài ta; nó tô-điểm các vật thụ-tạo, cho có những vẻ hào-nháng, để làm quáng mắt tâm-hồn ta; nó thổi vào lửa tư dục, cho cháy mạnh lên . . .

Muốn khỏi sa bẫy nó, ta phải dùng phương-thế nào? Thánh Phao-lô khuyên ta: « *Anh em hãy mang khí-giới Chúa: hãy đeo sẵn lời Chúa như gươm; hãy thắt sẵn chân-lý như dây lưng; hãy mặc sẵn nhân-đức, như áo mã-giáp* » (1)

Đạo-lý và ơn thánh Chúa Giêsu chính là những khí-giới bất-địch, ai khôn-ngoan dùng lấy chắc sẽ được an-toàn . . .

*
* *

Tín-hữu đời nay phải giữ cho khỏi ba thuyết độc này hơn cả: tự-do, ham-hố và xa-hoa. Bất kỳ ở giai-cấp nào, cũng có những ông thày lôi kéo được những tâm-hồn yếu bóng vía.

Có kẻ ra như muốn nói chi thì nói, muốn viết chi thì viết. Khiến cho nhiều người không

(1). Eph VI, 11.

còn thấy đen trắng là đâu! Thuyết độc có thể gây nên một sức rất mạnh.

Bởi vậy, muốn thắng nó, ta không thể không dựa vào Chúa mà được. Ta phải dùng chính sức của Chúa . . .

Trước hết, ta hãy cảm-tạ Chúa đã thương cứu ta khỏi quyền-lực *tối tăm*, và cho ta được làm con cái *sự sáng*. Ta hãy nhận lấy lời Chúa, như một ơn riêng. Rồi, ta hãy làm theo như Người dạy . . .

Ngày nay, Chúa cũng dạy ta nghe tiếng Con Người, như Người đã dạy ông Phêrô xưa trên núi Tha-bo-rê. Chúa Giêsu hằng phán dạy linh-hồn ta nhiều cách: tiếng linh-mục . . . tiếng bạn hữu . . . tiếng lương-tâm . . . những gương sáng ta gặp... toàn là những cái Chúa Giêsu dùng, để khuyên dạy ta.

Nhiều lần Chúa cũng bảo trước cho ta ngăn-ngừa một sự nguy-hiểm sắp đến; thế nhưng, ta cứ ra như muốn giả điếc làm ngơ. Chẳng hạn ta đã vướng mắc một ái-tình không trong-sạch, rồi ta cứ hy-vọng là sẽ không đến nỗi gì. Ngờ đâu, chỉ ít lâu sau, ta đã sa ngã một cách thảm-hại. Nguyên-cớ chính là tại ta đã không chịu nghe tiếng Chúa bảo-ban.

Nay, ta hãy quyết chí nghe theo mọi lời Chúa truyền dạy.

Nay, ta hãy dốc lòng không còn noi gương xấu ông Phêrô nữa!

Dầu con phải chết cùng Thày đi nữa, con cũng sẽ không chối Thày (1)

ÔNG Phêrô đã nghe tỏ lời tiên-tri Chúa: *« Đêm nay, gà chưa gáy hai lần, thì con đã chối Thày ba lần ».* Nhưng ông không chịu nổi lời ấy. Ông quyết già-giệt hơn: *« Dầu con phải chết cùng Thày đi nữa; con cũng sẽ không chối Thày ».*

Kể ra, ông cũng táo-bạo thật! Chúa đã rõ tính ông, nên nghe ông nói vậy, chẳng những Chúa không tin được, mà còn cho là một lời vô-phép: vì đây là lần thứ hai ông nói nghịch lại với Đấng khôn-ngoan sáng-suốt vô-cùng.

Cả quyết rằng sẽ không có gì đánh đổ được lòng sắt đá mình, chẳng là cố ý cậy mình đó sao?

Chí ông chưa chắc đã mạnh gì, thế mà ông lại khoe-khoang với các bạn, khiến cho họ bắt

(1) Marc. XIV, 31.

chước ông. Như sách Phúc-âm làm chứng : *« hết mọi người khác đều cũng nói như vậy ».*

Tính cậy mình quả là một tính rất đáng sợ. Vì nó làm cho người ta không chịu canh-phòng như lời Chúa dạy.

Người nào hằng tin-cậy vào Chúa, thì không có gì phải lo. Chứ như kẻ quá tin ở sức mình, thì nên sợ mình sẽ dần dần ra kém, và có khi sẽ bại-liệt. Bại-liệt cho đến nỗi, theo lời Thánh-kinh, kẻ bị như thế không còn sức suy-tưởng ước muốn sự lành gì, mà chỉ nên mồi cho thế-gian, ma-quỉ, tình-dục cấu xé...

Người cậy mình đã như không muốn nhờ ơn Chúa, Người cũng sẽ không giúp đỡ. Và, như thế, thì sao khỏi nguy-hiểm được?

Những người ấy, cũng như ông Phêrô, có biết đâu rằng: chỉ vì tính cậy mình nơi họ đã trở nên như đám mây mù che mắt họ, mà họ đã không tin là ở đằng xa kia, có nhiều bẫy của quân địch...

*
* *

Nhưng, dầu sao, ta cũng còn cơ chống chữa cho ông Phêrô. Chẳng qua chỉ vì ông quá nhiệt-thành luyến-ái Chúa Giêsu, mới thốt ra những lời như vậy. Ta hãy lo xét mình thì hơn. Hãy nghĩ lại xem trước đây, ta đã quen cưỡng với lời khôn-ngoan Chúa, với tiếng lương-tâm ta thế nào. Hãy nhớ đến bao nhiêu ảo-vọng ta đã gặp, mà đừng cố-tình nữa...

Kìa: biết mấy lần ta đã thề-thốt, đã phân-phô không hề sẽ bỏ Chúa? Nọ: biết bao điều dốc lòng khi chịu phép Giải-tội? Ai chẳng bảo rằng: những lúc ấy ta thật can-đảm, cương-quyết? Nhưng, thảm thay! chỉ vì ta lượng sai sức ta, chỉ vì ta hiểu lầm sức quân địch, mà rồi ta đã lâm vào một cảnh như thánh Phêrô...

Thánh Phêrô, tuy là đầu các Tông-đồ, là đồ-đệ khăng-khít với Chúa Giêsu hơn cả, mà sau cũng phải nhận rằng: không biết lo sợ, không chịu bỏ lòng quá cậy mình, thì không sao thoát nguy-hiểm được. Phương-chi là chúng ta? Những người rất thánh, như tinh-tú chói lọi, cũng đã có thể sa xuống vực sâu, nữa là chúng ta, những người còn đầy tội-lỗi, và khuyết-điểm? Dầu nhân-đức đến đâu, mà Chúa không bảo-hộ riêng, cũng có thể sa ngã được. Bởi đó, tín-hữu công-giáo khôn-ngoan thật phải đừng cậy mình quá, biết sợ chính mình, và sống với mình, như với một tên thù rất nguy-hiểm.

Thế nhưng, không hiếm đồ-đệ Chúa Giêsu, mặc dầu đã bao lần thất-bại chua cay, cũng không chịu bỏ những dịp, những nơi họ đã sa ngã. Không thiếu người mới phạm tội đã quên ngay. Họ cứ phân-phô thà chết chẳng thà tái-phạm, y như thánh Phêrô cứ quyết thà chết chẳng thà bỏ Thày... Thế mà, vừa gặp dịp tội họ đã theo ngay!

Ta hãy xin Chúa cho ta hiểu ta bất-lực đến đâu, họa chăng ta mới chừa được tính cậy mình...

Chúa Giêsu cùng đi với đồ-đệ đến trại gọi là trại Ép Dầu. (1)

THẤY ông Phêrô cố-chấp, Chúa rất thương-hại. Nhưng, vì biết có nói thêm cũng không hơn gì, Chúa nín lặng, dẫn mười-một đồ-đệ vào vườn Ép-dầu.

Vườn này ở dưới chân núi, xưa nay vẫn buồn-tẻ, u-tịch, nay lại càng như thêm phần u-tịch buồn-tẻ. Vì tại đó sắp diễn một tấn bi-kịch khủng-khiếp. Vì tại đó sắp hiện ra một dấu-tích khải-huyền . . .

Đồ-đệ theo Thày thì theo vậy, chứ có biết đâu là mình sắp chứng-kiến một cảnh bi-ai ! Họ không ngờ Thày mình sẽ lâm-nạn. Họ càng không ngờ chính họ cũng sẽ phải như Thày ! Họ không tiên-tri được rằng : một ngày mai không xa, khi mà Chúa Thánh-Thần đã soi sáng trí họ, đã đốt lòng họ cháy lửa mến Chúa, họ sẽ phải làm của hy-sinh cho anh em đồng loại.

(1) Matt. XXVI, 36 — Ép dầu : nghĩa tiếng Gethsemani.

Họ sẽ chịu thống-khổ như Thày chí-thánh họ. Họ sẽ nhớ lại cảnh vườn Ép-dầu tối hôm nay.

Họ sẽ hiểu Thày họ đã muốn vào chốn ấy để làm gì.

Lần sau hết này không phải như các lần trước. Lần này Chúa đến trại Ép-dầu, Chúa vào vườn Cảm-lãm, để mà bắt đầu cuộc thống-khổ. Xưa A-dong cũ đã làm mất loài người trong vườn Diệu-Quang, thì nay A-dong mới phải vào vườn đau-khổ để chuộc lấy họ. A-dong mới nhận tên là Chúa Cứu-Thế, vì thiên-chức Người là cứu-chuộc.

Vì tội A-dong cũ, loài người can án đày chung thân, xa mặt Chúa là Cha thân-ái họ. Nhưng may mắn cho họ : vì có người tình-nguyện chịu thay cho họ cái món nợ nặng-nề, mà họ sẽ không bao giờ có thể trả kia. Người ấy là đấng Vô-tội, là chính Con Một Thiên-Chúa. Của lễ đền-tội Người dâng là toàn-thân Người, một của lễ vô-giá, đủ sức chuộc thế gian này, và muôn vàn thế-gian khác.

Tự ở vườn Ép-dầu này, loài người được hưởng nhờ ơn cứu-chuộc hơn trước. Vì từ ở đây, Chúa Cứu Thế càng đi sâu vào con đường thống-khổ...

*
* *

Chúa Giêsu cùng đi với đồ-đệ đến trại gọi là trại Ép-dầu. Từ đây, Chúa Cứu-chuộc sẽ chịu

những sự đau-thương vừa nhiều vừa dữ hơn hết thảy những sự đau khổ tất cả loài người có thể chịu. Nếu một chút sự đau-khổ Chúa chịu khi đầu-thai cũng đủ cứu-chuộc ta, phương-chi là những sự đau thương rất khủng-khiếp Người sắp chịu ở vườn Cảm-lãm này.

Chúng ta cũng hãy theo Chúa vào vườn Hấp-hối. Hãy xem Chúa sẵn lòng bỏ mọi sự vui sướng, để chịu lấy mọi sự đau-thương. Tội lỗi ta, và tội lỗi anh em đồng-loại ta, sao mà làm khổ được cho Thiên-Chúa như vậy ?

Chúa vào vườn đây, để chiến-đấu với tội-lỗi. Người sẽ thắng trận, và sẽ ban cho ta được thắng trận với Người, như sẽ ban cho mười-một Tông-đồ theo Người đến đây. Chúa sẽ gọi ta hợp với Người, để trừ tội lỗi nơi anh em đồng-loại, để chịu những gì còn thiếu trong cuộc thống-khổ Người. Ta hãy nghe lời thánh Phao-lô, mà nhẫn-nại trong cuộc chiến đấu cho các linh-hồn...

Còn đâu quí-trọng bằng vườn Cảm-lãm? Vườn này ám-chỉ chốn trần-gian, bãi chiến-trường, mà ngày ngày đồ-đệ Chúa phải giao-tranh với kẻ thù Người, để cứu lấy những đồ-đệ đã sa vào tay chúng. Hằng giây phút, các đồ-đệ hằng phải đương-đầu với gian-lao, thống-khổ như Thầy chí-thánh họ. Hằng giây phút, công-lao họ hằng được đổ vào công-lao Chúa, làm thành một Biển

ơn cứu-chuộc tràn ngập khắp thế-gian, để rửa muôn vàn tội-lỗi...

Chúa Cứu Thế đi trước, đồ-đệ Chúa theo sau. Chúa đi đón tân-khổ, đồ-đệ Chúa cũng đi đón gian-truân... Cùng sống trong sự đau-thương, cùng chết trong cảnh cay cực!

Ôi, ý-nghĩa thay tên Chúa Cứu Thế! Mầu-nhiệm thay việc Chúa Cứu-chuộc!

Chúng con hãy ngồi đây, để Thày lại đằng kia cầu nguyện (1)

TRONG vườn Ép-dầu có một chỗ tịch-mạc Chúa ưa đến hơn cả.

Hôm nay, vừa tới trại, Chúa trở về phía ấy, mà phán cùng đồ-đệ : « *Chúng con hãy ngồi đây, để Thày lại đằng kia cầu nguyện* ».

Thiên-Chúa xưa nay thường chọn nơi tịch-mạc, để dọn hoặc làm những công-việc phi-thường. Chính ở nơi tịch-mạc, mà ông Mai-sen đã được lĩnh bia lề-luật. Chính ở nơi tịch-mạc, mà ông Ê-li-sê-ô được ơn nói tiên-tri. Chính ở nơi tịch-mạc, mà ông Gio-an được Chúa trao cho thiên-chức làm Tiền-hô Người. Chúa Giêsu sắp bắt đầu một trận chiến-tranh quyết-liệt. Đây là cuộc chiến-đấu rất quan-hệ, vì nó sẽ định-đoạt số phận loài người. Một công-cuộc rất cần can-đảm, và nghị-lực ! Muốn có can-đảm, và nghị-lực ấy, Chúa tìm nơi vắng vẻ để cầu xin với Cha Người.

Những bạn-hữu Chúa cũng ưa chốn tĩnh-

(1) Matt XXVI, 36.

mịch. Vì đó là nơi họ dễ nghe tiếng Chúa hơn. Vì ở đó, họ được uống nước mạch hằng sống!

Họ đến đó, vì nghe tiếng Chúa gọi. Họ ở đó mà mời Chúa đến. Nơi thanh-vắng giúp người ta dễ cầu-nguyện. Ở nơi thanh-vắng trí người ta được sáng sủa, lòng người ta được giãn khát, hồn xác người ta được thêm mạnh-mẽ. Ở nơi thanh-vắng, nghĩ đến cuộc thống-khổ Chúa Giêsu, người ta dễ hăng-hái chèo chống trong biển-khổ này.

Mọi nơi, và mọi đời, Thày chí-thánh hằng mời gọi đồ-đệ theo Người vào nơi vắng vẻ. Vì ở nơi vắng vẻ, Chúa muốn họ cộng-tác chặt chẽ với Người hơn: cộng-tác bằng lời cầu-nguyện, cộng-tác bằng sự hy-sinh. Chúa muốn họ xa đời, để làm ích cho đời.

Nhưng, những người được Chúa tín-nhiệm, họ đã hiểu đến nơi cái thiên-chức cao-quí họ chưa? Và, những kẻ được họ làm ích, đã chịu nhận: họ không phải người lãnh-đạm với xã-hội chưa?

*
* *

Chúng ta hãy ưa nơi tĩnh-mịch.

Bởi vì, nhiều khi nếu ta sống một cách cằn-cỗi, chỉ vì thiếu sự vắng-vẻ bề ngoài, mà nhất là sự an-tĩnh bề trong. Ta không chịu suy-nghĩ, hay chỉ suy nghĩ một cách sơ qua vậy!

Thánh Têrêxa Cả năng nhắc bảo mình: *tôi có một hồn thôi, mà hồn ấy lại hằng sống*. Chúng ta cũng hãy bắt chước bà thánh ấy: hãy qui mọi tư-tưởng, việc làm về một sự rỗi linh-hồn . . .

Chúa đã phán: *chỉ có một sự cần.* (1)

Cuộc đời là cuộc chiến-đấu một thắng một bại: ta không thể ở dửng-dưng được. Ta không nên để Chúa phải than-trách mãi rằng: *Thế-gian đã ra đồi-bại vì không một ai chịu suy gẫm.* (2)

Muốn can-đảm, bền-chí, thế nào cũng phải lui vào nơi vắng vẻ, mà cầu xin với Thiên-Chúa Toàn-năng.

Càng những người đa-cảm, càng phải lui tới vườn Ép-dầu, nghĩa là càng phải đến bên Thày chí-thánh trong nơi vắng vẻ, mà lĩnh lấy sức Người thông cho . . .

Càng những người như vậy, càng phải nhờ ơn Chúa soi sáng, mới trông rõ những con đường mầu-nhiệm trong việc cứu-thế, và càng phải nhờ ơn Chúa phù-hộ, mới tiến được trên đường ấy, mà không nản lòng.

Người đời không thể hiểu được thiên-chức những kẻ được Chúa chọn giúp Người bằng đời sống ẩn-dật, và đau-khổ. Nhưng, đó chính là cuộc đời mà Thiên-thần có thể ước-ao. Đó chính là cuộc đời có thể rất bổ-ích cho thế-gian. Đó chính là cuộc đời có thể rất đẹp lòng Chúa.

Những ai được xa trần-tục, hãy tự an ủi. Những ai được có giờ cầu-nguyện, hãy cho mình là người có phúc. Những ai được chịu đau-khổ, hãy biết hiên-ngang tự-hào . . .

---

(1) Luc, X, 42 — (2) Jer XII, 11

Rồi Chúa dạy ông Phêrô, ông Giacôbê và ông Gioan theo Người. (1)

GẦN tới giờ Chúa Giêsu chịu cơn hấp-hối. Chúa làm hiệu bảo ông Phêrô, ông Giacôbê, và ông Gioan theo Người. Đó là ba đồ-đệ vẫn được Chúa yêu riêng. Ngày trước ở trên núi Thabôrê, Chúa đã cho ba ông được thấy Người hiện ra sáng láng. Ngày nay Chúa lại muốn ba ông đi chứng-kiến sự Người đau-khổ.

Có thể, ba ông sẽ càng hiểu tính Chúa, và tính người nơi Thày chí-thánh, và sẽ mới biết làm chứng cho anh em đồng-loại ngày sau. Ba ông sẽ giải nghĩa cho chúng ta rằng: dầu là Thiên-Chúa, Chúa Giêsu cũng đã mnốn có những tâm-tình giống hệt những tâm-tình chúng ta. Trong lúc buồn-bã, chúng ta muốn được bạn-hữu ủi-an. Trong khi âu-sầu, Chúa Giêsu cũng muốn được đồ-đệ an-ủi. Một chút lòng yêu bởi bạn hữu có sức

(1). Marc XIV, 33.

giúp chúng ta vui lòng chịu khó. Một chút lòng mến bởi đồ-đệ có sức giúp Chúa Giêsu sẵn dạ hy-sinh.

Nhưng, ba đồ đệ kia có hiểu lòng Chúa chờ-đợi ở các ông những gì không? Các ông có sẽ an-ủi Chúa, hay lại sẽ làm tăng sự đau-khổ cho Người?

Dầu sao, một sự ba ông không ngần-ngại cùng với Chúa đi sâu vào nơi vắng-vẻ, cũng là một tấm gương đáng ta bắt chước. Ít là ba ông đã hiểu cái phúc được làm bạn đồng-hành với Thày chí-thánh, và ba ông sẵn sàng theo Người mọi lúc, mọi nơi...

Thiên-Chúa là đấng Tự-túc, mà nay hạ mình cần đến người đời giúp đỡ? Sao Chúa không lấy sự được Thiên-thần bảo-vệ làm đủ? Mầu-nhiệm thay sự người đời được Chúa biệt-đãi như vậy!

Phương-ngôn nói: « *Người ta lắm lúc cần đến kẻ nhỏ hơn mình.* » Nhưng, câu ấy chỉ là ở trong phạm-vi người với người thôi, chứ Thiên-Chúa có bao giờ phải cần đến ai, dầu là Thiên-thần đi nữa?

Chúng ta hãy ca-tụng lòng lân-ái Chúa, bây giờ và mãi mãi, vì đã chọn ta làm đồ-đệ, tức là kẻ tùy-hành Người.

Bởi sự Chúa Ngôi-Hai đã muốn làm bạn với người đời, mà tình bằng-hữu thật giữa đồ-đệ Chúa trở nên quí-trọng.

Bằng hữu tức là hai người yêu nhau tha-thiết, như yêu chính mình. Hai người như chung đúc lòng trí lại với nhau: cùng tư-tưởng như nhau, cùng ước muốn như nhau, cùng vui với nhau, cùng buồn với nhau. Hai mà như một!

Tình bằng-hữu là một sức mạnh, để giúp nhau làm việc lành, cũng như để giúp nhau phạm tội-ác! Tùy như chủ-đích ái-tình ấy là Chúa hay loài thụ-tạo, là ích-lợi bất-diệt, hay khoái-lạc chóng qua...

Bạn-hữu trong Chúa là một của qui vô song! (1)

Ta hãy trở nên những bạn-hữu tận-tình với Chúa Giêsu. Mỗi người trong ta phải ra sức hiền-dương Thày chí-thánh: chẳng những phải khao-khát mở rộng nước Người, mà còn phải hành-động một cách thiết-thực, bằng gương sáng, lời cầu-nguyện, việc hy-sinh . . .

Ta hãy trở nên những bạn-hữu tận-tình với anh em đồng-loại. Ta hãy xử với mỗi người, như là xử với chính Chúa Giêsu vậy. Đừng quên rằng ta với anh em đồng-loại làm thành thân-thể mầu-nhiệm Chúa Giêsu.

Không những ta phải làm bạn thân-nghĩa với những kẻ trong-sạch, những người lành mạnh; mà ta còn phải yêu riêng những người tội-lỗi, những kẻ đau-thương. « Cứu-khổ » đó phải là thiên-chức riêng ta!

---

(1) Ecclis. VI, 15.

Biết bao nhiêu người hy-vọng vào ta? Biết bao nhiêu người muốn xin ta đi theo họ, như Chúa Giêsu đã xin ba đồ-đệ kia? Ta đừng quản-ngại. Làm bạn đồng hành với anh em đồng-loại, tức là làm bạn đồng-hành với Chúa. Giúp đỡ anh em đồng-loại một việc nhỏ mọn cũng đáng thưởng như giúp đỡ Chúa!

Làm bạn-hữu thật với Chúa Giêsu và anh em đồng-loại: thiên-chức ấy ta đã hiểu nó cao-quí dường nào, và đã có tra tay thực-hiện nó chưa?

Chúa bắt đầu ưu-phiền. . .
Bấy giờ Người phán với đồ-đệ : linh-hồn Thày buồn sầu đến nỗi chết được. (1)

CHIỀU Thứ Năm Tuần Lễ Thánh, khi tới vườn Cảm-lãm, linh-hồn Chúa Giêsu cảm thấy một nỗi buồn vô-tả. Sách Phúc-âm nói rõ : *Người bắt đầu ưu-phiền.* Nghĩa là tâm-hồn Người tràn-ngập sự đắng cay. Người không thể không nói ra với đồ-đệ : « *Linh-hồn Thày buồn sầu đến nỗi chết được.* »

Bởi vì, nơi Chúa Giêsu, tính Chúa và tính người không phải là đã chung đúc lại làm một : mỗi bản-tính còn giữ việc riêng mình ; cho nên Chúa có thể cảm sự buồn, như mọi người chúng ta. Người lại còn cảm-giác mạnh hơn chúng ta, vì tâm-hồn Người hoàn-toàn hơn tâm-hồn chúng ta.

Vì sao Chúa chịu đau-khổ trong vườn này ?

---

1). Matt XXVI, 37-38.

Là để chuộc lại cho loài người chúng ta lòng sạch tội, và quyền hưởng phúc Thiên-đàng.

Người nhìn thấy rõ tất cả sự độc-ác bởi tội lỗi. Sự tội tức là sự loài thụ-tạo cưỡng lại với đấng Tạo-hóa. Trước khi phạm tội, loài người là bạn chí-thân Chúa, được trực-tiếp liên-lạc với Người. Nhưng, vừa phạm tội xong, loài người bị một bức tường ngăn hẳn, không cho tới Chúa nữa. Họ phải làm sao mà phá bức tường ấy? Tự họ, họ bất-lực: họ phải nhờ đến kẻ khác. Trên trời, dưới đất, chẳng có ai làm trung-gian cho họ sao? Đức Tin đáp: chẳng những có người trung-gian, mà người trung-gian ấy lại thần-thế vô-cùng. Người là chính Con Một Thiên-Chúa. Người đứng ra thưa Cha Người: « *Cha đã không vui nhận những lễ-vật đền tội, thì này con đây, con xin hiến thân..* (1) » Thế là, nhờ Ngôi-Hai, loài người trông sẽ có được của lễ cân xứng với tội mình.

Từ lúc đầu-thai trong lòng Mẹ, Chúa Giêsu đã thấy sức nặng tội-lỗi muôn dân đè trên mình Người. Nhưng lúc này, lúc sắp bắt đầu cuộc thống-khổ thê-thảm nhất, Chúa càng cảm thấy tội thiên-hạ như một thứ máy ép nghiền tán lòng Người ra...

Nếu Người sẽ không chết, là do phép lạ vậy...

*
* *

(1) Heb. X, 6

3

Sự đau-đớn Chúa mênh-mông như biển : (1)

Chúa phải đền hết các tội-lỗi người đời. Mà sự đau lòng chính là một cách đền-tạ. Chúa đau xót vì những tội người ta đã, đang, và sẽ phạm. Cảnh tương-lai còn rùng-rợn hơn cảnh hiện-tại biết bao ?

Kìa, ở những đời sau kia, biết bao nhiêu người sẽ không muốn mở mắt nhìn sự sáng Chúa ; bao nhiêu người sẽ không quí gì ơn thánh Chúa ; bao nhiêu người sẽ không nghe tiếng Chúa ; bao nhiêu người sẽ khinh-dể máu thánh Chúa ! Cảnh-tượng đáng buồn thay !

Ta hãy nghe như Chúa đang phán với ta : *«Chúng con thử xem có ai phải đau khổ bằng Cha đây không ? »* (2) Và, chúng ta hãy ăn-năn khóc-lóc vì tội lỗi chúng ta, và tội-lỗi anh em đồng-loại chúng ta.

Chúng ta hãy cam-chịu khổ-giá vì mục-đích tông-đồ.

Trên đời càng ngày càng thấy sinh ra nhiều giống tội. Chúa đang kêu mời chúng ta đem hết những nỗi đau-thương chúng ta, hợp với những nỗi đau-thương Chúa. . .

Bao nhiêu người sắp sa vực sâu Hỏa ngục. mà vẫn cứ vui cười ! Chúng ta hãy van nài Chúa giữ tay công-thẳng Người lại. Chúng ta

---

(1) Thren. II 13. – (2) Thren. I, 12.

hãy lấy làm hân-hạnh vì được giúp Chúa nhận lấy hình phạt do tội lỗi người đời.

Chúa kêu gọi chúng ta, là để chúng ta nên giống Người. Chúa kêu gọi chúng ta là vì Người tín-nhiệm vào chúng ta. Chẳng lẽ chúng ta lại để Chúa thất-vọng ?

Không. Chúng ta hãy yêu sự đau-khổ. Hãy ao-ước đau-khổ. Hãy mong được chịu đau-khổ hơn mãi. Đau-khổ là một sức mạnh. Đau-khổ là một dấu riêng của đồ-đệ Chúa Giêsu.

Chúng ta hãy chia với Chúa hết mọi nỗi khổ-tâm Người phải chịu trong vườn Ép dầu này...

Và Chúa bắt đầu sợ... (1)

ĐÊM ấy là một đêm não-nùng!

Trên giời không có vẻ gì là chia buồn với Chúa Giêsu!

Tội lỗi nặng dường kia, mà một mình Người phải gánh hết?

Người đang nhìn thấy từng nghìn miệng nhổ vào mặt Người — từng nghìn tay đánh vào xác Người — từng nghìn tiếng chửi rủa Người. Người run rẩy cả mình...

Tội người đời nặng và nhiều. Lòng Chúa buồn và sợ. Duy có Người hiểu được tội-lỗi. Duy có Người biết mình cực thánh. Nên cũng duy có Người gớm ghét và kinh-hãi tội-lỗi vô cùng.

Người có thể nói như tác-giả thánh-vịnh: « *Trái tim tôi run lên trong người tôi, vì cảnh chết rùng-rợn dồn-dập trên mình tôi. Tôi sợ hãi rất mực, tôi rủn cả người ra...* (2)

Phải, đêm nay Chúa Giêsu kinh sợ...!

(1) Marc XIV, 33. — (2) Ps. LIV, 5-6.

Xưa có thấy bao giờ Người sợ đâu? Người đã không sợ lòng Đức Bà Maria. Người đã không sợ cảnh nghèo-hèn ở Na-gia-rét. Người đã không sợ ma-quỉ, khi nó muốn giẩy Người xuống chân núi. Người đã không sợ những điều quân Do-thái đe-dọa.

Thế mà nay Người run sợ . . . !

Vì cảnh-tượng Người nhìn thấy nó ghê gớm vô-cùng!

Người thấy rõ từng ly từng tý mọi sự Người sẽ phải chịu.

Kìa: Giuđa sẽ nộp Người. Kìa: quân dữ hăm hở đập đánh Người. Kìa: Philatô tuyên án đóng đanh Người . . .

Kìa: trước khi tắt nghỉ, Người phải nghe bao lời nói phạm; Người phải chính Cha Người từ bỏ ..

Ôi! trước những cảnh-tượng như thế, có ai can-đảm đến đâu, mà không run sợ?

*
* *

Chúa Giêsu đã muốn sợ hãi để nên gương cho ta.

Nơi con người ta tình sợ là tình khó chịu hơn cả, khó thắng hơn cả: lúc thức nó quấy người ta; mà lúc ngủ nó cũng chẳng để yên!

Chúng ta cần phải biết dùng các mối sợ-hãi.

Có thứ sợ-hãi Chúa gây nên, để phạt chúng ta vì phạm tội, vì lười biếng . . . Những cái sợ-

hãi đó chúng ta phải vui lòng nhận, đem hợp với sự sợ-hãi Chúa Giêsu, mà đền tội. Chúa đã sợ một mình. Còn chúng ta có Chúa giúp đỡ, tình sợ nơi chúng ta đã bớt ác-liệt đến đâu ?

Có thứ sợ dạy ta lánh sự dữ, làm sự lành. Đó là tình sợ mất lòng Chúa, một tình sợ rất hữu-ích cho những ai khéo lợi-dụng. Đó là tình sợ có liên-lạc với tình sợ Chúa Giêsu đã cảm thấy ở vườn Ép-dầu. Đó là tình sợ giúp việc cho đức Mến. Người ta thường bắt đầu mến Chúa vì sợ, sau mới mến Chúa vì nhận thật Chúa đáng mến, mà không nghĩ đến thưởng phạt gì . . .

Chúng ta hãy nghe lời thánh Phao-lô dạy dân thành Êphêsô, mà tập lấy tình sợ hữu-ích này. (1)

Biết bao nhiêu người hằng bịt tai, không muốn nghe tiếng lương-tâm bảo cho biết Chúa công-bình, và tội-lỗi độc-ác dường nào . . ! Họ muốn tỏ ra mình can-đảm không sợ chi . . . Nhưng, họ lầm : họ không muốn để sự sợ ảnh-hưởng đến họ, tức là họ có sợ rồi vậy . . .

Như thế có phải là làm khổ thêm cho mình không ? Sợ tội mà xa lánh nó, rồi mới khỏi sợ. Không sợ tội, vì tưởng nó không đáng sợ, chỉ là gia-tăng tình sợ lên mãi . . .

Dựa vào đức Tin, và lý-tính, ta thấy rõ phải chọn đàng nào . . .

---

(1) Eph. V, 21.

Và Chúa bắt đầu chán ngán (1)

ĐỨC Chúa Cha xử với Con Người, như xử với chính sự tội.

Kẻ có tội vừa đáng Chúa phạt, vừa đáng Người thương. Sự xấu-xa bởi tội nơi người ta làm Chúa thịnh-nộ; nhưng sự yếu-đuối nơi người ta khiến Chúa thương xót, đúng như lời thánh-vịnh: « *Chúa thương ta, vì Người biết rõ ta yếu đuối thế nào* », (2) Và cũng vì Chúa thấy hình-ảnh Chúa nơi người tội-lỗi . . .

Sự tội thì không thế. Nơi sự tội không thể gặp được cái gì là của Chúa. Nó không đáng thương, mà chỉ đáng phạt.

Vậy mà Đức Chúa Cha xử với Con Người như xử với chính sự tội!

Nghĩa là Người không xét đến bản-tính, đến sự vô-tội nơi Chúa Giêsu. Người chỉ nhìn cái núi tội đang đè trên mình Chúa Cứu-chuộc. Và Người bắt Chúa Cứu-chuộc chịu hình-khổ vô-ngần.

(1) Marc, XIV, 32 — (2) Ps CII, 13,

Nhưng thảm-hại thay Chúa Giêsu! Người phải mang bản tính loài người như ta, là bản-tính không thể chịu khổ quá sức được. Dẫu rằng bản-tính loài người nơi Chúa Giêsu rất mạnh sức, mà nay cũng phải rũ-liệt!

Người tái mặt đi! Người run sợ! Người toát mồ-hôi! Người chán-ngán trong tâm-hồn! Người rụng rời cả thân-xác!

Thật là mầu-nhiệm! Vì linh-hồn Chúa Giêsu bấy nay vẫn được hưởng phúc vui-vẻ, lẽ ra Người không phải chịu buồn chán như vậy. Vì đâu mà Đấng có sức gìn giữ vạn-vật, Đấng hằng yên-ủi kẻ âu-lo, ngày nay hóa ra yếu-đuối, sợ hãi như thế? Tại sao mà Đấng xưa nay hằng được lòng Thiên-Chúa, rầy lại như bị Thiên-Chúa ruồng-bỏ một cách thê-thảm dường kia?

Một sự mầu-nhiệm hơn nữa, ấy là sự Chúa Giêsu không lùi bước, và không chết trong trận chiến-đấu với những nỗi ưu-phiền này?

Chúng ta hãy cảm-phục quyền-phép Chúa. Hãy ngợi-khen lòng lân-mẫn Người.

*
* *

Tội-lỗi tấn-công dữ dội vào linh-hồn Chúa Giêsu!

Người thấy rõ từng tội. Người hiểu thấu mỗi tội độc-ác dường nào.

Kẻ cố-tình hư đi càng tấn-công vào Chúa cách dữ tợn hơn. Họ hô to lên rằng: họ chẳng cần gì cuộc thống-khổ Chúa!

Và Satan, tướng-soái những người hư đi, cũng trách móc Chúa sao hoài công đổ máu ra như vậy!

Hoài công? Ôi, cái tư-tưởng ấy làm cực lòng Chúa Cứu Thế dường nào! Giả như hết mọi người chịu hưởng nhờ sự chết Chúa, âu là Người không đến nỗi ưu-phiền như vậy. Nhưng không. Người biết chắc một phần lớn trong loài người sẽ khinh-chê lễ hy-sinh Người sắp dâng vì họ!

Lâu đời trước đấng tiên-tri đã nói thay Người: « *Tôi đã uổng công khó nhọc, tôi đã tổn sức hao công, mà chẳng được ích gì* » (1)

Phải, đúng thế. Vô số người sẽ đâm đầu xuống Hỏa-ngục vì kiêu-ngạo, vì dâm-dục, vì tham tiền hám bạc! Satan sẽ tha hồ cười nhạo Chúa: « Họ muốn xuống với tôi... Ông chết cho họ, thì họ sẽ thôi xuống hay sao? »

Sự uất-ức khác nào như làn sóng cứ đổ xô vào Chúa Giêsu, quyết gìm hẳn Người đi. Người có thể nói như tác-giả thánh-vịnh: « *Chúa đã đổ dồn cả sóng lên mình tôi* .. » (2)

Chúa Giêsu không hề dám cưỡng lệnh Đức Chúa Cha. Nhưng cái tư-tưởng « đổ phí máu » nó

(1) Is. XLIX, 4. — (2) Ps. LXXXVII,8.

cứ ám-ảnh Người. Người hồi-hộp tâm-thần, bủn rủn thân-xác. Lòng ngập đắng cay, mắt tràn giọt lệ, Người ngã sấp mặt xuống!

Ôi, có ai lòng cứng đến đâu, mà không cảm-thương Chúa? Có ai biết suy mà không nhận rằng: chính tội-lỗi mình, chính tội lỗi anh em đồng-loại mình đã gây nên cảnh đau-thương vô-tả này? Ai khôn-ngoan mà không biết dùng công vô giá ấy? Ai xưng mình là đồ-đệ Chúa Giêsu, mà không hết sức liệu cho kẻ khác cũng biết nhờ cuộc Khổ-nạn Người?

Rồi Chúa Giêsu bỏ đồ-đệ đi xa bằng ném một hòn đá. (1)

CHÚA Giêsu bị Cha Người bỏ.

Lúc này cảm-giác Người tạm ngừng hưởng sự vui vẻ Thiên-cung.

Người chính là Đấng làm cho các thánh vui mừng, mà nay phải sầu-khổ đến nỗi chết đi được!

Nhìn phía nào, Người cũng thấy toàn những cái rùng-rợn! Tội-lỗi người ta đổ xô vào Người. Thiên-Chúa thịnh-nộ với Người. Cảnh chết đau-đớn làm Người sợ-hãi. Ma-quỉ. Hỏa-ngục chế-riễu Người. Thái-độ dửng-dưng của các đồ-đệ khiến tâm-hồn Người quá xúc-động!

Người sầu-khổ! Người sợ-hãi! Người rủn-chí! Thân-xác lên cơn sốt nặng! Tâm-thần vật lộn với cơn hấp-hối!

Nửa muốn chết cho xong, nửa muốn còn sống nữa!

---

(1) Luc, XXII, 41.

Xét theo thánh-ý Cha Người, Người sẵn lòng chết. Nhưng, nhìn cái chết thảm-não, Người mất cả nghị-lực...!

Chúng ta khổng nên lấy làm lạ.

Bao lâu Chúa chưa chết, bấy lâu cái chết còn bạo-tàn, còn xô đẩy muôn người xuống Hỏa-ngục. Sự Chúa chết sẽ làm cho người ta khỏi chết phần hồn. Nhưng, buồn thảm thay, vô số người sẽ không muốn nhờ sự chết Chúa!

Chính tư-tưởng ấy làm tri lòng Chúa đau xót vô cùng!

Nỗi khổ-thống Chúa đã tới cực-độ!

Mặc dầu, Người không từ nan quản khó. Âu-sầu chẳng phải cái Người đã chọn từ trước hay sao?

Người cương-quyết. Nhưng, cứ ở đây với đồ-đệ phỏng có chịu nổi được không? Người gượng dậy, rồi Người bỏ đồ-đệ đi xa bằng ném một hòn đá.

Ôi, cảnh-tượng chua xót dường nào!

Thiên-Chúa phải vật lộn với đau-khổ?

*
* *

Chúa Giêsu đã tỏ nỗi lòng với đồ-đệ. Lúc này Người còn muốn thở-than cùng họ đôi chút nữa...

Nhưng, Người thấy rõ: họ không tỏ dấu gì là muốn chia sầu sẻ muộn với Người. Người lặp lại lời thánh-vịnh: « *Ta đã đợi chờ kẻ chia sầu,*

mà chẳng thấy, đã mong người an-ủi, mà chẳng được » (1) Những đồ-đệ thân-mến kia, họ có cảm thương gì Thày? Họ thản-nhiên quá! Họ vô tình quá! Càng trông nhìn họ, lòng Chúa càng cay đắng thêm..!

Thôi, ở đây mà làm gì? Phán một câu vắn tắt: « *Các con ở lại mà tỉnh thức với Thày* », (2) rồi Chúa bỏ đi...

Tình-nghĩa người đời mới khó hiểu thay!

Tình thân-ái thật mới họa-hiếm dường nào!

Chính lý ra, lúc hoạn-nạn, bằng-hữu càng phải tỏ dạ nhiệt-thành, lòng khăng-khít... Nhưng, sự thực đâu có như vậy?

Nhiều đôi bạn trước càng luyến-ái nhau, sau càng đố-kỵ, oán-hờn, lạnh-lẽo với nhau. Ngày xưa tín-nhiệm nhau như kia, mà nay hóa bạc-bẽo thế này!

Không tình yêu nào, mà có ngày không gây nên sầu-khổ. Không bạn-hữu nào mà có lúc chẳng nuốt đắng ngậm cay vì bạn... Ảo-vọng vẫn bám theo tình bằng-hữu. Bởi bản-tính con người ta yếu-đuối.

Chúa Giêsu không mắc tình thất-thường. Kết thân với ai, Người vẫn một mực trung-tín. Người muốn đồ-đệ Người cũng học lấy tư-cách này...

Đêm nay, Người mới lại càng muốn trông nhờ vào bạn-hữu Người hơn nữa...

---

(1) Ps. LXVIII, 21. — (2) Matt XXVI, 38.

Nào Người đã chẳng hết dạ yêu-thương, giúp đỡ các đồ-đệ Người đó sao?

Chính họ cũng không thể nào chối điều ấy...

Thế thì sao Người phải bỏ họ mà đi? Thế thì sao Người tỏ vẻ thất-vọng?

Tội nghiệp thay Chúa Giêsu!

Thảm-khốc thay tâm-địa người đời!

Chúa sấp mặt xuống đất (1)

CŨNG vẫn một cảnh-tượng ưu-sầu !

Chúa thổn-thức ! Chúa run sợ ! Chúa nản lòng !

Người rất có thể không phải đau-khổ, không sợ sự chết. Nhưng, Người cứ muốn sợ, cứ muốn đau ! Người muốn nên thật Con-Người, bởi sự đau-khổ, và sự chết kia. Vì thế :

Người quyết bỏ đồ-đệ, lại chỗ này, để bị vùi dưới tội-lỗi loài người, để chịu nghiền-tán, như trái cảm-lãm trong máy ép.

Sách Phúc-âm nói : « Người sấp mặt xuống đất ».

Và, trước mặt Người thấy hiện ra hết các tội-lỗi mọi đời : tội thờ quỉ-thần, tội phạm sự thánh, tội giết người, tội dâm-ô . . . Giữa từng đám người tội-lỗi, đều có ma-quỉ hộ-vệ, và kích-thích . . .

Chúa thấy chung cả nhân-loại. Chúa cũng thấy riêng từng người.

(1) Marc, XIV, 35.

Chúa bàng-hoàng! . . Chúa chóng mặt! . . .
Cảnh đêm tối càng thêm ảo-não!

Chúa tủi phận sấp mặt xuống đất, thờ lạy Đức Chúa Cha, cam-đoan vâng lời Người, và xin Người thương tha cho loài tội-lỗi. . .

Chúa Giêsu sấp mặt xuống đất! Đó là một cử-chỉ loài người chờ đợi đã 40 thế-kỷ nay. Loài người nhờ thế chắc sẽ được cải-thiện. . .

Một cử-chỉ khiến Thiên-thần ngạc-nhiên! Một cử-chỉ làm ma-quỉ hoảng-hồn!

Nhưng, cử-chỉ ấy Chúa Giêsu đã tự-ý chọn. Vì Người đã tình-nguyện gánh lấy tội-lỗi muôn dân. Kẻ có tội chẳng biết thống-hối ăn-năn, thì nay Chúa Cứu-chuộc phải lo buồn đau đớn thay cho họ. Họ xa Thiên-Chúa, mà không biết tiếc, thì Chúa Cứu-chuộc tiếc xót thay cho họ.

Chúa tê-tái hồn! Chúa run-rẩy xác!

Chúa cảm hết nỗi nhục! Chúa nuốt hết nỗi đắng cay. . .!

Bởi Chúa mến Cha Người vô-hạn! Bởi Chúa yêu nhân-loại vô cùng!

*
* *

Chúa Giêsu bị đau-thương khắp thân-thể, vì người ta lấy vui sướng xác thịt làm hơn sự vâng lời Thiên-Chúa.

Chúa Giêsu càng sầu-khổ trong tâm-hồn trước cái chết thê-thảm kia.

Nhưng, Người cũng vui nhận. Bởi sự chết là hình phạt tội-lỗi loài người, mà Chúa lại đã tình-nguyện gánh hết tội ấy . . .

Người sẽ chết một cách sỉ-nhục. Vì Thánh-kinh nói: *Người đã muốn chịu nguyền rủa vì chúng ta*... (1)

Chịu khổ để đền tội đó chính là việc Chúa Giêsu.

Người đang sấp mặt xuống đất ở vườn này, để van nài Cha Người giải-thoát cho chúng ta khỏi vòng nô-lệ tội-lỗi, khỏi chịu phạt khốn-nạn đời sau . . .

Nhưng, chính chúng ta cũng phải cộng-tác với Chúa. Hãy nhận chịu đau-khổ với Người. Vì, theo lời thánh Phêrô dạy, *nếu Chúa muốn chịu thống-khổ còn có ý cho chúng ta bắt chước Người.* (2)

Chúng ta sẵn có phép Giải-tội, để giục lòng thống-hối ăn-năn.

Trong « vườn hấp-hối », Chúa Giêsu đã sấp mình trước mặt Đức Chúa Cha, thì chúng ta cũng hãy biết sấp mình trước mặt đấng giải-tội.

Chúng ta hãy hạ mình xưng thú mọi tội-lỗi.

Chúng ta hãy tận-tình sám-hối.

Chúng ta hãy vui lòng nhận làm việc đền tội thày cả dạy.

Chúng ta hãy dốc quyết không còn dám xúc-phạm đến Chúa nữa . . .

---

(1) Gal. III, 13 — (2). I Pet. II, 21.

Và nhớ luôn: chúng ta sẽ không làm việc ấy một mình. Chúa Giêsu sẽ giúp chúng ta hạ mình ăn-năn tội. Chúa Giêsu sẽ thông công-nghiệp Người cho việc thống-hối chúng ta . . .

Phép Giải-tội là một kho báu mà ít người biết lợi-dụng !

Vì người ta chưa hiểu sự tội độc-ác thể nào. Vì người ta chưa hiểu Thiên-Chúa cao-trọng, đáng mến làm sao...

Chúng ta hãy nguyện cùng Chúa Giêsu ban cho chúng ta hai ơn quý-trọng và cần-thiết này.

Lạy Cha, nếu có thể được, thì xin cho con khỏi uống chén này (1)

CUỘC khổ-nạn Chúa Giêsu sẽ diễn một cách công-khai.

Chúa Giêsu sẽ phải kết-liễu đời đau thương ngay ở giữa thành Giêrusalem.

Từng đám người, và từng người sẽ gây nên đau-khổ cho Chúa !

Cảnh vườn Ép-dầu đây mới là cảnh mở-màn cho tấn bi-kịch khủng-khiếp nhất trong Lịch-sử loài người.

Thế nhưng, cảnh mào-đầu đây cũng đã kinh-hãi thay !

Một Vị Thiên-Chúa toàn-năng mà không chịu được sức nặng tội-lỗi ! Người phải ngã quị dưới gốc cây cảm-lãm, tâm-thần cũng như thân-xác đều kiệt-quệ !

Mới ít lâu trước, Người đã hăng-hái đi đón lấy cuộc thống-khổ.

---

(1) Matt. XXVI, 39

Xưa nay, Người vẫn xin Cha Người để Người chịu đau-khổ, mà hiển-danh Cha Người.

Người lại quen gọi cuộc khổ-nạn là chén rượu Người mong cho mau được uống. Người cũng thường gọi đó là phép rửa riêng Người muốn chịu!

Vậy thì sao ngày nay Người yếu-đuối như kia?

Vậy thì sao ngày nay Người như không muốn đi tới cùng con đường đau-khổ?

Vậy thì sao ngày nay Người lên tiếng xin Cha Người trừu án lại: « *Lạy Cha, nếu có thể được, thì xin cho con khỏi uống chén này...* »?

Chúng ta hãy thờ lạy Chúa Sức-mạnh đã trở nên sự yếu-đuối.

Chúng ta hãy cảm-phục cuộc tranh-đấu giữa ý muốn Thiên-Chúa, và ý muốn loài người nơi Chúa Giêsu.

Chúng ta hãy khen ngợi cái quyền-phép làm cho sự sầu-khổ ở được trong Đấng mà bản tính là chính sự vui.

Chúng ta hãy hết lòng cảm-tạ Chúa đã làm phép lạ ấy vì lòng yêu mến chúng ta. Và, chúng ta hãy biết lợi-dụng sự đau-khổ Người...

*
* *

Người ta không nguyên chỉ có ý-chí.

Chúa Giêsu, cũng như hết mọi người, có giác-quan không ưa đau khổ, và tính tự-nhiên

muốn sống hơn chết, nhất là khi cảm thấy đẳng xa những sự đau-khổ và sự chết rất ác-liệt...

Mặc dầu chúng ta rõ : sự đau-khổ và sự chết là luật chung, do thánh-ý Chúa nhân lành, nhưng, chúng ta cũng không sao đuổi hẳn được cái tính ngại-ngùng sợ hãi kia. Đó là tính yếu-đuối của loài người.

Vậy mà Chúa Giêsu đã vui lòng nhận sự yếu-đuối của chúng ta.

Trước cảnh đau-thương, và cái chết hổ-nhục kia, Chúa ngại-ngùng, Chúa sợ-hãi, Chúa ca-thán, Chúa tỏ ý muốn được trút gánh nặng !

Chúa thấy chỉ còn một cách là cầu-khẩn Cha Người thương. . .

Chúa biết sự người đời an-ủi chẳng hiệu-nghiệm là bao nhiêu.

Chúa hiểu nguyên lời cầu-nguyện mới kéo được ơn trên xuống.

Chúa nhớ lời vua Đa-vít rằng : « *Tôi đã kêu đến Chúa, và Chúa đã nghe lời tôi. Tôi đã tìm Chúa trong ngày tôi bị sầu-khổ. Ban đêm tôi đã giơ tay lên nguyện cầu Chúa, và tôi đã được như ý ước mong.* » (1)

Bao lâu chúng ta còn sống, bấy lâu chúng ta vẫn còn gặp nỗi đau-thương.

---

(1). Ps CIX, I — LXXVII, 3.

Ngày nào chúng ta cũng có thể chết được.

Ai trong chúng ta cũng có cuộc khổ-nạn người ấy. Ai trong chúng ta cũng có sự chết riêng người ấy. Và, ai trong chúng ta cũng sợ hãi, ngại-ngùng, kẻ nhiều người ít.

Chúng ta hãy bắt chước Chúa Giêsu, mà bày-tỏ tâm-sự mình với Thiên-Chúa. Không phải để kêu-trách Chúa, mà là để tín-nhiệm vào Người.

Sức tự - nhiên chúng ta không chịu nổi. Nhưng, có Chúa giúp, chúng ta sẽ không còn thấy khó-nhọc gì. . .

Không chi công-hiệu bằng lời cầu-nguyện.

Lời cầu-nguyện làm thỏa lòng Chúa, vì Chúa thấy chúng ta biết cậy vào Người.

Lời cầu-nguyện làm thỏa lòng chúng ta, vì chúng ta được Chúa giúp đỡ.

Muốn toàn-thắng sự đau khổ, và sự chết, chúng ta cần phải cầu-nguyện như Chúa Giêsu..

Nhưng xin Cha đừng theo ý con một hãy theo ý Cha. (1)

CHÚA Giêsu đã cầu-nguyện.

Người đã nói : « *Nếu có thể được...* »

Mà chẳng lẽ lại không có thể ? Chẳng lẽ Cha Người lại chối lời Người xin ?

Nhưng, thật không có thể. Thật Cha Người phải chối. Vì Cha Người đã định như thế. Vì chính Người đã muốn chịu như vậy.

Suốt đời Chúa Giêsu đã là một đời hy-sinh : hy-sinh trong dạ Đ. Bà Maria, hy-sinh trong máng cỏ thành Bê-lem, hy-sinh khi lánh nạn sang Ai-cập, hy-sinh trong cảnh nghèo-hèn ở Na-gia-rét, hy-sinh thời truyền Đạo khắp xứ Gali-lêa và Giuđêa. . .

Nhưng, lúc này mới là lúc phải hy-sinh tột bực...

---

(1). Luc, XXII, 42

Mặc cho tính nhân-loại nơi Người phản-đối, Người vẫn cương-quyết thưa Đức Chúa Cha: « *Xin Cha đừng theo ý con, một hãy theo ý Cha* ».

Chẳng khác gì Người nói: « Lạy Cha, Cha đã định cho con thế nào cũng phải đau-thương và chịu chết, thì này con đây, con đã sẵn sàng».

Chúa Giêsu đã cam chịu phạt, không phải như người bị-án phàn-nàn vì lâm-nạn, mà là như người đầy-tớ hiểu biết nghĩa-vụ mình.

Người đã bày-tỏ hết nỗi khổ-cực Người cảm thấy.

Người đã xin Cha Người: nếu có thể được, thì cho người khỏi uống chén đắng cay...

Thế rồi, khi không còn trông được ai yên-ủi, Người thản-nhiên nói: « *Xin Cha hãy theo ý Cha* ».

Lời xin ấy không phải do sự ngã lòng, mà là do tình hiếu-thảo; không phải do tâm-trí rối-loạn, mà là do tinh-thần sáng-suốt...

Vì là Thiên-Chúa, Chúa Giêsu hiểu rõ công-việc cứu-thế.

Vì là Thiên-Chúa, Chúa Giêsu thắng nổi hết mọi trở-lực...

Vì là Thiên-Chúa, Chúa Giêsu cũng muốn một cách nhất-định như Cha Người.

Vì là Thiên-Chúa, Chúa Giêsu cũng phải yêu nhân-loại như Cha Người.

*
* *

Gương Thày chí-thánh là một bài học rất hữu-ích cho đồ-đệ.

Đồ-đệ đâu có trọng hơn Thày?

Chúa Giêsu vui chịu đau-khổ, thì chúng ta cũng hãy vui chịu đau khổ như Người, và với Người. .

Người không đáng phải đau-thương ; chứ như chúng ta, vì phạm tội, chẳng những đáng phải chịu đau-khổ như ngày nay, mà còn đáng chịu nhiều hơn nữa...

Bởi vậy, dầu Chúa an-ủi chúng ta, hay để chúng ta ưu-phiền ; dầu Người ban cho chúng ta mạnh-khỏe, hay để chúng ta đau-ốm ; dầu Người giúp chúng ta thành-công, hay để chúng ta thất-bại... dầu sao đi nữa, chúng ta cũng hãy can-đảm, và thực tình thưa Người : « *Xin theo như ý Chúa* ».

Nghĩa là : Chúa cho tôi sống thể nào, Chúa cho tôi sống bao lâu, Chúa cho tôi gặp may, Chúa để tôi mắc rủi, Chúa muốn làm sao, tôi cũng muốn y như vậy. Tôi ngợi-khen danh Chúa, Tôi thờ-lạy thánh-ý Chúa.

Một ngày kia, tôi sẽ hiểu rõ : không có một sự gì về tôi, mà Chúa không qui-định một cách rất khôn-ngoan vì phần rỗi tôi, và phần rỗi muôn vàn anh em đồng loại tôi...

Dầu chúng ta cảm thấy tinh-thần kiệt sức đến đâu, cũng cứ gượng nói lên : « *Xin theo ý Chúa* ». Vâng, lạy Chúa, Chúa quyền-phép, muốn sao nên vậy, tôi là ai, mà đòi Chúa phải hỏi ý tôi ? Không, lạy Chúa, Chúa cứ việc truyền dạy : tôi chỉ có một ý muốn là lụy-phục Chúa hoàn-toàn.

« *Lạy Chúa, xin theo ý Chúa.* » Ôi, lời nguyện đẹp lòng Chúa biết bao !

Một lời gồm những cách thờ-phượng hoàn-toàn nhất, những nhân-đức cao-thượng nhất. Một lời tóm lại hết mọi tâm-tình, và công-việc hy-sinh !

« *Lạy Chúa, xin theo ý Chúa* » *!* Lời nguyện ấy phải nên hơi thở cho tâm-hồn chúng ta...

Chúa đến với các đồ-đệ, và thấy họ còn ngủ (1)

VỪA nguyện theo ý Đ. Chúa Cha, Chúa Giêsu thấy lòng thêm can đảm.

Người đứng dậy, đến tìm ba đồ-đệ yêu-dấu.

Nghĩa Thầy trò nơi Chúa mới mặn-mà biết bao!

Chính Người trước đây đã từng nói với Tông-đồ : « *Các con gọi Ta là Chúa là Thầy thì phải lắm* » (2)

Chúa không chỉ muốn có tên là Thày. Người còn ở ra tình-nghĩa Thày trò.

Người đã muốn yêu *đồ đệ cho đến cùng*.. *cho đến chết.* (3)

Dầu lúc bị khổ-cực dường kia, mà Chúa không quên những bạn tâm-giao Người.

Phần họ thì sao ? Chúa thấy họ còn ngủ !

Mà không phải chỉ có một lần. Ba lần Chúa trở về với họ : ba lần Chúa thấy họ còn ngủ.

---

(1). Matt. XXVI, 40 — (2) Joan XIII, 13 — (3) Ib 1,

Ôi, Chúa phải chua xót dường nào!

Ba đồ-đệ ấy cần được Chúa yêu riêng. Nay Người đem theo vào tận đây, là vì mong họ sẽ ủi-an Người đôi chút...

Thế nhưng, chính lúc Người cần đến lời thân-thiết của họ, thì họ lại có tỉnh-thức cho đâu?

Lần thứ nhất không được, Chúa trở lại lần thứ hai; lần thứ hai không được, Chúa trở lại lần thứ ba: lần nào cũng như lần nào, lần nào cũng một cảnh lạnh-lùng như cảnh chết!

Đó là Chúa để lại một tấm gương tình-nghĩa keo sơn. Bạn-hữu mình có vì cớ gì mà như không còn luyến-ái mình như trước, mình cũng vẫn một dạ tín trung, vẫn quyết làm cho bạn-hữu hiểu lòng mình.

Các vị thánh, những người hết sức noi theo tâm-tình Thày chí-thánh, không khỏi có lúc gặp cảnh cô-đơn như Người...

*
* *

Các ngài có không vì thế mà nản lòng cũng là nhờ gương sáng Thày mình vậy.

Ba đồ-đệ còn ngủ! Họ chẳng biết gì đến những nỗi bồi-hồi của Thày chí-thánh họ...

Phải chăng là họ quá mệt nhọc về thể-xác?

Dầu sao, sự dửng-dưng bề ngoài ấy cũng có thể ám-chỉ tính thất-thường nơi bè-bạn.

Biết bao nhiêu người, sau khi đã nếm đủ sự ngọt bùi ở tình bằng-hữu, phải buộc lòng nhận ra : từng ấy cái chỉ là phù-vân, giả-trá ?

Lòng con người ta khác thể nước thủy-triều : lên chóng, mà xuống cũng mau ! Hăng-hái có thể là rất mực. Mà lãnh-đạm cũng có thể là thái-quá.

Nhưng, dầu vậy, cũng gặp được những người có sức chịu hy-sinh đến cực-độ. Có khi họ không những mất của vật-chất, mà còn bị tước cả tình-yêu. Mặc dầu, họ cứ tiến : tiến theo Đấng Thiên-Chúa bị quên bỏ.

Những sự đau-khổ chúng ta phải chịu bởi người đời, sánh với những sự đau-khổ các bậc ấy có là gì ?

Các ngài đã can-đảm hơn chúng ta, vì các ngài đã hiểu bài học Chúa Cứu Thế hơn chúng ta, vì các ngài đã mến Chúa Cứu Thế hơn chúng ta. Các ngài đã là những đồ-đệ gương-mẫu, vừa lòng Chúa Cứu Thế.

Chúng ta cũng hãy cố sức hiểu bài Chúa dạy.

Trước hết, phải rộng-rãi, không nên vội buộc lỗi cho anh em đồng-loại ; nhớ luôn rằng : tính thất-thường là tính chung của nhân loại ; nhiều người ở lãnh-đạm vì chưa hiểu, hơn là vì cố ý.

Rồi đem lòng rộng-rãi đối lại với vẻ thờ-ơ của người ta.

Người ta nguội, chúng ta hãy nóng. Người ta lạt, chúng ta hãy mặn.

Nhưng, biết vậy không đủ. Còn phải có sức thi-hành. Sức ấy chúng ta cần phải xin với Chúa Giêsu.

Muốn có thể chịu-đựng anh em đồng-loại, chúng ta phải kết-thân chặt chẽ với Chúa Giêsu. Những khi gặp vẻ lạt-lẽo, chúng ta hãy đi tìm Chúa : chúng ta sẽ thấy Người tỉnh-thức mà cầu-nguyện, và đau-khổ với chúng ta.

Các con hãy tỉnh-thức và cầu-nguyện cho khỏi sa chước cám dỗ. Tinh-thần nhanh-nhẹ, nhưng xác thịt yếu-đuối . . . (1)

CHÚA Giêsu gượng đi về chỗ ba đồ-đệ. Người thấy họ còn ngủ, chứ không tỉnh-thức hăng-nồng như trước . . .

Ông Phêrô chẳng phải là kẻ mới tuyên-bố sẵn-sàng chết với Người đó sao ?

Ông Gioan chẳng phải là kẻ mới dựa vào ngực Người đó sao ?

Ông Giacôbê chẳng phải là kẻ có lần đã xin cho lửa trên trời xuống đốt bọn dân làng không chịu cho Người trú-ngụ đó sao ?

Cả ba ông sốt-sắng như thế, mà nay chỉ vì buồn ngủ hóa quên cả Thày ?

Chẳng ông nào là để ý đến Thày. Chẳng ông nào là nói với Thày một câu. Chẳng ông nào là tỏ một dấu gì thương-xót . . .

(1) Matt. XXVI. 41.

Chúa lên tiếng gọi : « *Si-mong hỡi !* »

Các ông giật mình thức dậy ngơ ngác nhìn... và gai gai sợ . . . !

Chúa phán tiếp : « *Si-mong, con ngủ thế sao? Nào con đã chẳng có thể thức lấy một giờ ư ?* (1)

Rồi Chúa dặn cả ba ông : « *Các con hãy tỉnh-thức, và cầu-nguyện cho khỏi sa chước cám-dỗ. Tinh-thần nhanh-nhẹ, nhưng xác thịt yếu-đuối.* »

Tinh-thần nhanh-nhẹ. Riêng ông Phêrô chắc là hiểu rõ câu ấy !

Xác thịt yếu-đuối. Riêng ông Phêrô rồi đây sẽ kinh-nghiệm.

Bài Chúa dạy đã rất hợp thời. Giọng Chúa-nói lại rất nghiêm-nghị.

Chúa muốn nêu gương về sự ca-thán.

Ca-thán sao cho phải lúc, ca-thán sao cho đúng giọng không phải một việc dễ.

E-dè cũng phải có chừng mực : hễ thái quá là có hại . . .

Nhiều khi người ta chỉ vì quá sợ không dám nói rõ ý-tứ, mà thành ra phải chịu kẻ khác hiểu lầm !

Chúa Giêsu rất khiêm-nhường, nhưng Người cũng có quyền đòi ở đồ-đệ những cách họ phải đối-đãi với Người . . .

*
* *

Chúa Giêsu bao giờ cũng vẫn là Thày. Người vẫn tùy dịp mà dạy-bảo.

(1) Marc, XIV, 73

Phán lời « *các con hãy tỉnh-thức và cầu-nguyện* » Chúa có ý gì ?

Người có ý nhắc cho ba đồ-đệ kia, và tất cả chúng ta rằng : không có *bậc* nào làm cho chúng ta chắc là mình sẽ được rỗi ; không có *nơi* nào, mà chúng ta không phải tỉnh-thức, và lo sợ, vì những kẻ thù, những nỗi hiểm-nguy hằng vây bọc chúng ta tư bề ; không có *lúc* nào mà chúng ta không có thể mất hết những của đã sắm được.

Nỗi nguy-hiểm, và kẻ thù bên ngoài còn phải ngăn-ngừa cẩn-thận. Phương-chi là những nỗi nguy-hiểm, và kẻ thù bên trong : vì chúng khéo tàng hình hơn, vì chúng hiểu những chỗ yếu của chúng ta hơn . . .

Tỉnh-thức và cầu-nguyện là hai việc Chúa dạy chúng ta phải cho đi song gióng với nhau.

Tỉnh-thức mà không cầu-nguyện, chỉ là nuông chiều tính cậy mình.

Phải tỉnh-thức để nhận ra sự nguy-hiểm. Nhưng, đồng-thời cũng phải cầu-nguyện, mới có sức đương-đầu với sự nguy-hiểm được.

Trước khi làm việc, đang khi làm việc, sau khi làm việc, lúc nào chúng ta cũng cần phải có Chúa giúp. Nhưng, thường thường Chúa chỉ ban ơn giúp những ai biết xin với Người thôi.

Cho nên, ai không cầu-nguyện tất không đủ sức. Ba đồ-đệ kia đã từng nghiệm chân-lý này.

Vốn sẵn tinh-thần nhanh-nhẹ, các ngài phân-phô sẽ sẵn-sàng theo Thày đến chết. Thế nhưng, các ngài chưa có ngờ xác thịt yếu đuối đến đâu. Cơn buồn ngủ đêm nay mới làm các ngài hiểu . . .

Nơi con người ta, bao giờ xác thịt cũng yếu sức.

Đó là số-phận chung cả loài người. Vì Chúa Giêsu muốn làm một người, nên Người cũng đã vừa mới nghiệm luật chung ấy. Nhưng, Người đã cầu-nguyện, và vì thế Người mới dặn đồ-đệ, và chúng ta hết thảy.

Chúa không trách đồ-đệ vì yếu đuối. Chúa chỉ trách vì họ không cầu-nguyện. Chúng ta hãy giữ cho khỏi lời trách ấy.

Một Thiên-thần tự trời xuống an-ủi Người (1)

CHÚA Giêsu lại bỏ đồ-đệ mà đi. Và, Người lại lên cơn hấp-hối.

Sự đau-khổ vẫn theo Người : ở bên đồ-đệ cũng khổ, đi xa đồ-đệ cũng khổ !

Vì tội-lỗi nhân-loại cứ như thác nước đổ trên mình Người !

Người như cây lim chắc-chắn, thế mà trận gió sự đau-khổ kia đã có thể lay chuyển được !

Người như quan - tướng bất-địch, mà nay không sao chống nổi với cuộc tấn-công bởi tội-lỗi !

Khổ hơn nữa, là ma quỉ hết sức xui Người đừng hy-sinh như thế !

Nỗi đau lòng Chúa Giêsu thật là vô-tả !

Quằn quại dưới sự đau-thương, Người chỉ lặp lại lời sau này : *Lạy Cha, nếu con không sao khỏi uống chén này, thì con xin vâng ý Cha* (2)

(1) Luc. XXII, 43. — (2) Matt. XXVI, 42.

Chúa vẫn một niềm lụy-phục thánh-ý Cha Người: chỉ xin cho nhân-loại khỏi thiệt vì tại Người.

Đức Chúa Cha có cách khôn-ngoan, để đáp lại lời cầu-nguyện ấy.

Người sai một sứ-thần tự trời xuống an-ủi Chúa Giêsu.

Vị sứ-thần bày-tỏ cho Chúa Cứu Thế : Người mà cam chịu đau-khổ, thì thiên-thần được vui, nhân-loại được rỗi, Thiên-Chúa được hiển-vinh dường nào . . .

Ai trong chúng ta những khi gặp sự đau-khổ, mà chẳng muốn được an-ủi ?

Nhưng, chúng ta đã tìm sự an-ủi bởi ai ? — Bởi mình, hay bởi người đồng-loại. Và, chúng ta đã thấy kết-quả thế nào ?

Chúa Giêsu nhắc lại cho chúng ta: không nên quá tin-cậy ở người đời, nhất là trong những cơn nguy-khốn. Dầu những kẻ chúng ta cho là nhân-đức đến đâu cũng vậy. . .

Trông-cậy vào người thế có thể là ảo-vọng !

Trông-cậy vào Thiên-Chúa không bao giờ là uổng-công !

*
* *

Được Chúa giúp đỡ, người ta làm gì cũng nổi.

Được Chúa ủi-an, người ta chịu gì cũng được.

Hễ cầu-nguyện, chúng ta sẽ càng được Chúa soi cho hiểu ích-lợi bởi sự đau khổ, rồi chúng

ta sẽ sẵn lòng bỏ mình vì kẻ khác như Chúa Giêsu.

Trong lúc tâm-thần rối-loạn, giá không được vị thiên-sứ đến an-ủi, tính loài người nơi Chúa Giêsu đã có thể bền-vững được không ?

Sứ thần đã được sai xuống, vì Chúa Giêsu đã bền-vững cầu-nguyện.

Sứ-thần đã được sai xuống, nên Chúa Giêsu mới được bền-vững chịu đau-thương.

Bởi vậy, chúng ta chớ ngạc-nhiên, khi thấy Thiên-Chúa không nhận lời chúng ta ngay.

Hơn nữa, chúng ta không nên tưởng là Chúa đã bỏ chúng ta. Nghĩ như vậy tỏ ra chúng ta chưa hiểu lòng nhân-lành Chúa. Chúa muốn giãn ra chưa nhận lời chúng ta, là để chúng ta càng thêm lòng sốt-sắng tin-cậy, và nhờ thế, chẳng những được sự có ý xin, mà còn được thêm ơn khác nữa...

Xin cho khỏi một sự khốn-khó mà chưa được ngay, đó lại là dịp cho chúng ta tập nhẫn-nại như Chúa Giêsu.

Những lúc ấy, chúng ta hãy bắt chước Người mà dâng nỗi đau-thương mình cho Thiên-Chúa. Đem đổ những sự cay-đắng chúng ta vào chén Chúa Giêsu, rồi nhờ Người dâng lên Thiên-Chúa cho chúng ta : đó là phương-thế để được nhẹ bớt đau-khổ...

Vì rằng khi chúng ta đau-khổ, tức là một phần mình trong *thân-thể mầu-nhiệm* Chúa Giêsu phải đau-khổ. Chúa Giêsu sẽ không thể không nhớ đến phần mình Người.

Đức Chúa Cha cũng sẽ không thể không nhớ đến Con yêu dấu Người.

Bền-đỗ cầu-nguyện trong khi phải đau-khổ, đó là một điều chúng ta phải dốc lòng nhớ giữ luôn.

Cầu nguyện với Chúa Giêsu, để được chịu đau-khổ với Chúa Giêsu : còn gì hạnh-phúc bằng ?

Và mồ-hôi Chúa thành những giọt máu đào chảy xuống đất. (1)

THIÊN-thần vừa biến đi, cuộc chiến-đấu trong tâm-hồn Chúa Giêsu lại càng dữ-dội !

Vì Người đã được thêm can-đảm : Người sẵn lòng chịu hết mọi nỗi đau-thương ; Người khát khao mau được chịu chết.

Tội-lỗi người đời trở thành máy ép rất mạnh, cứ hung-hăng nghiền-tán Chúa Giêsu, khiến cho :

Toàn-thân Người lên cơn sốt nặng,

Đầu mặt Người rát rúa,

Chân tay Người bủn rủn,

Mạch máu Người nứt ra : những giọt máu tươi cùng với mồ-hôi chảy đầm-đìa xuống mặt đất...

Chúa Cứu Thế ngã trên máu Người.. !

Cái máy ép oan-nghiệt không chịu ngừng nữa !

---

(1). Luc, XXII, 44.

Những tội kiêu-ngạo người ta làm Chúa chịu đê-nhục. Những lỗi dâm-ô người ta làm Chúa sầu-não. Những hành động ngang trái bởi giác-quan người ta làm thân-xác Chúa đổ mồ-hôi máu!

Chúng ta không thể không nhận rằng: chúng ta đã giúp một phần trong việc làm khốn Chúa như vậy. Và biết đâu lại chẳng phải một phần lớn?

Dầu sao, chúng ta cũng chớ ngã lòng. Hãy biết nhờ cuộc khổ-nạn Chúa. Hãy biết suy đến tội-lỗi chúng ta, mà nghiền-tán lòng chúng ta ra. Vì, hễ chúng ta càng thống-hối, nghĩa là càng hợp sự đau-đớn ăn-năn chúng ta với cơn hấp-hối Chúa Giêsu đã chịu trong vườn Ép-dầu, chúng ta càng đáng Chúa thứ-tha mọi tội-lỗi cho...

Việc Chúa hấp hối xưa có giá trị vô cùng.

Sự chúng ta thống-hối ngày nay cũng rất đẹp lòng Chúa.

Ăn-năn tội, ấy là chúng ta làm « *sự còn thiếu trong cuộc thống-khổ Chúa Giêsu* » vậy.

*
* *

Chúa Giêsu ra công chống với bản-tính nhân-loại nơi Người. Người phải khó nhọc quá, nên mới toát mồ-hôi máu như vậy!

Thật là một cách đền tội đáng kinh-hãi thay!

Đúng như lời Thánh-kinh nói: « *Không có Chúa đổ máu, loài người chúng ta không thể được khỏi tội* ».

Ai hiểu được Chúa Giêsu gớm-ghét tội-lỗi dường nào !

Chúng ta mà gớm-ghét tội lỗi thật, chúng ta cũng sẽ run sợ đến chết ngất người đi... đến toát cả mồ-hôi máu...

Chúng ta mà gớm-ghét tội-lỗi thật, chúng ta sẽ ao-ước như đấng tiên-tri : » *Chớ gì có ai làm cho đầu tôi thành một mạch nước mắt không hề cạn, để tôi khóc lóc đêm ngày* » (1)

Phải, chúng ta hãy ao-ước được ơn thống-hối thật.

Trí suy tội-lỗi đáng ghét bao nhiêu, lòng sẽ tởm gớm nó bấy nhiêu, và cả thân-xác cũng sẽ có thể cảm mối đau-thương như Chúa...

Bởi chúng ta đã dùng lòng, trí, thân xác mà phạm tội, chúng ta lại phải dùng lòng, trí, thân-xác mà đền tội.

Chúng ta phải ăn-năn bề trong đã vậy, mà còn phải nhận chịu, hoặc làm thêm những sự hãm mình phạt xác bề ngoài.

Hễ thấy mình sợ hãi việc ăn-năn đền-tội, chúng ta đừng quên xin Chúa Giêsu giúp đỡ...

Sự yếu-đuối phần xác Chúa sẽ làm chúng ta nên can-đảm.

Nỗi ưu-phiền Chúa sẽ làm nhẹ gánh tân-khổ chúng ta.

---

(1) jer. IX, 1.

Không gì hiệu-nghiệm để đền tội, và được an-tâm bằng biết hòa lẫn mồ-hôi, nước mắt và máu chúng ta với mồ-hôi, nước mắt và máu Chúa Giêsu; bằng chung đúc lòng đau-đớn chúng ta với lòng đau đớn Người đã cảm thấy ở vườn Ép-dầu xưa...

Các con hãy chỗi dậy: chúng ta cùng đi... (1)

Ở đằng kia, thành Giêrusalem đang tưng-bừng dọn lễ chiên...

Chúa Giêsu sẽ phải chết, để cho lễ chiên năm ấy có giá trị đặc-biệt.

Đã đến lúc Người phải đi dâng mình làm của lễ.

Cơn hấp-hối kia đã bớt phần khủng-khiếp.

Chúa Giêsu mới đứng lên trở về với đồ-đệ.

Người đánh thức họ: « *Thôi các con ngủ vậy đã vừa.* (2) *Nay đến giờ Con-Người phải chịu nộp vào tay quân tội-lỗi. Các con hãy chỗi dậy, chúng ta cùng đi. Kẻ nộp Thày đã gần đến...* »

Giọng Chúa cương-quyết. Mắt Chúa sáng ngời. Toàn-thân Chúa đầy vẻ uy-linh. Chúa sẵn sàng đi chịu khổ hơn nữa.

« *Các con hãy chỗi dậy, chúng ta cùng đi.* » Nói đoạn Chúa tiến lên trước.

Cảnh-tượng này khác xa cảnh-tượng ban nãy.

---

(1), Marc, 42 – XIV, (2), Marc XIV, 41

Đã đến giờ Chúa Cứu Thế phải thi-hành mệnh-lệnh Cha Người.

Tâm-hồn Người liền hết sợ-hãi, hết do-dự...

« *Chúng ta cùng đi* » : Người phán lời ấy một cách rất mạnh bạo...

Vừa mới rồi, Chúa Cứu Thế như ca-thán vì cảnh nhục-nhã. Bây giờ Người lại tỏ vẻ hùng-dũng, hiên-ngang...

Vừa mới rồi, Chúa Cứu Thế như chết vùi dưới sóng sự đau-khổ; bây giờ Người lại ngỏ ý đi đón nhận cái chết rất ô-nhục!

Trước mặt Đ. C. Cha, Người đã bày-tỏ tính ngại chịu khó. Trước mặt nhân-loại Người lại biểu-lộ lòng từ-bi sẵn-sàng hy-sinh cho họ!

Người đã phải chịu sự yếu-đuối bản-tính loài người. Nhưng, giờ hấp-hối đã qua: nay Người được hoàn-toàn tự-chủ...

Ở đây chúng ta lại hãy thờ lạy lòng nhân-ái Chúa Giêsu!

Và, chúng ta hãy hết tình cảm-tạ Người...

*
* *

Đạo Chúa Giêsu không phải một chủ-nghĩa ươn-hèn, mà chính là một sức sống mạnh-mẽ...

Tín hữu sống thật là người bắt chước Thày chí-thánh, cho đến những khổ-thống cũng chẳng từ...

Người đời vui chơi. Đồ-đệ Chúa chịu đau-khổ.

Sẵn lòng chịu đau-thương với Thày, đồ-đệ chắc sẽ được chia phúc vinh-hiển với Thày...

Bởi vậy, dầu gặp những khổ-nạn đến đâu, đồ-đệ thật của Chúa cũng vẫn thắng nỗi cảm-giác với thất-tình ; cũng cứ một dạ hùng-cường sốt sắng !

Không phải như những ai chỉ có tên là đồ-đệ Chúa, chứ không muốn chịu một số-phận vất-vả như Người. Họ là những kẻ chỉ muốn được ở mãi trên núi Tha-bo rê; họ trốn tránh sự đau-khổ, và sự chết ; họ hết sức ngại tuân-hành thánh-ý Chúa...

Chúa Giêsu để gương can-đảm cho mọi người. nhất là cho những ai quyết trung-thành với nghĩa-vụ.

Chúa kinh hãi việc tuân theo thánh-ý Cha Người. Nhưng Người cũng biết can đảm thi-hành.

Dầu không được đồ-đệ nâng-đỡ, Chúa cũng không ngại tiến bước.

Chúng ta hãy cầu-nguyện, để có sức theo Thày chí-thánh chúng ta trên đường đau-khổ ...

Nếu chúng ta thật lòng muốn trung-thành với nghĩa-vụ, nếu chúng ta quyết-chí thắng dẹp thất-tình và cảm-giác, chúng ta hãy cầu-khẩn với Thiên-đàng.—Bền-đỗ cầu-nguyện, và nhất là thực-tình mến Chúa Giêsu, thì làm sao chúng ta cũng sẽ được cương-quyết vững-vàng ...

Mặc dầu trở-lực, chúng ta cũng hãy tiến lên !

Tiến đi chịu đau-khổ : đó phải là khẩu-hiệu của đồ-đệ chân-chính Chúa Giêsu. Chúng ta hãy nghe lại lời Chúa : « *Các con hãy chỗi dậy, chúng ta cùng đi* ».

Khi Chúa còn đang nói, thì Giu-đa, một trong mười hai tông-đồ tiến tới. (1)

BA Ông Phêrô, Gia-cô-bê, và Gioan hãy còn nửa tỉnh nửa mê. Nhưng, nghe tiếng Chúa gọi giục, các ông cùng đứng lên theo Thày về chỗ các đồ-đệ khác bên ngõ vào vườn.

Đã đến lúc Thày trò phải họp nhau lại. Vì Chúa vừa nói tiên-tri : kẻ nộp Người sắp tới.

Quân thù Chúa âm mưu gì mà Người chẳng biết ?

Lời Người nói lúc nãy bây giờ phải thực-hiện.

Một lũ đông đã ập tới. Những vị thày-cả, luật-sĩ, kỳ hào, cùng lính tráng đeo gươm, vác gậy... với một đội binh rôma tay đèn đuốc, tay giáo mộc, phòng khi bọn người Galilêa có kháng-chiến là can-thiệp...

(1). Marc. XIV, 43.

Giuđa đi đầu để dẫn lối. Vì y biết rõ đâu là chỗ Thày năng đến để cầu-nguyện lúc đêm hôm...

Chính y cũng đã nhiều lần đến đó để cầu-nguyện với Thày. Hôm nay thì y đến để nộp Thày..!

Giuđa, con người ấy, chính là một trong mười hai Tông-đồ Chúa Giêsu!

Lịch-sử nhắc đến Giuđa như một tên rất đáng khinh-bỉ.

Trên đời có vô-số những người phản bạn. Nhưng, thiên hạ vẫn cho Giuđa là người phản-bội nhất!

Chúa Giêsu không hề xử với y như một người bạn thường. Người ở hết dạ Thày trò. Hơn nữa, Người tỏ hết tình Cha con!

Không coi sao lời Chúa khuyên răn, y cứ một mực nông-nổi: theo Thày vì tư-lợi.

Gương Giuđa đáng cho mọi đời suy-nghĩ!

Mầu-nhiệm thay quyền tự-do con người ta! Ơ gần đèn sáng mà cứ tối tăm! Ở bên mạch sự thánh, mà vẫn uống nước sự tội!

*
* *

Chúng ta không nhiều thì ít, đã cảm thấy sự bội-nghĩa bởi người đời, như Chúa Giêsu...

Lúc còn nhỏ, chúng ta cứ tưởng ai cũng chất-phác như mình.

Ngờ đâu : càng lớn lên, chúng ta càng hiểu lòng người nham-hiểm !

Tên thù đã cám dỗ hai ông bà Nguyên-tổ cũng là tên thù hằng cám dỗ hết mọi con cháu các ngài. Vì thế :

Sự điên-đảo hoành-hành khắp nơi ! Biết bao chước quỉ-quyệt có thể giấu ẩn trong một cái nhìn, một tiếng nói, một cử-chỉ, một nụ cười !

Tình-nghĩa nhiều khi chỉ là một thứ cây sinh những quả rất đẹp mắt, ngon miệng, nhưng có thể gây nên bệnh lúc nào không biết !

Không có một giai-cấp nào trong xã-hội, mà không gặp những con người lạm-dụng tình bằng-hữu!

Những đồ-đệ Chúa Giêsu càng phải đề phòng sự phản-bội. Chúa muốn để như thế, cho họ nên giống với Người.

Chúng ta hãy chia với Chúa Giêsu nỗi khổ-tâm Người phải chịu vì Giuđa.

Và, chúng ta hãy dâng cho Người hết các sự cực lòng chúng ta phải chịu vì anh em đồng-loại, nhất là vì những người chúng ta thân-mến hơn. . .

Chúng ta hãy bình-tĩnh như Chúa Giêsu. Chúng ta hãy đợi-chờ sự phản-bội. Chúng ta hãy nhìn thẳng vào nó.

Giuđa phản Chúa Giêsu, tức cũng là phản các bạn Tông-đồ.

Người đời phản chúng ta, có khi cũng là phản cả gia-đình, hoặc đoàn-thể chúng ta. Chúng ta hãy chịu đựng cho mình, và cho kẻ thuộc về mình. Cũng như Chúa Giêsu đã chịu-đựng cho chính Người, và cho mười-một đồ-đệ Người...

Mười-một đồ-đệ ấy ngày sau cũng bị người đời phản-bội, và cũng đã biết chịu đựng như Chúa.

Chúng ta không lẽ lại để mình kém thua?

Và Giu-Đa hôn mặt Chúa!(1)

ĐỀ cho bọn lính khỏi bắt lầm, Giuđa đã giao với chúng một dấu-hiệu: *« Người mà tôi hôn là chính ông ấy. Các người hãy bắt, và điệu đi cho cẩn-thận. »* (2)

Tên nội-công chưa kịp vào vườn Ép-dầu, thì Chúa Giêsu đã đem theo mười-một đồ-đệ ra đón y.

Y tiến thẳng lại Chúa, vừa bắt tay, hôn mặt Người, vừa nói: *« Con xin chào Thày »* (3) Thế là y làm xong tội-ác!

Y đã bán Chúa cho kẻ thù Người!

Chúng đã mà-cả bao nhiêu? Ba mươi đồng tiền nhỏ! Giuđa đã ưng-thuận, và đã dắt lưng số tiền ấy!

Giuđa quả là một người tham tiền hám bạc.

Giuđa đã lâm một cảnh đáng thương, như bao nhiêu người hà-tiện khác. Tính tham-lam trở thành một chứng bệnh cứ âm-thầm đục-khoét tâm-

(1). Marc, XIV, 45.—(2). Marc, XIV, 44 —(3). Matt. XXVI, 49.

hồn họ.Họ không còn sức gì gọi được là thương-yêu, là rộng-rãi! Họ không còn hiểu cuộc đời luân-lý.

Trong khi tiếp xúc với họ-hàng, bạn-hữu, cũng như khi cầu-nguyện với Chúa, họ không được khoái-chí yên lòng.

Vì họ chỉ nghĩ đến những cách làm tiền... chỉ suy đến những kế biển lận: ra luồn, vào cúi, nói dối, nội-công... Phương-thế nào họ cũng cho là hay là khéo, là có phép lợi-dụng!

Tội hà-tiện hằng gây nên bao việc hèn kém!

Tội hà-tiện hằng sinh ra bao cuộc bất-hòa giữa nhân-loại.

Chúng ta hãy ngăn-ngừa tính hà-tiện.

Chúng ta hãy giúp vào việc tiễu-trừ nó nơi anh em đồng-loại.

Vì có thế, mới mong xây được hạnh-phúc vững bền!

*
* *

Đối với Giuđa, theo Chúa tức là được một phương-kế tìm lợi!

Y đã coi Chúa Giêsu như một món hàng!

Lòng độc của y thật là cực-điểm!

Nhưng, có phải phút chốc mà y ra tối trí đen lòng như vậy không?

Không. Tính mê không khác gì hạt giống. Nó phải cùng theo thời-gian mà nảy nở...

Giuđa trước khi theo Chúa, chắc đã sẵn máu ham bạc rồi !

Chúa không phải là không rõ. Và nếu Chúa đặt y làm quản-lý trong hội Tông-đồ, là để thử lòng y, để có dịp mà khuyên-bảo y... Nhưng, chỉ vì y không thèm nghe lời Chúa, hoặc không cho những thói ăn cắp vặt là quan trọng, mới đến nông-nỗi này. . . !

Dịp tội và chước cám dỗ thế nào cũng phải có ở đời, để thử lòng tín-hữu Chúa để phân biệt những đồ-đệ thật với những đồ-đệ giả.

Chúa khôn ngoan định như thế, vì yêu chúng ta.

Chúng ta không được than-phiền, khi gặp dịp tội và chước cám dỗ.

Trái lại chúng ta phải cảm-tạ Chúa. Hết lòng tín-nhiệm vào ơn chúa, Chúng ta chắc sẽ được an-toàn..

Ngày ngày chúng ta hãy xin Chúa Giêsu cải-thiện chúng ta : ban cho chúng ta hằng quí-mến ơn-nghĩa Người hơn mọi sự phù-vân ở thế.

Chúa Giêsu hằng sẵn sàng giao tình mật-thiết, và bền vững với chúng ta.

Bao nhiêu người mất nghĩa Chúa như Giuđa đều chỉ tại lỗi mình!

Gương Giuđa cũng như muôn vàn gương khác, phải là bài học bổ-ích cho chúng ta.

Biết và mến chưa đủ. Còn phải trung-thành với Chúa.

Phúc thay những ai bền-đỗ trong ơn-nghĩa Chúa cho đến cùng!

Phúc thay những ai hằng có thể dâng cho Chúa những cái hôn thành-thực!

Chúa GIÊSU phán hỏi GIUĐA :
Bạn Ta đến đây làm gì vậy ? (1)

VỪA hôn mặt Chúa xong, Giuđa hiểu ngay tội ác mình phạm !

Vẻ uy-nghi bình-tĩnh lạ-lùng của Chúa Giêsu khiến y rối loạn tâm-thần.

Thẹn-thuồng vì việc hèn-nhát, y ước ao chạy trốn ngay đi được. Nhưng một sức mầu-nhiệm ghìm giữ y lại.

Đôi mắt Thày chí-thánh nhìn thẳng vào cặp mắt y. Y không còn dám trông mặt Chúa. Trống ngực đánh mạnh... Các đồ-đệ cũng như bọn lính như đều nghẹn thở !

Nén lòng cảm-động, Chúa Giêsu lên tiếng hỏi Giuđa : « Bạn Ta đến đây làm gì vậy ? »

Khác nào Chúa nói : « Bạn-hữu Thày mà có thể đến nỗi này sao ? Giuđa thân-mến con đã nghĩ chín-chắn đủ về việc con làm đây chưa ? Lẽ đâu con cứ quyết bỏ Thày ? »

(1) Matt XXVI, 50.

Lời vắn-tắt kia là lời sau hết Chúa khuyên bảo Giuđa.

Nhưng, than ôi, Giuđa có còn hiểu chi nữa? Giuđa đành ở trong sự tội, Một tội rất nặng-nề!

Tội Giuđa vừa là tội phạm đến Thiên-Chúa, vừa là tội phạm đến loài người.

Y đã dám nộp Con Cực Thánh Thiên-Chúa! Y đã dám bán Đấng Cứu-chuộc loài người.

Tội Giuđa là một tội bất công tuyệt-đối! Vì Chúa Giêsu của Vô-giá, mà y bán có ba mươi đồng tiền nhỏ!

Tội Giuđa vì thế là một thứ tội phải kể như nặng nhất ở đời.

Chúng ta là ai đi nữa, chúng ta có dám chắc sẽ không hề phạm tội nặng chăng?

Chúng ta là ai đi nữa, mà không tin thật sức loài người yếu-đuối?

Chúng ta là ai đi nữa, chúng ta cũng phải xin ơn bền-đỗ với Chúa luôn luôn.

« *Bạn Ta đến đây làm gì vậy?* »

Thày chí-thánh cũng đã nhiều lần hỏi chúng ta một câu như thế.

Con đọc kinh, con chịu lễ, con làm việc bổn-phận... Nhưng, có thật là con làm cho Thày không? Những khi đáng lẽ con phải để lòng trí về Thày hơn, con lại đã chẳng tưởng nghĩ, và yêu mến các vật thụ-tạo hơn đó sao?

Bao lần Chúa đã khuyên bảo chúng ta ? Thế nhưng, bao lần chúng ta cứ còn lỗi phạm ? Dầu vậy, Chúa vẫn thứ tha... Chúng ta có nên lạm-dụng lòng nhân-từ Chúa mãi không ?

Giuđa đã dần dần xa Chúa Giêsu, để dần dần kết-thân với ma-quỉ, cho đến ngày ma quỉ chiếm hẳn được trí lòng y !

Sách Phúc-âm nói rõ : « *Ma-quỉ đã vào mình Giuđa* » (1). Biết rõ Giuđa tham tiền, nó mới xui y bán Chúa để có tiền chi-dụng...

Y có ngờ đâu là mình đã trở nên tay sai cho ma-quỉ ?

Tâm-hồn cũng như thân-xác y đã sa vòng nô-lệ.

Khốn hơn nữa, là y không muốn để Chúa cứu gỡ cho !

Thảm hại thay con người có quyền cai-quản, mà lại lâm cảnh tôi đòi !

Phàm tín-hữu Chúa Giêsu đều được gọi làm bạn tâm-giao Chúa,

« *Thày không gọi các con là đầy-tớ, mà gọi là bằng-hữu* ».

Chúng ta đã am-hiểu cái phúc làm bạn Chúa Giêsu chưa ?

Cách chúng ta ăn ở là thước đo tình-nghĩa chúng ta đối với Người.

(1) Luc. XXII. 3

Có thật là chúng ta sợ làm mất lòng Chúa không?

Có thật là chúng ta không đồng-tình với ma-quỉ không?

Có thật là chúng ta cố gắng tỉnh-thức và cầu-nguyện không?

Giờ đây chúng ta hãy thú-nhận cùng Chúa Giêsu những sự lỗi lầm, và nài xin Người giúp sức, để từ nay chúng ta quyết khăng-khít với Người trong mọi sự, mọi lúc, và mọi nơi...

Con hãy xỏ gươm vào vỏ . . . (1)

VẪN giữ một vẻ nghiêm, Chúa Giêsu quay ra hỏi bọn lính :

— *Các ngươi tìm bắt ai ?*

— *Tìm bắt Giêsu Na-gia-rét.*

— *Giêsu Na-gia-rét chính là ta đây.*

Tiếng oai-nghi Chúa vừa vang ra, tất cả bọn chúng, từ thày-cả, luật-sĩ cho đến đầy-tớ quân-nhân đều ngã xuống ! Chúng gượng dậy. Chúa để cho dậy. Rồi Người lại phán :

— *Các ngươi tìm bắt ai ?* Chúng run run đáp :

—*Tìm bắt Giêsu Na-gia-rét.*

— Ta đã bảo : « *Giêsu Na-gia-rét chính là ta đây. Nếu quả thật các ngươi tìm bắt Ta, thì đừng có làm gì đến các đồ-đệ Ta.* »

Bọn họ liền túm lấy Người.

Tên Man-cô đầy-tớ thày thượng-tế (2) có vẻ

(1). Joan. XXVIII, 11. — (2). Quen gọi là thày cả thượng-phẩm.

xấc-xược hơn. Ông Phêrô mới tuốt ngay gươm, chém cho y một phát đứt tai bên hữu.

Chúa Giêsu phán : « *Hãy thong thả* ».

Để tay vào tai bị đứt, Người chữa cho lành. Xong, Người bảo riêng ông Phêrô : « *Con hãy xỏ gươm vào vỏ. Con lại không muốn để Thày uống chén đắng Cha Thày đã trao cho Thày hay sao ?* »

Đoạn Phúc-âm trên đây làm chứng Chúa Giêsu vừa quyền-phép, vừa nhân-từ vô-lượng.

Một tiếng Chúa phán hỏi xô ngã kẻ thù Người !

Một sự Chúa để tay vào tai bị đứt đủ chữa nó lành hẳn !

Chúa giữ cho các đồ-đệ khỏi vì Người mà lây họa !

Chúa êm-can sửa lỗi ông Phêrô vị tông-đồ nóng-nảy !

Qui-hóa thay người quyền-quí mà rộng-rãi !

Đáng phục thay lòng bình-tĩnh lúc gặp sự đắng cay !

* * *

Lòng nhiệt-thành ông Phêrô đối với Thày giả như có điều-độ, đã hẳn là tốt hơn...

Dầu sao, việc ấy cũng tỏ ra tình ông tha-thiết với Chúa, và chắc Chúa cũng hiểu lòng ông.

Nhưng, Chúa phải ngăn ông lại, sợ vì ông mà cả hội tông-đồ phải chống với bọn người kia.

Dạy ông Phêrô xỏ gươm vào vỏ, Chúa không bảo người ta không được phép dùng khí-giới

để tự-vệ đâu... Chống với kẻ xâm-phạm tới mình cách trái phép là điều hợp lẽ tự-nhiên.

Ở đây Chúa có ý dạy : Người không muốn ai ngăn trở không cho Người giữ đúng chương-trình Cha Người đã vạch sẵn ; vả lại, Người đã là đấng quyền-phép, như Người mới tỏ ra, Người không cần nhờ ai để bảo-vệ Người ; sau nữa, nếu muốn dùng đến binh-sĩ, thì Người *có thể xin ngay được với Cha Người lấy mười hai đạo binh thiên-quốc* (1) một cách dễ như không...

Ông Phêrô và các bạn Tông-đồ hiểu ý Thày... không một ai hung-hăng nữa.

Nhưng bọn kia thì không thế.

Chúng càng hậm-hực. Chúng càng xử tàn-bạo với Chúa Giêsu ..

Đó là một sự rất khó hiểu ! Khi người ta bị tình-dục che mắt linh-hồn, thì dầu sự sáng rõ đến đâu, họ cũng có thể chẳng trông thấy gì !

Nơi con người ta, tính thù ghét phải chăng là một tính giai-giẳng, và gây ra nhiều sự thiệt-hại hơn cả ?

Lời Chúa Giêsu phán dạy ở đây cũng giống như lời Người đã phán trong một dịp khác : « *Các con hãy học với Thày, mà giữ lòng hiền-hòa khiêm-nhượng.* »

Bài học ấy khi nào cũng thích-hợp.

Đồ-đệ Chúa cần phải suy nghĩ và noi theo.....

---

(1). Matt. XXVI, 53.

Lúc ấy các Đồ-Đệ đều bỏ Thày mà chạy thoát lấy thân... (1)

TRONG bọn bắt Chúa, Người nhận ra những kẻ làm đầu, là một số thày-cả, luật-sĩ, kỳ-hào. Họ hầm hầm đe loi. Chúa mở lời phán :

« *Các ngươi đem gươm giáo gậy gộc đến bắt Ta như bắt kẻ trộm là nghĩa làm sao ? Những khi Ta ngày ngày giảng dạy trong nhà-nguyện, thì sao các ngươi lại không bắt ! là vì nay mới đến giờ các ngươi được phép ấy.* »...

Nghe vậy bọn chúng nhao nhao lên, rồi ùa nhau kéo Chúa đi...

Các đồ-đệ sợ-hãi bảo nhau chạy trốn hết...

Ôi, tội bất-trung này đã là nhát dao đâm thủng lòng Chúa !

Bấy nhiêu đồ-đệ Chúa yêu riêng, họ đã hết sức cảm-phục Người, đã cam-đoan không dám bỏ

(1). Matt. XVI, 56.

Người, thế mà, chính lúc họ phải tỏ ra lòng trung-nghĩa, thì họ lại như quên hẳn Người?

Hết mọi cảnh con cái từ rẫy mẹ cha cũng không thấm vào đâu với nỗi đau lòng Chúa Giêsu phải chịu vì đồ-đệ trong lúc này!

Giá còn lấy được một ông để an-ủi Chúa, thì âu là cái bể sầu Chúa cũng có thể vợi bớt đi nhiều. Nhưng mà không. Các ông bỏ đi hết!

Có sợ gươm giáo, các ông lại đã chẳng có thể cậy vào quyền-phép lạ-lùng của Thày hay sao? Vì, nếu Thày cứu-chữa cả tên Man-cô, lẽ nào Thày lại bỏ các ông được cho đang?

Nhưng, dầu sao thì sự thực cũng đã xẩy ra rồi...

Chúa Giêsu chẳng còn trông nhờ vào ai được nữa. Người lẳng lặng nuốt hết nỗi đắng cay.. Đắng cay nhất là, vì bị Tông-đồ bỏ như thế, Người sẽ phải xấu hổ với dân... Những người ngay-thẳng đến đâu, rồi cũng có thể hồ-nghi về Chúa?

Cảnh ưu-phiền ấy, ai người thấu hiểu được sao?

Chúng ta không bao giờ nên bắt-chước sự hèn-nhát của các đồ-đệ kia.

Đừng khi nào chúng ta bất-trung với Thày một cách chua xót như vậy. Đừng khi nào chúng ta nên dịp cho kẻ khác lỗi nghĩa với Người.

Đã cam đoan theo gót Chúa, chúng ta quên sao được thân-phận chúng ta luôn luôn phải là thân-phận những kẻ bị người đời hất-hủi làm hại!

Chính Chúa Giêsu đã có lời dặn chúng ta:

« Hễ các con bị người đời ghét, thì hãy nhớ là chính Thày đã bị họ ghét trước rồi. (1) *Đồ-đệ sẽ chẳng được trọng hơn Thày đâu...* (2) »

Cho nên hết mọi đồ đệ Chúa phải luôn luôn lấy lòng can-đảm. Nhớ rằng: nếu Chúa không tha phép, thì không ai làm gì được chúng ta. »

Vua thánh Đa-vít đã từng nói nhiều câu tỏ ra người hết lòng tin-cậy vào Chúa:

« Chúa là đấng gìn giữ sự sống tôi, thì tôi sợ gì ai? » (3)

« Dù tôi có thấy những kẻ thù xông vào tôi, như thú dữ toan nuốt mồi, tôi cũng sẽ không nao lòng, rối trí. » (4)

« Dầu hết mọi người thiên hạ dàn trận đánh lại một mình tôi, tôi cũng sẽ cứ tin vững rằng: nếu Chúa không cho họ làm hại tôi, thì họ vẫn không làm gì được. . (5)

Vậy, những khi Chúa để kẻ thù mưu-hại chúng ta, chúng ta không nên ca-thán, mà lại phải thương-hại những người vô phúc ấy. Vì rằng: không có gì hổ-nhục bằng làm tay sai cho ma-quỉ, để hãm hại người lành.

---

(1) Joan XV, 18. - (2) Matt. X 24 - (3) Ps.- XXVI (4) Ib. 2. (5). Ib 3.-

Họ ác-độc đến đâu đi nữa, cũng không bao giờ có thể làm hại chúng ta quá mực Chúa muốn cho chúng ta chịu.

Vả lại, họ càng làm khốn chúng ta, chúng ta sẽ càng được nhiều công đáng thưởng ngày sau...

Chúa đã phán rõ : « *những lúc ấy, các con hãy mừng vui, vì các con sẽ được phần thưởng rất trọng trên Thiên đàng...* » (1)

(1). Matt V. 11 - 12.

Rồi chúng điệu Người đến ông Anna trước hết. (1)

TRÓI chặt lấy Chúa rồi, bọn người khát máu rầm rộ giải Người cho ông An-na là nhạc-phụ ông Cai-pha thày thượng-tế năm ấy.

Chính ông An-na trước khi truyền chức cho con rể, cũng đã làm thày thượng-tế 6 năm. Ông vẫn được dân tín-nhiệm, vì ông là người quả-cảm, và linh-lợi.

Ông chính là người xướng ra việc bắt Chúa Giêsu ngay đêm ấy. Mặc dầu một số đông nghị-viên phản-đối, rốt cuộc, ý ông cũng được chấp-nhận.

Hồi ấy ông vẫn giữ chân giám-đốc nha tài-phán, trông coi việc giữ gìn luật lệ, và đệ-trình những điều sai-lỗi lên toà thượng-cấp. Chính vì thế, mà người ta điệu đến cho ông

(1). Joan. XVIII, 13. — (2). Ib. 20-22.

một người mới bị cáo đã lỗi luật, là Chúa Giêsu!

Từ cách nhìn xem đến lời ông hỏi Chúa đều tỏ ra ông rất tò mò.

Chúa Giêsu giữ mặt ngay thẳng, đôi mắt nhìn xuống.

Nghe ông hỏi vặn về đạo-lý và đồ-đệ Người, Chúa đáp:

« *Tôi vẫn nói giữa nơi công-chúng, và không hề có úp mở. Tôi thường giảng-dạy ở những nhà-hội của dân Do-thái... Tôi nói những gì, dân-chúng đều biết cả. Xin ông cứ hỏi họ...* » (1)

Những câu đáp quả-quyết thay!

Phải là người hoàn-toàn vô-tội như Chúa, mới nói được như vậy.

Nếu ông An-na thật là người ngay-chính, không vướng tư-lợi và tình-dục, chắc ông đã chẳng dám tra hỏi một vị mà dân vẫn gọi là đại-tiên-tri như thế.

Chúng ta, dầu hiểu biết Chúa Giêsu hơn ông An-na, chúng ta lại đã chẳng có lần, nếu không chất-vấn Người, ít là ngạc-nhiên về những cách Người xử với chúng ta, hoặc với anh em đồng-loại chúng ta sao?

Chúng ta hãy xin Chúa cho chúng ta hiểu như thế là ngạo-mạn dường nào!

*
* *

(1) Joan. XVIII, 20-22

Vì sao ông An-na hỏi về đạo-lý và đồ-đệ Chúa Giêsu ?

Ông lại chẳng thừa biết rồi hay sao ?

Chẳng qua đó chỉ là những cách nhạo-báng chua cay ! Ông An-na muốn hỏi Chúa : « Ông là người cải-cách tôn-giáo, mà nay lại bị bắt thế này sao ? — Ông đã quyến-dụ được bao nhiêu đồ-đệ trung-thành, mà sao bây giờ chẳng thấy bóng một ai ? »....

Ông ta khinh-chê Chúa trong lòng. Ông ta khinh-chê Chúa trong cách nhìn xem Người. Ông ta khinh-chê Chúa trong những câu nói với Người.

Lòng ác có thể sinh ra biết bao cách khinh-dể người ta ?

Thượng-trí như Chúa Giêsu, làm gì mà không hiểu được hết những ngón gian-dối của vị kỳ-lão nọ ?

Chúa biết cả. Nhưng, Chúa cứ bình-tĩnh chịu.

Chúa đã đáp lại mấy lời. Nhưng giọng Chúa đầy vẻ hiền-hòa biết bao !

Chúa đã không sợ nại đến dân, là vì Người tự biết mình sạch tội !

Chúa không muốn chính mình bày-tỏ việc mình cho kẻ tò-mò như ông An-na, ấy là Chúa có ý dạy chúng ta : luôn luôn làm việc vì Chúa, chứ đừng vì người ta, phải sợ Chúa hơn là sợ người phàm...

Nếu quả là chúng ta vẫn ngay-chính, nếu quả là lời nói chúng ta vẫn đi đôi với việc làm, thì dầu có người đổ cho chúng ta những tội tầy đình, chúng ta cũng không phải sợ gì...

Nghe lời công-kích, chúng ta chớ lo-lắng.

Lại cũng không cần phải chữa mình. Hãy nán lòng chờ đợi...

Thiên-Chúa không hề bỏ kẻ có lòng ngay.

Cứ phó mình mặc Chúa định, rồi ra chúng ta sẽ thắng...

Lòng nham-hiểm như lòng ông An-na, chúng ta phải xa lánh.

Lòng chính-trực như lòng Chúa Giêsu, chúng ta phải sắm cho được.

Chúng ta hãy xin Chúa Giêsu đổi lòng chúng ta nên giống với lòng Người.

Bấy giờ một tên đầy tớ vả mặt Chúa Giêsu mà nói : Ngươi dám đáp lại với Thày cả như thế sao ? (1)

ÔNG An-na vốn người thông-minh, nhưng lại ác-cảm với Chúa Giêsu. Ông coi Chúa là một người gây loạn, và theo đạo rối...

Ông ngây thơ nghĩ rằng người bị cáo sẽ có thể lỡ miệng nói những lời buộc tội cho chính mình... Lúc ấy, thì Hội-đồng sẽ cùng hô cả lên, và Chúa Giêsu sẽ không còn đất chống chữa... ?

Mưu thâm, nhưng đã tính lầm. Người bị cáo đây không phải một người thường, mà bảo rằng Người sẽ mắc mưu ? ? ?

Đạo-lý Người, Người vẫn tuyên-truyền công-khai. Những điều Người dạy đồ-đệ cũng là những sự Người giảng cho công-chúng... Bởi đó, Người mạnh dạn đáp :

(1) Joan. XVIII, 22.

« Xin ông hỏi những ai đã nghe tôi, Họ còn nhớ rành mạch những điều tôi đã giảng... »

« Những ai đã nghe tôi »: câu nói ấy không khỏi làm ông An-na đỏ mặt !

Vì chính ông, cũng như bao người, đã từng nghe Chúa. Dĩ nhiên, không phải để học-tập nhân đức, mà là để viện cớ bắt bẻ đấng Tiên-tri nhân-dân hằng ca tụng... Những lời Chúa Giêsu đáp lại ông An-na, chứng tỏ một tâm hồn cao thượng và khiêm-tốn, hùng-dũng, và hiên-ngang... Mặc dầu ở đây Chúa là người bị cáo :

Nhưng, trên đời, nhiều khi trước mặt người mạnh, kẻ yếu, chỉ phạm một lỗi là có lý. Can-đảm bày-giãi lý-sự, kẻ yếu chắc chắn là đeo họa vào mình...

Đó là số phận Chúa Giêsu đấng quyền-phép và tài-trí rất mực ?

Thấy chủ mình bị bẽ, một tên đầy tớ vả mặt Chúa và nói : *« Ngươi dám đáp lại với thày cả như thế sao ? »*

Ôi, việc ấy mới quái gở dường nào ? ? ?

Sự hổ-nhục Chúa Giêsu phải chịu lúc ấy thật vô-tả.

Đấng cao-trọng vô-đối, mà bị vả mặt giữa nơi công-chúng — bởi một đứa bất-lương ?

Thật là một sự phạm-thánh vô cùng...!

Đáng ngạc nhiên hơn nữa, là trong một đám người như thế, không thấy một ai lên tiếng phản-đối tên đầy tớ nọ... Không bênh-chữa người bị-cáo thì chớ, phần đông còn hoan-hô nó nữa...

Chúa Giêsu chịu sự sỉ-nhục này, để ban sức cho chúng ta sẵn sàng đón nhận hết mọi cách người đời bạc-đãi chúng ta, bất kỳ khi nào, và ở đâu...

Sự vô-tâm của bọn người kia còn là bài học dạy khôn cho chúng ta.

Chẳng lẽ trong bấy nhiêu người, mà không còn ai có lòng với Chúa? Tại đâu họ không dám ra mặt bênh-chữa Người? Phần tại tính hèn-nhát tự-nhiên, — phần tại lòng mến Chúa còn yếu ớt...

Kể ra thì đời nào Thày chí-thánh cũng bị quên bỏ nhất...

Và kẻ gian vẫn can-đảm hơn người lành...

Chính vì thiếu quả-quyết, mà nhiều khi đồ-đệ Chúa Giêsu phải mang tiếng bất-lực,

Chúa Giêsu đã tả sự thua kém ấy trong câu này :

« Con cái sự « tối tăm » khôn ngoan hơn con cái « sự sáng »

Chắc chắn là nhiều người tín hữu có bị trách thế, cũng không oan...

Hiểu rõ tính chúng ta, Chúa Giêsu đã muốn dạy chúng ta phải đối lại với kẻ thù Chúa, và quân ghét Đạo thế nào...

Chúa điềm-đạm trả lời tên mất nết kia :

« *Nếu Ta nói không phải, thì ngươi thử làm chứng xem thế nào là không phải, còn như Ta nói phải, thì sao Ngươi lại đánh Ta ?* » (1)

Sửa lỗi người ta với giọng điệu Chúa là một sự gần như quá sức người phàm.

Chúng ta cần phải xin cho được ơn quí-trọng ấy...

(1) Joan XVIII, 23

Sau đó ông Anna truyền giải Chúa đến Thày Cả Cai-Pha (1)

CHIẾU luật Do-thái, ai nói phạm đến Thiên-Chúa đều bị xử-tử.

Vậy mà, người ta đã cáo Chúa Giêsu mắc tội ấy — bởi Người đã xưng mình là con Thiên-Chúa.

Ngoài Chúa Giêsu ra, có ai dám nói như vậy ? Người vừa có quyền-lợi, vừa có nghĩa-vụ phải làm chứng về mình...

Những nhà cầm-quyền Do-thái đáng lý phải tra xét kỹ về việc tố-giác này...

Tiếc vì chính họ lại cũng ghen-ghét Chúa Giêsu... !

Ông Cai-pha chẳng có hơn gì các ông khác ?

Chính ông có bổn-phận phải họp hội-đồng — một hội-đồng gồm những thày-cả, — luật-sĩ, — kỳ hào cương-quyết, khiến cho ông, dầu có muốn khoan-dung, cũng khó mà khoan-dung cho được...

(1) Joan. XVIII, 24.

Về phe cánh với nhau, để hãm hại người lành, là một điều gây sầu-khổ cho những ai còn chút lý-trí và lương-tâm...

Mầu-nhiệm thay sự Đấng cực-thánh phải chịu kẻ ô-đồ xử-đoán ?

Một lời phán-đoán về anh em đồng-loại còn phải đắn đo, phương-chi những điều phân-định về Thiên-Chúa là Quan-án muôn loài ! ! !

Ôi ! chớ gì ông Cai-pha được vào sổ những người mà Chúa Giêsu cho là « *những kẻ làm, chẳng biết* »...

Chúng ta cũng có khi phải đoán xét người đời. Nên chúng ta cần phải nhờ ơn Chúa soi sáng, đừng bao giờ cố chấp...

Không đoán-xử bất-công, sẽ không bị Thiên-Chúa luận phạt,

Rồi hãy cam chịu những lời xử-đoán trái lẽ bởi người đời.

Công-minh khi xét-đoán, và bình-tĩnh khi bị xét-đoán, đó là những nhân-đức rất cần cho tín-hữu Chúa Giêsu,

Ghen và ghét là hai tính dễ đi với nhau...

Càng những người ở bậc cao, càng liều mình mắc hai tính ấy, và vì thế, càng có thể sinh gương xấu cho kẻ dưới hơn...

Những vị Thày-cả tra hỏi Chúa Giêsu kia, nếu họ ngay lành, thì dân-chúng có đâu đến nỗi cả gan như thế ?

Người trên chính như là *thước* cho kẻ dưới

theo — và như *sách* cho kẻ dưới học, Người trên có thể thay đổi được lòng kẻ dưới.

Đoàn-kết làm nên sức mạnh. Công-việc chung của một nhóm người thành xấu hay tốt, tùy như mục-đích họ theo đuổi tốt hay xấu.

Ông An-na ghen-ghét Chúa khiến cho ông Cai-pha cũng ghen-ghét Chúa, và chính dân cũng ghen ghét Chúa.

Gương xấu dễ lây dường nào ! ..,

Tín-hữu công-giáo phải đem đức yêu-mến đối lại với tính ghen-ghét.

Yêu-mến những kẻ yêu-mến mình, mà ngay những kẻ ghen-ghét mình.

Chúa Giêsu ở giữa những kẻ phần đông là ác-cảm với Người, mà Người chẳng lộ một vẻ khinh họ, dầu Người có đủ sức phạt họ...

Tội ghen-ghét rõ-rệt ở những thày-cả như An-na và Cai-pha, mà Chúa cũng như không biết,..!

Chúng ta hãy xin Chúa ban cho lòng rộng-rãi anh-hùng này.

Cho dầu ai ghen-tuông, giận-ghét chúng ta thế nào đi nữa — chúng ta cũng hãy vui lòng chịu đựng...

Xử như thế vì lòng mến Chúa yêu người cách siêu-nhiên, sẽ không những có ích cho phần rỗi chúng ta, mà còn có thể lôi kéo được chinh những kẻ thù chúng ta...

Chúng ta nên tự hỏi : chúng ta đã nên giống Chúa về điều này chưa !

Nhưng Chúa Giêsu vẫn ở lặng. (1)

ÔNG Cai-pha vừa ngồi xuống. Một số thày-cả, kỳ hào cùng theo thứ-vị, ngồi chung quanh ông.

Bấy giờ là nửa đêm.

Vì tục-lệ không cho phép lập tòa ban đêm, để kết án tử hình, nên phiên họp đêm nay không có gì hợp pháp. Chẳng qua những người đến hội, chỉ viện cớ là lập một ủy-ban, để điều-tra về bản án, nhất là sửa-soạn cuộc vu-cáo, trước khi Hội-đồng Cộng-tọa (2) quyết-nghị hẳn.

Vì, chỉ có Hội-đồng Cộng-tọa mới được tra xét về các đảng-phái mới, và học-thuyết của họ.

Chủ-ý ông Cai-pha là tìm ra những tội-trạng về lý-thuyết, bởi chưng những tội-trạng ấy thế nào cũng sẽ vừa lòng phái Pharisiêu, là phái có ảnh-hưởng nhất trong Hội-đồng Cộng-tọa.

Ông Cai-pha cho gọi những người làm chứng.

(1). Marc. XIV, 61. — (2) Hội-đồng tối cao Do-thái. —

Một số người được dẫn vào ngay. Nhưng chẳng ai nói hợp với ai cả... !

Sau có hai người dám dựng đứng lên tội-trạng này :

« *Chúng tôi đã nghe ông ta nói: «Ta có thể phá đền-thờ Thiên-Chúa do người ta làm, rồi nội ba ngày, Ta sẽ xây một đền-thờ khác không bởi tay người ta* » (1)

Từ đầu đến giờ, Chúa Giêsu không lộ một dấu gì khó chịu với những người vu-cáo... Thái-độ ấy làm thày thượng-tế rất tức giận. Ông hung-hăng lại chỗ Chúa đứng, hỏi một cách như mắng vào mặt :

« *Bấy nhiêu người tố-cáo ông như vậy, mà ông không đối lại gì sao ?* »

Nhưng, Chúa Giêsu vẫn ở lặng.

Chúng ta không thể không khó chịu vì thái-độ ông Cai-pha.

Và cũng không thể không cảm-phục thái-độ Chúa Giêsu.

*
* *

Tính ghen-ghét đã làm ông Cai-pha ra tối trí.

Cũng như nhạc-phụ, ông ta mong cho Chúa Giêsu sẽ buộc tội cho chính mình...

Nhưng, Người vẫn ở lặng.

Người rất có thể phi-bác những chứng dối kia.

---

(1). Marc XIV, 58

Nhưng, Người vẫn ở lặng...

Người cũng không thiếu cách làm sáng tỏ sự Người vô-tội.

Nhưng, Người vẫn ở lặng.

Người có muốn bày-tỏ lòng gian của ông Cai-pha, cũng chẳng khó.

Nhưng, Người vẫn ở lặng...

Người có thể lên án cho hết những kẻ tội-lỗi có mặt trong phiên hội ấy...

Nhưng, Người vẫn ở lặng...

Chúng ta hãy học biết ở lặng như Chúa.

Thường người ta vừa nghe lời phật ý, đều muốn nói lại. Nhưng, nếu theo ý muốn ấy ngay, nhiều khi về sau phải hối-hận.

Chúng ta cần phải dốc chí đừng đối lại với những người vu-oan vì ghen-ghét.

Trong lòng, chúng ta hãy quên bỏ những gì có sức khêu gợi tính báo-thù ; nơi nét mặt, điệu-bộ, chúng ta hãy bình-tĩnh...

Thắng được tính mình như thế, không phải là dễ.

Nhưng, nhớ đến gương Chúa Giêsu ở lặng có thể là một phương-thế rất hiệu-nghiệm...

Biết ở lặng là một ơn rất quí và rất cần.

Sách « Gương-phúc » có câu : « *Tập quen ở lặng sẽ không hay lỗi trong lời nói.* »

Không hay lỗi trong lời nói, thì, theo thánh Giacôbê, tức là hoàn-thiện vậy...

Chúng ta hãy năng dâng miệng lưỡi mình cho Chúa Giêsu,

Người ta bắt đầu nhổ vào mặt Người
Rồi lại phủ mặt Người đi — Đấm Người
và đố Người nói được ai đã đấm.
Cả những tên đầy tớ cũng vả mặt Người. (1)

ÔNG Caipha dõng-dạc hỏi Chúa Giêsu : « *Ông có phải là đức Kitô Con Thiên-Chúa không* ? (2)

Chúa Giêsu long-trọng đáp : « *Phải, tôi chính là con Thiên-Chúa* ».

Thày thượng-tế lẽ ra phải sấp mình xuống thờ-lạy Chúa, và xin Người xá-lỗi cho. Nhưng, ông đã chẳng thống-hối, lại còn xé áo ra, và nói với Hội-đồng :

« *Ông ta đã nói phạm Thiên-Chúa, chúng ta cần gì kẻ làm chứng nữa ? Các ngài, vừa nghe ông ta nói phạm Thiên-Chúa như vậy, các ngài nghĩ sao ?* »

Họ đồng-thanh đáp : « *Y đáng chết* ». (3)

(1) Marc, XIV, 65 -- (2) Ib 61 -- (3) Matt XXVI, 64-67.

Rồi người ta đem Chúa ra, bắt đầu nhổ vào mặt Người – lại phủ mặt Người đi, đấm Người, và đố Người nói được ai đã đấm. Cả những tên đầy tớ cũng vả mặt Người.

Ôi còn cảnh nào hèn-hạ hơn thế?

Ai có thể tưởng-tượng được hết những điều mà bọn côn-đồ ấy đang sấn-sổ làm, và nói phạm đến Chúa cực thánh chúng ta?...

Thật là một đêm rùng-rợn..!

Đêm thứ nhất đời Chúa, Người cũng đã phải khổ-cực : vì không lửa sưởi, không nôi nằm. Tuy nhiên, Người có được Mẹ Người và Cha-nuôi Người âu-yếm. Đ.B.Maria hôn Người. Thánh Giuse ẵm Người vào lòng. Các Thiên-thần đến hát mừng Người.

Nhưng, đêm sau hết đời Chúa thì trái lại hẳn!

Người chỉ cảm thấy những quả tim, những bộ mặt, những cánh tay oán thù Người.

Phải chăng là để cho lời tiên-tri sau đây được thực-hiện :

« *Ta đã phó thân-xác Ta cho những kẻ đánh Ta. Ta đã giơ má cho những kẻ nhổ râu Ta. Ta đã để cho người ta sỉ-nhục, và nhổ vào mặt Ta.* » (1)

Chúng ta hãy cảm phục sự mầu-nhiệm ấy...

*
* *

(1). Is. L, 6,

Cho ngay rằng Chúa Giêsu không chịu thống-khổ những lúc khác đi nữa, thì nguyên các sự sỉ-nhục Người phải chịu đêm nay cũng đủ khiến chúng ta đời đời phải nhớ ơn Người, và khóc lóc tội-lỗi chúng ta . . .

Bọn ác-nhân thay nhau làm khốn Chúa . . . Chúng lại thi nhau xem ai đánh nhiều hơn — ai nói lời thô bỉ hơn !

Thế nhưng, Chúa như con chiên hiền lành, không tỏ một dấu cực-phiền, không nói một lời ca-thán . . . Không buồn-giận bọn vô-phúc ấy, Người còn thương thay cho họ . . .

Người không tưởng đến các sự đau-khổ mình phải chịu, cho bằng nghĩ đến việc cứu rỗi những kẻ đang liều mình hư đi ấy.

Chúng ta hãy sánh mình với Chúa: chúng ta sẽ không khỏi thấy mình còn thua kém Chúa xa. Những khi bị người đời bạc-đãi, nói mất lòng, chẳng những chúng ta không sẵn lòng tha-thứ ngay, không cầu-nguyện cho họ sửa mình, chúng ta lại còn buộc thêm lỗi cho họ . . . Và, cả những khi chúng ta tưởng mình nhẫn-nại, chúng ta cũng như có ý mong được kẻ khác biết, mà khen-ngợi — chúng ta lại còn muốn cho kẻ thù chúng ta bị người đời khinh-bỉ, và Thiên-Chúa sửa phạt...?

Vậy chúng ta nên nhớ lại lời thánh Phaolô khuyên giáo-hữu :

« Anh em hãy tư-tưởng, cảm-giác như chính Chúa Giêsu Kitô. Tuy Người là Thiên Chúa, mà Người đã chẳng có khăng khăng giữ lấy sự bình-quyền ấy. Người đã nhận lấy địa-vị kẻ nô-lệ, nên giống mọi người, cho thiên-hạ thấy rõ Người là một người thật. Người đã tự hạ đến nỗi tình-nguyện vâng lời cho đến chết, mà chết trên Thập-giá » . (1)

Rồi, những khi chúng ta bị người đời hất-hủi — những khi bị ma-quỉ xui-giục anh em đồng-loại ác-cảm với chúng ta, hoặc bỉ-báng chúng ta, — những khi nó ra sức làm cho chúng ta tức-giận ... chúng ta hãy nhớ ngay đến gương Chúa để lại cho chúng ta cái đêm Người chịu ngược đãi trong phủ thày thượng-tế này.

Chúa Giêsu sẽ thông sức cho chúng ta, và, chẳng những không giận dữ, chúng ta sẽ còn biết cảm thương những ai gây nên sầu khổ cho chúng ta . . .

(1) Phil. II, 7

Nhưng, ông đã chối Chúa Giêsu mà nói : « Tôi bảo thật mụ là tôi không biết người ấy đâu ». (1)

LÚC Chúa Giêsu bị bắt, ông Phêrô cũng đã trốn với các Tông - đồ. Nhưng, rồi ông lại nhất định rõi theo Chúa, xem công-việc ra thế nào ..

Đêm ấy cửa ngõ nhà Caipha có canh - phòng cẩn - mật hơn. Dầu vậy, người ta cũng để ông Phêrô vào...

Trời rét, lại sẵn có đống lửa ngoài sân, ông cứ tự-nhiên đến sưởi với bọn đầy - tớ, và cũng có nói gì với người đàn - bà giữ cửa. Mụ ta mới nhìn ông mà nói : « *Đích bác này cũng đã theo ông kia* ».

Ông Phêrò ngẩn người ra, vội vàng chối :

« *Tôi bảo thật mụ là tôi không biết người ấy đâu* ».

---

(1). Luc. XXII, 57.

Nhưng, thấy bọn kia biết mình, ông lẳng lặng bước về phía tiền-đường. Gà liền gáy...

Ông Phêrô và Chúa Giêsu cũng đã cùng chịu tra hỏi, nhưng vì mục-đích khác nhau, và bởi hai thứ người khác nhau...

Thày thì mạnh bạo thưa cùng vị thượng-tế : mình quả là Con Đấng Tối-cao.

Trò thì sợ hãi đáp với mụ đàn - bà : mình không phải đồ-đệ Thày...

Bởi đâu mà vị Tông-đồ mới ban tối can-đảm đến nỗi dám tuốt gươm đánh lại bọn lính, mà bây giờ sợ hãi như vậy ?

Ông đã không ngờ rằng : chước cám - dỗ có thể đột-ngột đến thế... ?

Ông tỏ mình nhát-đảm.

Ông lại không thể chữa mình được.

Vì, nỗi nguy kia Thày đã báo trước cho ông rồi !

Chỉ vì ông quá cậy mình, không tin ở lời Thày..!

Xem gương thánh Phêrô, chúng ta hãy lo sợ cho chính mình.. Hãy nghe lời Chúa mà ngừa những trận ba thù xông đánh...

Có lời Kinh - thánh : « *Ai tưởng mình vững vàng, không khéo thì sẽ sa ngã* ».

*
* *

Vì cậy mình, nên ông Phê-rô cũng đã không tỉnh thức, và nhất là đã không cầu-nguyện. Có tỉnh-thức, âu là ông đã thấy rõ sự nguy-hiểm. Có cầu-nguyện, âu là ông đã được sức xa lánh nỗi hiểm-nguy.

Bởi ươn-ái, mà thành ra tâm trí cũng liệt-bại. Linh-hồn như bị đóng kín, ơn Chúa không vào được, lạ gì mà, khi gặp chước cám dỗ lại chẳng ngã thua ?

Vì, ma quỷ vẫn lừa những lúc linh-hồn sơ ý, mà xông đánh dữ.

Chính những khi ấy, nó càng trổ tài giảo-quyệt như rắn, và sức mạnh dường sư-tử...

Linh-hồn nào không cẩn-thận, rất có thể mắc những mưu nhiều khi chẳng ra gì, như một tiếng nói người phụ-nữ... rồi từ ơn-nghĩa Chúa, bước sang sự tội lúc nào không biết. . . ?

Ông Phê-rô là biểu-hiệu một số đông những đồ đệ nhẹ tình.

Biết mình yếu-đuối, mà để ý xa lánh dịp cheo-leo thì chắc không đến nỗi nào. Tiếc thay : họ cứ dựa vào lòng sốt-sắng giả. Họ chỉ theo Chúa xa xa như thánh Phê-rô.

Để đến nỗi, cũng như thánh Phê-rô, họ không ngại làm quen với kẻ thù Chúa.

Họ có nghĩ đến cái nguy ở với bạn bè xấu đâu ?

Họ nào có nhớ : « *ai yêu thích sự hiểm nguy, rồi sẽ mắc vào chẳng khỏi.* » (1)

Họ cũng quên bẵng lời Chúa : « *Hãy tỉnh-thức và cầu-nguyện cho khỏi sa chước cám-dỗ* » . . . (2)

Họ chưa hiểu rằng kẻ nhìn nhận tính yếu-đuối mình là người mạnh sức hơn cả. Vì hễ biết mình thật, sẽ khinh sức mình, và sẽ lo xin Chúa giúp đỡ.

Bao nhiêu lời Chúa dạy bảo, bao nhiêu gương chúng ta được nghe biết, như gương thánh Phê-rô đây, chẳng lẽ không biến-đổi được chúng ta ?

---

(1). Eccl. III, 27 -- (2) Matt XXVI, 41

Ông mới rủa và thề : Tôi không hề quen biết người mà các anh nói đó. (1)

ĐÁNG lẽ ông Phêrô không nên còn lân-la nơi nhà thày thượng-tế.

Nhưng, hoặc vì quá lo sợ, hoặc vì hổ-ngươi, ông cứ thẫn-thơ chỗ cửa vào...

Ông đang là nghĩ quẩn, nhìn quanh, thì một đầy tớ nữ ở đâu đi lại.

Thị nhìn ông mà nói : « *Chắc bác này cũng thuộc về bọn ấy hẳn ?* » (2)

Ông Phêrô lại thề sống thề chết : mình chẳng biết Chúa là ai ?

Mới lạ thật ! . . .

Ông chính là vị Tông-đồ trước đây đã cả quyết : « *Thày là Đức Kitô, Con Thiên Chúa hằng sống* ».

Tại sao đêm nay ông lại chối lấy chối để là không biết Thày ?

(1) Marc, XIV, 71. — (2) Ib. 69. —

Cho hay : con người ta yếu-đuối dường nào !...

Sự tội quả là rất có sức mê-hoặc lòng người ! Tội phạm lần đầu như xô-đẩy người ta phạm thêm tội mới. Người ta như tê-mê, không còn biết giữ mình nữa...

Xấu-hổ với người đầy tớ, ông Phêrô giá còn tỉnh-táo, chắc không dám ở nán lại trong phủ ấy làm gì...

Thảm thay... ông quá ngờ-nghệch lại đi vào chỗ đống lửa, và còn nói gì với bọn người ở đó. Nghe giọng ông, họ bèn rập cả một tiếng :

« Đúng là bác ở với bọn kia, vì giọng bác là giọng người Galilêa mà lại. . . » (1)

Ông mới rủa và thề : « Tôi không hề quen biết người mà các anh nói đó. »

Liền lúc ấy gà gáy lần thứ hai.

Ông Phêrô sực nhớ lời Chúa đã nói tiên-tri : « *Khi gà chưa gáy hai lần, thì con đã chối Thày ba lần* ».

Thế là xong...!

Nền tảng Giáo-Hội Chúa Giêsu mà nay đổ vỡ như vậy sao ?

*
* *

Ai trong chúng ta dám chắc là mình sẽ luôn luôn giữ được đức Tin?

---

(1). Ib, 70.

Ai dám cho mình gan dạ hơn thánh Phêrô ?

Chúng ta cần phải tìm cho ra căn-cớ đã làm ông Phêrô sa ngã như vậy.

Đừng kể tính cậy mình, thánh-nhân còn khờ-dại nữa.

Nhưng, tại đâu ông Phêrô hoá cậy mình và khờ-dại như thế ?

Há chẳng phải tại ông cố-chấp — tại ông tò mò — tại ông nông-nổi quá hay sao ?

Chẳng cố-chấp, sao ông cứ quả-quyết với Chúa rằng : « không đời nào con sẽ chối Thày được. » ?

Chẳng tò-mò, sao ông lại cố ý đi xem công-việc ra thế nào, sao ông cứ vơ vẩn giữa bọn người mà ông bị chế nhạo như kia ?

Chẳng nông-nổi, sao ông lại cứ thích truyện trò với hết người này đến người nọ ?

Bấy nhiêu khuyết-điểm của ông Phêrô, chúng ta đều phải tránh.

Hễ được Chúa và anh em đồng-loại chỉ bảo cho biết sự nguy-hiểm gì, chúng ta hãy ngoan-ngoãn nghe lời, và cẩn-thận...

Lại đừng cỏ bất luận cái gì cũng muốn xem, muốn nghe, muốn biết...

Nhất là chúng ta hãy cầm trí giữ lòng — không nên quá giao-thiệp với người ta — không nên đến những chỗ huyên-náo...

Rồi, nếu bắt gặp cơn nguy-biến, hãy thành-thực cầu-cứu với Chúa Giêsu như các đồ-đệ xưa : « *Xin Thầy cứu lấy chúng con, kẻo chết mất.* »

Hay là giục lòng tin-cậy vào Chúa như vua thánh Đa-vít rằng :

« *Chúa dẫn dắt tôi như một người hướng-đạo sáng suốt.* » (1)

Gương ông Phêrô đã có ích cho nhiều người.

Chúng ta cần phải lợi-dụng.

(1) Ps. LXXII, 23-25

Và Chúa quay lại nhìn ông Phêrô . . . (1)

TRONG phủ Cai-pha, làm khổ Chúa, không phải chỉ có nguyên những kẻ thù Người thôi đâu.

Chúa cần phải chịu cực bởi mọi thứ người..!

Chúa đang bị kết-án. Nhưng, Người không lấy sự đó làm cay đắng bằng sự ông Phêrô chối Người.

Vì, ông Phêrô là một Tông-đồ trước đây đã từng tỏ nhiều dấu rất nhiệt-thành với Người — đã từng xem thấy nhiều phép lạ Người làm — đã từng nhân danh Người mà làm nhiều phép lạ — đã từng rao giảng đạo Phúc-âm Người — đã được Người chọn làm đầu Giáo-Hội Người...!

Vậy mà, ông đã ba lần chối Người cách công-nhiên, và còn thêm lời thề, rủa?

Ôi, mỗi một lời ông Phêrô chối Chúa có khác nào mũi tên bắn thủng lòng Người?

---

(1). Luc, XXII, 61.

Một sự bạc-nghĩa đáng ngạc-nhiên thay! . . .

Bạc-nghĩa với một người bạn trung-thành nhất — với một Thày quý-trọng hơn cả — với Đấng Cứu-chuộc loài người — với Con Thiên-Chúa hằng có . . .!

Ông Phêrô đã chết phần linh-hồn?

Ông có sẽ được sống lại chăng? và sống lại thế nào?

Ngay lúc còn tinh-sương, các nhân-viên Hội-đồng Cộng-tọa đã tề-tựu đông đủ. Người ta điệu Chúa Giêsu ra tòa. Đi qua sân Chúa quay lại nhìn ông Phêrô.

Một cái nhìn mầu-nhiệm làm ích cho đồ-đệ bất-nghĩa. Vì nhờ thế, ông Phêrô động tình sám-hối.

Một cái nhìn lân-ái, khiến ông Phêrô vững dạ rằng mình sẽ được thứ tha.

Thật là may mắn cho ông!

Chúa Giêsu đi qua sân ấy, và đã nhìn ông . . .

Chính Người phải nên sự sống, và sự sống lại cho ông.

*
* *

Chúa nhìn ông Phêrô, để giục ông thống-hối, mà tha-thứ cho ông . . .

Chúa hiểu hết sự yếu-đuối của đồ-đệ Người . .

Như chủ-chiên nhân-từ, Người vội vàng cứu gỡ con chiên lạc . . .

Việc ấy Chúa vẫn còn làm lại với từng người trong chúng ta.

Cuộc đời tội-lỗi chúng ta vẫn như trang sách mở trước mặt Người.

Người biết hết những sự bội-bạc của chúng ta: từ việc làm lời nói, cho đến tư-tưởng tâm-tình . . . và Người nhìn chúng ta như đã nhìn ông Phêrô.

Người vẫn mong chúng ta hiểu lòng Người, mà sám-hối, để Người dung-thứ cho.

« Dung-thứ » đó là một việc Chúa hằng làm, và muốn cho các đồ đệ Người bắt chước.

Người ao-ước rằng: chúng ta là những kẻ vẫn được nhờ lượng khoan-dung Người, cũng lại biết ở khoan-dung với anh-em đồng-loại . . .

Người khuyên chúng ta hãy bắt-chước cái nhìn Người đã nhìn ông Phêrô.

Nhìn, để cắt nghĩa về đàng phải hết mọi lời nói, hoặc vẻ gì nơi họ có lẽ đã làm nghịch ý chúng ta.

Sẵn lòng tha-thứ, không những các khuyết-điểm mà cả đến tội lỗi người ta nữa.

Nhẫn-nại, lân-ái, rộng-rãi, ba tâm-tình Chúa Giêsu mong tín-hữu học lấy ở nơi Người mà xử với anh em đồng-loại.

Chúng ta hãy năng xét mình về những đức ấy, mà dốc lòng tiến-bộ luôn, mặc dầu còn khuyết-điểm . . .

Không được thấy cách Chúa nhìn xem, chúng ta cũng có thể nhờ sự suy ngắm, mà nhận được hết những tâm-tình Chúa Giêsu.

Nếu chúng ta lại năng tha-thiết cầu xin Người thông ban tinh-thần Người cho, thì rồi chúng ta sẽ nên giống với Người hơn! . . .

Ông Phêrô ra ngoài khóc than thảm-thiết (1)

VỪA được Chúa Giêsu nhìn xem, ông Phêrô cảm thấy hết nỗi lòng Chúa yêu mến ông...

Ông nhớ ngay lại đạo-lý tốt lành, phép lạ lừng lẫy, đời sống thánh-thiện của Thày thân-ái...

Và lời tiên tri mới đây cũng lại vang dội nơi lòng trí ông ..

Ông tự hỏi : sao Thày nhìn tôi một cách âu yếm như vậy ? Há chẳng phải là để tha thứ cho tôi ? ... Thế thì không lẽ tôi lại ngã lòng được ?

Ông vội bước ra khỏi nhà thày thượng-tế, khóc than thảm-thiết...

Và, từ nay ông sẽ không còn dám cậy sức mình nữa—từ nay ông sẽ không cón dám liều mình trong dịp nguy hiểm nữa...

Ông bắt đầu nên người mới, đợi ngày Chúa Thánh-thần sẽ thông nhiều ơn hơn, để, nếu ông

(1) Luc, XXII, 62.

đã quả quyết chối Chúa ông sẽ lại càng nồng nàn mến Chúa hơn...

Chúng ta hãy bắt chước thánh Phêrô...

Được ơn Chúa đánh động, chúng ta hãy trở về với Chúa cho thật lòng.

Thánh Phêrô đã sợ ơn Chúa ban cho lần ấy có lẽ là lần sau hết... và người đã lợi dụng ngay.

Chúng ta, mỗi khi được Chúa soi sáng cho về tội lỗi, cũng phải biết bảo mình : nếu tôi không nghe tiếng Chúa lần này, có khi sẽ không còn được nghe lần nào nữa chăng !...

Ai cố tình coi thường tiếng Chúa giục bảo, sẽ bị Chúa rút ơn phù hộ, và có thể chết khi chưa kịp trở lại cùng Người... Biết bao linh hồn ở trong hỏa ngục ngày nay phải lâm vào cảnh «ăn năn thì sự đã rồi» !

Tín nhiệm vào Chúa, không có nghĩa là cứ nằm trong tội, để Người dùng quyền phép mà lôi kéo mình ra...

Nhiều người quá tin cậy ở lượng lân ái Chúa, mà quên bỏ phép công bình Người.

Chúng ta chớ nên bắt chước họ...

*
* *

Ông Phêrô đã thành-tâm thống hối...

Ông không chữa mình... chỉ khóc than thảm thiết. . .

Vì xấu hổ, nhiều khi kẻ có tội không dám nói lỗi mình ra, mà chỉ khóc lóc thôi. Khóc lóc chưa hẳn đã là cách xin ơn tha thứ, nhưng, nếu khóc lóc thật lòng, ít ra cũng làm cho mình đáng được ơn ấy.

Từ lúc bỏ nhà Caipha, ông Phêrô vẫn khóc lóc tội lỗi mình...

Ông hằng đau đớn vì những lời từ chối độc hại kia...

Thánh Clêmentê nói : « *Vẻ mặt thánh Phêrô lúc nào cũng ủ ê, và nước mắt người đã chảy thành vạch trên má* »...

Thánh Grêgoriô so sánh thánh Phêrô với chúng ta; có nói một câu chí lý này : « *Thánh Phêrô chỉ chối Chúa có một thời mà người đã khóc lóc liên mãi, còn chúng ta hằng chối Chúa luôn luôn, mà lại chẳng khóc lóc được lấy một lần* » !

Nhiều người, khi đã xưng tội rồi, thì kể là xong: dầu những tội mình xưng nặng nề đến mấy, một khi đã được chịu phép Giải tội, là họ tưởng không cần phải nhớ lại, mà ăn năn nữa...

Theo ơn Chúa Thánh-thần, thánh Phêrô cũng như vua Đa-vít, đều dạy chúng ta phải năng nhớ đến tội, không phải để làm cho mình thêm bối rối, mà là để giục lòng hối hận hơn, để ơn tha thứ được đầy đủ hơn.

Chắc chắn rằng ông Phêrô được sạch khỏi tội, là nhờ sự người biết phàn-nàn tự-hối...

Chính vì vậy, mà người đã được Chúa trả lại cho hết mọi ơn như trước...

Từ nay người càng mạnh tin, để làm cho anh em cũng biết tin vững vàng... Từ nay, người sẽ là cột trụ Đạo thánh ; là đá móng vững bền nâng đỡ tòa nhà Giáo-Hội ; là chủ tầu sáng suốt dẫn đưa nhân-loại về đến bến an-binh...

Chúng ta, muốn khỏi thiệt công-đức đã lập, hãy bắt chước thánh Phêrô mà ăn năn hối-lỗi...

Khi đã sáng ngày, các đầu-mục thày-cả, và những người kỳ-lão họp nhau phản Chúa Giêsu, để tìm cách xử-tử Người... (1)

HỘI-đồng Cộng-tọa Do-thái gồm tất cả 72 vị. Trong ấy một số đông luật-sĩ, và Pharisiêu là những người ô-danh.

Chúa Giêsu phải điệu đến cho Hội-đồng ấy xử . . . !

Thày thượng-tế hỏi Người :

« *Ông phải nói rõ ông có thật là đức Ki-tô không?* »

Chúa Giêsu đáp : « *Tôi có nói, thì các ông cũng chẳng tin ; tôi có hỏi lại các ông, thì các ông cũng chẳng đáp, và cũng chẳng tha cho tôi... rồi đây, Con-Người sẽ ngự bên hữu Thiên-Chúa quyền-phép vô-cùng.* »

Cả Hội-đồng liền quát lên : « *Ông dám cho mình là con Thiên-Chúa sao?* »

(I) Matt, XXVII, 1.

Chúa Giêsu đáp : «*Quả như lời các ông nói, tôi thật là con Thiên-Chúa.* »

Họ bèn reo một tiếng hả-hê.

Họ cho lời Chúa thưa đó là một câu thú tội.

Thôi, đúng là một lời nói phạm đến Thiên-Chúa...

Thôi, bấy nhiêu đủ lẽ mà xử-tử người bị cáo này.

Họ cho mình là thắng. Nhưng,quả là họ đã bại.

Tiếc vì họ không muốn hiểu lời Chúa.

Có thành-tâm một chút, âu là họ đã công-nhận điều Chúa vừa tỏ ra kia, và họ đã không dám xử-tử Người.

Nhất là, họ đã có thể dập bớt ngọn lửa ghét Chúa nơi đồng-bào họ.

Dân-chúng rất dễ bị lôi kéo về đàng dữ, cũng như về đàng lành. Vì thế, trách-nhiệm của những người hướng-dẫn dân-chúng thật là quan trọng...

Sáng-suốt và công-bình, phải là đức-tính của nhà cầm-quyền.

Chúng ta hãy cầu-nguyện cho họ được như thế.

*
* *

Bề ngoài, Chúa Giêsu bị coi như người đã thất bại.

Nhưng, vì là Thiên-Chúa, Người không sợ một quyền-lực nào ở trần-gian.

Người đợi ngày tận-thế, để luận-xử chính những kẻ đã luận-xử Người.

Ngày phán xét chung, thiên-hạ mới sẽ hiểu rõ lời Thánh-Kinh: « *Phải tay Chúa hằng sống sửa phạt là sự đáng kinh-hãi dường nào* »...

Ở đời này, Chúa Giêsu hằng muốn là đường đi—là sự thật—là lẽ sống cho mọi người.

Người là *đường* dẫn đến chân-phúc. Người là sự *sáng* không hề khuy-khuyết.

Người chính là sự *sống siêu-nhiên*.

Nhưng, thảm thay, lời tiên-tri ông Siméon vẫn được thực-hiện.

Hội-đồng Cộng-tọa Do-thái kia là biểu-hiệu hết những kẻ thù Chúa Giêsu sẽ gặp từ đời này qua đời khác...

Nay cũng như xưa, Satan hằng thổi lửa giận-ghét cháy lên trong lòng đồ-đệ nó : quyết trừ tuyệt khỏi tâm trí mọi sự tin-tưởng về Chúa Giêsu—tuyên-truyền sai lạc rằng : tiêu-diệt Đạo Chúa Giêsu tức là gây nên hạnh-phúc cho người đời.

Nhưng, sự thực mới cay-đắng làm sao !

Càng xa Chúa Giêsu, nhân-loại càng khốn-khổ. Biết bao nước hùng-cường mà nay đã kiệt-quệ ?

Chúa Giêsu hình như không làm gì nữa. Thực ra Người vẫn dùng Giáo-Hội để nói lại điều Người đã nói trước Hội-đồng Do-thái xưa : « *Tôi chính là con Thiên-Chúa.* »

Nhưng, được mấy kẻ nghe tiếng Người ?

Tư-tưởng ấy phải làm đồ-đệ Chúa cảm-động, và quyết-tâm giúp Người cứu nhân-loại.

Y ném tiền vào đền thánh rồi đi thắt cổ (1)

GIUĐA lảng vảng gần nhà Caipha, chờ xem công việc ra thế nào.

Vừa nghe tin Hội - đồng đã kết án xử tử Chúa Giêsu, y liền cảm thấy hết tội lỗi mình.

Chỉ vì mình tham mấy đồng tiền nhỏ, mà gây ra họa lớn cho chính mình, và cho Thày chí thánh mình... Tiền bạc ơi, sao mày đáng ghét như vậy?

Giuđa tức tối với mình, — hắn học cả với những người đã xui y nội công.

Y liền xồng xộc chạy vào giữa đám hội.

Hội-đồng bỗng lặng im trừng trợn nhìn y.

Y cũng hầm hầm nhìn bọn đầu-mục thày-cả, và những kỳ-lão mà nói : « *Tôi đã có lỗi vì nộp* «*Người vô tội*».

Người ta đáp : « *Thì mặc kệ mày, chứ việc gì đến chúng tao*» (2)

(1) Matt, XXVII, 5. — (2) Ib, 4.

Giuđa lườm họ, ném số tiền vào đền thánh — rồi hậm hực đi tự tử.

Thế mới hay, tình-nghĩa người đời thường chỉ là bôi-bác...

Bọn thù Chúa Giêsu đã hết sức mua lòng Giuđa, để y bán Người cho họ ; nay đã đạt mục đích rồi, họ chẳng cần y nữa...

Giuđa trong lúc bị lương-tâm cắn rứt, lẽ ra phải ăn năn tội thật, để xin Chúa thứ tha . . .

Nhưng, ma quỉ làm chủ trí lòng y, khiến y tin rằng : tội y không thể tha-thứ được, chỉ có một cách là tự tử cho xong . . .

Giuđa nghe lời ma quỉ, thắt cổ chết trên cây !

Thế là Thiên-Chúa đã báo thù cho Con Người . . .

Từ lúc ấy, Giuđa nên bia cho người đời nguyền rủa . . .

Từ lúc ấy, gương Giuđa trở nên bài học cho hết mọi đồ-đệ Chúa Giêsu !

*
* *

Giuđa đã mất linh hồn !

Tội nội-công đã làm y ngã lòng . . .

Y đã can-đảm nộp Thày... nhưng lại không can-đảm xin Thày tha-thứ !

Vì y không còn lấy một chút tình khiêm-nhượng nào...

Y đã có thể tìm Chúa như bà Mađalêna — đã có thể xin Đức Mẹ bầu-cử cho mình ; nhưng y chẳng muốn nghĩ gì đến việc xin ơn tha tội.

Giả như y đã biết hối-lỗi ngay như vua Đa-vít, bà Mađalêna, ông Phêrô, chắc là y cũng được nhờ lòng nhân-lành Chúa.

Nhưng, y cũng dại-dột cứ nằm trong tội — cứ thêm thân-thiết cùng ma quỉ — để cho ma-quỉ càng thắt chặt xiềng-xích lại...

Lời y xưng thú với Hội-đồng xem ra là một lời sám-hối, nhưng, thực ra chỉ là một câu nói để trút bỏ mối tức-giận trong lòng.

Không, Giuđa không thể thực-tình thống-hối.

Vì, sự y cố-tình đã làm yếu hẳn ba nhân-đức tin, cậy, mến là ba nhân đức cần cho được lòng ăn năn.

Cứ quyết đi xa Chúa, lạ gì mà không còn hiểu Người đáng mến bao nhiêu — và đã không hiểu, thì cũng chẳng mến Người, chẳng hy-vọng gì vào Người nữa...

Giuđa trở thành một người mà Chúa Giêsu đã phải nói « *Thà rằng y đã chẳng sinh ra thì hơn...* » (1)

(1) Matt, XXVI, 24.

Ai muốn tránh cái họa Giuđa, cần phải thành thực với Chúa Giêsu, để hiểu Người hơn, mến Người hơn, cậy vào Người hơn, và không chịu thua chước ma quỉ-cám dỗ.

Trong mười hai Tông-đồ đã có một Giuđa !...

Trong số đồ đệ Chúa ngày nay. và sau này, sẽ còn được bao nhiêu người bền-đỗ đến chết...

Một sự bí-mật đáng kinh hãi thay !

Cả bọn cùng đứng lên, giải Chúa Giêsu đến cùng Philatô (1)

DÂN Do-thái đời ấy đã mất quyền xử-tử. Phàm những điều quan-trọng mà Hội-đồng Cộng-tọa quyết-đoán cần phải được ông Philatô là trấn-thủ thay mặt vua Rôma chuẩn-y mới có giá-trị.

Bởi thế, bọn thù Chúa Giêsu mới đem nộp Người cho ông.

Không dám vào nhà ông, họ cho mời ông ra ngoài.

Quan Philatô hỏi bọn Do-thái :

« *Các ngươi muốn cáo người này vì tội-trạng gì ?* »

Câu hỏi ấy làm các ông Hội-đồng Cộng-tọa tức tối, và một người bọn họ đáp thay :

« *Người này không có tội, thì chúng tôi nộp cho ông làm gì ?* »

---

(1) Luc. XXIII, I.

Rồi họ thi nhau mà vu-cáo :

« *Người này đã xui dân làm loạn* » — « *Người này đã không chịu nộp thuế cho vua Cêsarê* » — « *Người này đã dám xưng mình là vua* »...

Họ chắc thế nào ông Philatô cũng phải làm theo ý họ.

Vì, quả thật ông có quyền phân-xử trong việc này.

Ông là một nhà cầm-quyền như mọi nhà cầm-quyền khác, nghĩa là có được quyền hành chi, đều nhờ Thiên-Chúa ban cho cả.

Những người bề-trên, nhất là vua quan, tuy nhiều quyền, nhưng cũng nhiều trách nhiệm.

Giả như hết mọi nhà cầm-quyền hiểu biết nghĩa-vụ mình, thì dân-chúng bớt được biết bao nỗi đau-thương ? Tiếc vì : nhiều người chỉ dùng quyền để tìm tư-lợi...

Chúa Giêsu đã nói tiên-tri : « Các đồ-đệ Người rồi ra cũng lâm một số-phận như Người, là phải chịu nộp cho vua quan luận-xử : họ phải sẵn sàng chịu hết mọi sự bất-công, bởi những người tố-cáo, hay bởi những quan tòa ! »

*
* *

Ngày Chúa Giêsu bị giải đến quan Philatô là ngày sau hết một cuộc đời từ-thiện.

Đám người hội ở trước nhà quan Philatô hôm nay không phải là những người dân lành đến để hoan-hô Chúa ; phần nhiều chỉ là bọn thù ghét tìm lẽ vu-oan giá họa cho Người.

Trong bọn ấy thế nào cũng có người đã được Chúa làm ơn cho.

Sự họ vô-ân làm cực lòng Chúa biết dường nào ?

Nay cũng như xưa, Chúa Giêsu hằng gặp những kẻ quên ơn Người.

Lòng kẻ có tội là chỗ các tính-mê tụ-tập để đòi giết Chúa.

Có những tiếng âm-thầm, mà mạnh-mẽ răn-bảo họ. Nhưng, được bao người chịu nghe tiếng ấy ? Họ cố tình không đếm-xỉa đến Chúa Giêsu.

Một cớ chính sinh ra nông-nỗi ấy là gương xấu bởi bè-bạn.

Có biết bao người xưa ngay lành, thánh-thiện lấy Chúa làm hơn mọi sự chỉ vì làm quen với người xấu, mà sau cũng thành xấu như họ.

Trong những người đến cáo Chúa Giêsu trước tòa quan Philatô, chắc chắn là có một số ngày sau đã phải phàn-nàn vì quá nghe chúng bạn.

Phần Chúa Giêsu, ngày nay cũng cứ bình-tĩnh đợi chờ . . .

Người vẫn nhờ những kẻ thật trung-thành, dùng lời nói, việc làm mà ngăn-ngừa gương xấu.

Các đồ-đệ Chúa phải hết sức hiểu lòng Người: lo cho chính mình nên thân-thiết với Người hơn— và, tìm cách đem những người bất-trung trở lại với Người.

Trái-tim Chúa Giêsu đang chờ đợi những bạn trung-thành . . .

Chúng ta hãy giúp Người được như ý.

Ta không thấy người ấy có tội gì đáng chết. (1)

QUAN Philatô thấy bọn Do-thái xem ra chỉ muốn đặt điều.

Qnan mới lui vào tiền-đường hỏi Chúa Giêsu:

« *Ông có phải là vua dân Do-thái không ?* »

Rồi quan nhìn Người. Mặt Người bầm-tím. Râu Người dính nước bọt do bọn ác-nhân đã nhổ vào. Tay Người bị trói chặt.

Chúa đáp lại lời quan: « *Nước tôi không phải ở thế-gian. Giả như nước tôi ở thế-gian, âu là tôi cũng có lính để tự-vệ, nhưng mà không, nước tôi không phải ở thế-gian.* » (2)

— *Thế nghĩa là ông thật có quyền làm vua sao ?* »

— *Quả như lời ngài nói: Tôi thật là vua. Tôi xuống thế để làm chứng đâu là sự thật.* »

(I). Joan, XVIII, 38 — (2) Ib. 36.

— *Thế nào là sự thật?*

Người chưa đáp, quan đã bỏ ra ngoài bao-lơn, nói với bọn Do-thái: « *Ta đã tra hỏi người bị cáo, mà ta không thấy người ấy có tội gì đáng chết* ».

Cũng như quan Philatô, chúng ta hãy công-nhận Chúa Giêsu là đấng vô-tội — không đáng ruồng bỏ — lại đáng kính-tôn . . .

Vì suốt đời Chúa chỉ làm sự lành.

Dân-chúng đã phải phục đạo-lý Người — sự thánh-thiện Người — lòng bác-ái anh-hùng Người.

Người đã đem luật yêu-mến và trông cậy, làm nhẹ bớt đau-khổ cho biết bao tâm-hồn?

Người vẫn dạy người đời yêu-thương nhau— tha-thứ cho nhau — chúc lành cho kẻ chửi rủa mình — cầu-nguyện cho kẻ làm hại mình . . .

Đáng tiếc cho quan Philatô! Ông muốn biết sự thật, mà không ra sức tìm cho thấy!

Sự thật có ở đâu xa? *Sự thật là chính Chúa Giêsu đang ở với ông . . .*

*
* *

Quan Philatô đã thấy Chúa Giêsu. Ông phải nhận Người vô-tội.

Sự Chúa ở lặng — nhịn-nhục — và khiêm-tốn làm quan không thể tin lời những kẻ cáo Người được.

---

(3). Ib. 36 — 38.

Cách Người nhìn xem, vẻ hiền-từ nơi Người chứng-tỏ Người không phải một kẻ làm loạn . . .

Chúa Giêsu quả thật là Vua, và là Thiên-Chúa

Quan Philatô vừa được nghe biết điều ấy. Nhưng, ông chưa được thật lòng mến Chúa. Vì, biết và mến là hai việc có thể khác nhau xa!

Vô số người biết Chúa Giêsu. Lắm người đã hiểu Chúa là ai — đã rõ Người xin họ làm gì cho Người. Nhưng, không hiếm kẻ chỉ biết gọi là biết, biết không vậy, chứ không tỏ lòng mến Người...

Một số đông trong dân Do-thái thời ấy là như vậy . . .

Khi Chúa mới ra giảng đạo trong đất Giuđêa, lòng dân bồng-bột biết bao nhiêu? Từ trẻ đến già, không ai là không phục Chúa. Họ nghe Người giảng bao nhiêu cũng không chán. Họ không quản theo Chúa lên rừng, xuống biển. Đâu đâu cũng nghe những lời khen-ngợi như lời rằng « *Chưa bao giờ có ai lợi-khẩu bằng ông này* ». (1)

Thế nhưng, rốt cuộc, những kẻ thật lòng với Chúa có được bao nhiêu?

Được một bà Mađalêna — một ông Mat-thêu, — mười hai vị Tông-đồ — dăm bảy chục đồ-đệ, và ít người phụ-nữ . . .

---

(1) Joan. VII, 46. --

Quả như lời tiên-tri ông Simêon có nhiều người tin, mến Chúa thật mà được rỗi — có nhiều người khác chỉ biết Chúa để ghét Người, mà phải chịu phạt muôn đời trong Hỏa-ngục . . .

Đó là cảnh-tượng hằng ngày.

Chúng ta cần phải nhờ sự hiểu-biết Chúa Giêsu, mà sửa đổi đời sống chúng ta.

Sao cho chúng ta được vào sổ những « *kẻ nghe lời Chúa mà được rỗi* ». (1)

---

(1) Joan, V, 25

Quan Philatô truyền đem Chúa Giêsu đến cùng vua Hêrôđê (1)

BIẾT rõ Chúa Giêsu vô-tội, quan Philatô cố tìm lấy một cách giữ công-lý mà không mất lòng dân.

Quan dạy đem Chúa ra trước mặt đám hội.

Vừa thấy Người, họ liền rống lên những lời chửi rửa!

Riêng những đầu-mục thầy-cả, và những người kỳ-lão hết sức buộc tội Chúa, chỉ sợ quan xử trắng án cho Người...

Họ hăng-hái cả quyết rằng : Chúa đã rảo khắp xứ Galilêa và Giuđêa để xui dân làm loạn.

Nghe tiếng Galilêa, quan Philatô thấy nẩy ra trong óc một ý nghĩ :

« Nếu người bị cáo đã hoạt-động ở xứ Galilêa, tất là thuộc quyền vua Hêrôđê. Mình đang bị nhà vua hiềm-khích, nay tiện nhà vua

(1) Luc, XXIII, 7.

ở Giêrusalem, mình mà giao án này cho nhà vua, thì chẳng những mình trút bỏ được trách-nhiệm, mà còn trông nhà vua tha-thứ cho mình.

Quan Philatô bèn truyền đem Chúa Giêsu đến cùng vua Hêrôđê.

Ông vua này đã nổi tiếng bạo-ngược và dâm ô...

Chính vua đã giết thánh Gio-an, vị tiền-hô Chúa.

Vua vẫn khao - khát được thấy công - việc Người, để chế riễu...

Hôm nay, thì vua đã cầu được ước thấy...

Vua không hề có cậy ai tìm Chúa, mà bỗng người ta điệu Chúa đến cho vua. Sách Phúc-âm nói : *vua rất đỗi vui mừng...* (1)

Vả, vua không vui mừng sao được ?

Vua chỉ mong cho «con người thợ mộc» bị mất tiếng, thì nay vua được như ý, Người đang bị dân giải nạp cho vua...

Ôi, biết bao nhiêu người đối với Chúa Giê-su cũng có một lòng nham-hiểm như vậy !

*
* *

Vua Hêrôđê sẽ không được thỏa lòng.

Vua cứ tưởng là ai cũng được Chúa làm phép lạ cho.

Chúa khôn-ngoan không muốn làm thỏa ý xấu vua.

---

(1) Ib. 8.

Vua hỏi Chúa nhiều điều.

Nhưng Chúa không mở miệng nói — không ngước mắt nhìn — không hề làm một dấu hiệu gì chối hay ưng...

Tuy-nhiên, nét mặt Chúa vẫn bình-tĩnh.

Nhà vua cùng cận-thần căm giận, và khinh dể Chúa...

Nhiều người đồ-đệ Chúa cũng sẽ lâm nhiều cảnh nhục vậy.

Họ sẽ bị đem ra trước mặt người ghét Đạo.

Những lúc ấy họ không nên làm thỏa tính tò mò kẻ ác-tâm.

Họ không phải sợ một quyền-lực nào ở thế...

Nhưng hội người thâm-hiểm như vua Hêrôđê và triều-thần vua đời nào cũng có !

Tín-hữu Chúa Giêsu không nên vì ác-cảm mà xa lánh họ.

Chúa không tức giận vua Hêrôđê. Nếu Người không đáp lại vua, là vì vua hỏi những điều không nên hỏi. Đồ-đệ Chúa cũng không được giận ghét ai. Dầu ở trước mặt kẻ thù, họ cũng phải nêu gương hiền-từ và nhẫn-nại.

Đồng-thời phải bênh chữa đạo-lý Chúa Giêsu.

Không chịu để ai nhạo-báng Chúa, hoặc làm sai-lạc lẽ Đạo...

Bênh chữa đức Tin của mình, và uy-danh Đạo Chúa là bổn-phận của mọi người tín-hữu.

Chúng ta hãy trung-thành giữ bổn-phận ấy..

Vua Hêrôđê cùng với quan quân bạc-đãi Chúa Giêsu : Vua còn bắt Người mặc áo trắng cho xấu-hổ, và dạy đem về nộp lại cho quan Philatô. (1)

VUA Hêrôđê tức giận, muốn báo thù Chúa Giêsu.

Vua truyền đem áo trắng mặc cho Người, có ý coi Người là kẻ điên-dại.

Cả triều-đình phỉ-báng Chúa vì dám xưng mình là vua — lại chế nhạo những kẻ trước đã theo Người.

Còn dân-chúng, vì thấy bọn thù Chúa thêm hung-hăng, thấy triều-đình cũng lên án như Hội-đồng Cộng-tọa, họ bèn đổi hẳn lòng yêu ra lòng ghét Chúa.

Họ phao với nhau rằng : những lời Chúa dạy, những việc Chúa làm .. chẳng qua chỉ là những mưu-kế để lừa dối họ.

(1). Luc, XXIII, 11.

Trước họ hoan-hô Chúa bao nhiêu, thì nay họ nguyền-rủa Người bấy nhiêu.

Họ ồ-ạt theo những người điệu Chúa, nhất-định đòi quan phải xử-tử Người.

Không còn một thứ người nào không làm sỉ-nhục cho Chúa Giêsu!

Từ lúc bị bắt đến giờ, Người đã phải chịu biết bao điều đắng cay chua xót!

Hợp như lời tiên-tri đã nói, nay *Chúa hóa nên như một con sâu đất — nên kẻ rốt hết loài người* (1)

Bởi đâu mà Đấng Khôn-ngoan, thánh-thiện tuyệt-đối, nay phải chịu những sự sỉ-nhục vô-tả như vậy?

Chúa có ý đền những tội các đồ-đệ Người phạm vị cầu-danh tranh-lợi, và dạy họ bắt chước Người mà cam-chịu các nỗi nhuốc-nha.

Đồ-đệ Chúa Giêsu, chúng ta phải công-nhận: không phải Chúa, mà là chính chúng ta mới đáng chịu người đời khinh-chê ghét-bỏ.

Nên, chẳng những chúng ta không được trốn tránh các sự thế-gian bạc-đãi, mà còn phải ao-ước được chịu như Thày chí-thánh chúng ta...

*
* *

Đừng kể vua Hêrôđê, xưa nay vẫn có những nhà cầm-quyền ác-cảm với Chúa Giêsu và Đạo thánh Người.

(1) Ps XXI, 7

Họ ghét Đạo, vì Đạo kìm-hãm tính-mê thói-xấu họ.

Không còn làm gì được Chúa Giêsu, thì họ báo-thù các đồ-đệ và con cái Người.

Lịch-sử đã dạy họ rằng: ra mặt bắt bớ người theo Đạo nhiều khi bất-lợi. Họ mới xoay kế là ngấm ngầm xui dân phản-đối việc giảng Đạo, lấy cớ là người ta phải được tự-do tin tưởng !

Họ không bênh-vực giáo-dân, mà lại che-chở những kẻ lạm-quyền.

Ngay ở những nước văn-minh cũng có thể gặp những người rất thâm-hiểm !

Nhưng, chúng ta không nên ngạc-nhiên. Vì, lời Chúa đã dạy *: cần phải có gương xấu...*

Lòng độc các kẻ thù Chúa đã là dịp cho Người nêu gương nhân-đức, nhất là đức *nhẫn-nại, hiền-từ, khiêm-nhường, thương-yêu...*

Những đồ-đệ Chúa, những kẻ muốn được hạnh-phúc như Người phải bắt chước Người mà ở khoan-dung đối với những kẻ dửng dưng hoặc ác-cảm với mình.

Dĩ-nhiên, không ai có thể yêu kẻ thù một cách hoàn-toàn như Chúa. Nhưng, nếu không tập-tành khi có dịp, thì dẫu có sống lâu ở thế, cũng không sao thành đồ-đệ chân-chính Chúa Giêsu được...

Thánh Gioa-an thánh-giá than-thở : « *Lạy Chúa, xin cho tôi được chịu đau-thương và khinh*

dề vì Chúa ». Lời ấy phải là chương-trình cho những ai muốn hoàn-toàn nên giống Chúa Giêsu.

Chúng ta hãy nên xét mình về điều ấy, và xin Chúa Giêsu đổi lòng chúng ta nên giống với lòng Người.

Một là Baraba, hai là Giêsu cũng gọi là Kitô, các ngươi muốn tha ai ? (1)

BỌN ác-nhân đã điệu Chúa Giêsu về cho quan Philatô. Dân-chúng chen lấn nhau trước cửa nhà quan.

Quan bối-rối không biết xử-sự ra sao...

Nhưng, rồi quan cũng mạnh-bạo tuyên-bố :

« Các ngươi đã điệu ông này đến cho ta, và cáo ông đã xui dân làm loạn. Ta đã tra hỏi, mà chẳng thấy ông phạm tội nào trong những tội các ngươi buộc cho ông. »

« Ta lại đã giao ông cho vua Hêrôđê xét, và các ngươi đã rõ nhà vua cũng không thể vin vào một cớ gì mà xử-tử ông. Thế thì ta sẽ cho đánh đòn ông, rồi tha ông về. » (2)

Dân-chúng liền hô lên : *Phải giết... Phải giết y mới được.*

Bước đường quan Philatô thật là tắc nghẽn !

(1) Matt, XXVII, 17. — (2) Luc XXIII, 13-16

May sao, quan bèn nghĩ đến cái lệ hằng năm tha một người tù trong dịp lễ chiên.

Sẵn có tên Baraba đang bị giam vì tội trộm cướp, giết người, quan mới hỏi bọn Do-thái :

« *Một là Giêsu, hai là Baraba, các ngươi muốn tha ai* ? »

Họ la đều một tiếng : « *Tha Baraba, chứ không tha người này* ». (1)

« Tha Baraba chứ không tha người này ». Tiếng kêu ấy đã có thể làm Chúa chết đi được !

Chúng ta hãy cảm-thương Chúa, và xin Người cho chúng ta hiểu : vì phạm tội, chúng ta không những đáng sánh với Baraba, mà còn đáng sánh với nhiều kẻ ở trong Hỏa-ngục...

Thế mà, tại sao Chúa đã tha cho chúng ta, và đã phạt họ trong ấy ?

*
* *

Biết bao nhiêu người giáo-hữu hằng lặp lại lời xin giết Chúa Giêsu !

Nghĩa là, những khi phải chọn sự làm đẹp lòng Chúa, hay sự làm thỏa tính-mê, họ đã lấy tính-mê làm hơn Chúa.

Chúa đã muốn chịu người ta lấy Baraba làm hơn Người, để đền tội hết các đồ-đệ Người khi ấy và về sau.

(1) Joan XVIII, 39-40

Chúa còn có ý dạy chúng ta không nên quá tín-nhiệm vào dân-chúng.

Vì dân-chúng dễ nông-nỗi : nay ca tụng, mai đã lăng-nhục..!

Nhất là khi dân-chúng bị những kẻ xấu làm đầu, thì không gì hèn-kém đến đâu mà họ không dám làm..!

Bọn thù Chúa Giêsu đời nào cũng rất đông!

Nhiều người theo ma-quỉ không phải vì muốn thật, cho bằng vì bị lừa dối.

Chúa Giêsu rất mong có thể làm họ trở lại.

Nhưng, Người cần nhờ đến những chiến-sĩ không sợ mũi tên hòn đạn của quân địch,

Ở đây, chúng ta nhận thấy hai nghĩa-vụ rõ-ràng : một là phải lo giữ lòng trung thành với Chúa luôn—hai là phải giúp đỡ Người, để đem về cho Người những đồ-đệ đã bỏ hàng ngũ Người, mà sang với giặc.

Chúa đã phán *: Người xuống thế-gian là để cứu những người đã hư đi.*

Chúa vẫn đợi chờ và kêu gọi : «Các con yêu dấu Ta ơi, Ta đã làm gì cho các con, mà các con nỡ lấy ma-quỉ làm hơn Ta, và cứ cố tình lìa xa Ta như vậy ? »

Nhưng, Chúa sẽ được kết-quả hay không, một phần lớn còn nhờ ở lòng thành các kẻ xưng mình là đồ-đệ Người...

Khi quan còn ngồi ở Công-đường, bà Phu-nhân sai người đến can : Ông đừng có giây vào việc xử người công-minh ấy, vì hôm nay tại người ấy, mà tôi đã phải trằn trọc mơ-mộng. (1)

QUAN Philatô vẫn nhận là Chúa Giêsu vô tội.

Giả như quan thật muốn cứu Người, thì không gì khó... Nhưng, quan chỉ nghĩ quẩn làm quanh : truyền giải Người đến vua Hêrôđê không xuôi, quan lại thử kế dụ dân.

Có cương-quyết, âu là quan đã có thể đe phạt chính bọn Do-Thái, vì tội vu cáo và tàn bạo...

Quan đã không làm thế. Quan muốn vừa cứu sống Chúa Giêsu, vừa không mất lòng dân Do-Thái ! Quan muốn vừa đẹp lòng Thiên-Chúa, vừa làm thỏa ý người đời !

(1), Matt, XXVII, 19.

Đang lúc quan còn đối đáp với dân, một đầy tớ đến thưa quan: bà chủ can ông đừng có giây vào việc xử người công minh ấy, vì hôm nay, tại người ấy mà bà đã phải trằn-trọc mơ-mộng.

Biết tính quan dễ nghe, bọn Do-thái càng kêu nài.

Quan sắp sửa phải chịu lên án xử tử Chúa Giêsu?

Giữa lúc tâm-thần rối loạn, Thiên-Chúa giọi xuống cho quan một vừng sáng, soi cho quan thấy con đường giải quyết: ấy là lời can tự người bạn trăm năm thân-ái của quan...

Thường thường, người vợ nhiều khi chỉ nhìn một cái, nói một câu, đủ làm cho chồng đổi ý thay lòng.

Lòng hiền từ của người vợ là một ơn Chúa ban cho những người chồng quá nóng nảy...

Lịch sử làm chứng nhiều người chồng nhờ vợ mà nên tốt, cũng như nhiều người chồng đã khinh thường gương sáng và lời vợ bảo ban mà ra kém?

Quan Philatô phải chăng đã ở vào hạng người sau?

*
* *

Chúng ta đừng bắt chước quan Philatô. Hãy biết nghe những người hiền lành dạy cho cách cư-xử.

Muốn dễ nghe họ, chúng ta cần phải giữ lòng bình an.

Khi ai xin cùng chúng ta sự gì có thể, chúng ta hãy gắng làm theo ý họ.

Làm hài lòng anh em đồng loại trong những sự chính - đáng, tức là ở hiền từ như Chúa Giêsu.

Người thế gian cũng có sự hiền-từ, nhưng nhiều khi chỉ là bôi-bác...

Sự hiền từ giả mạo ấy là do tính quá yêu mình mà phát ra...

Đức hiền-từ thật ảnh-hưởng nhiều đến những người hung ác.

Nó là kết-quả chung của ba đức nhẫn-nại, khiêm-nhường và hãm-mình.

Người hiền-từ biết kìm-hãm các tính mê. Không một sự gian-lao tai-biến sỉ-nhục nào có thể làm cho họ nao núng được...

Đó là một ơn Chúa Thánh-thần hằng đổ xuống cho những người đơn-sơ.

Chúng ta hãy ra sức tập lấy đức quí-hóa này: để ý hãm dẹp tính gắt gỏng — nhịn chịu tính thất thường kẻ khác — giúp đỡ mọi người — tha những sự người ta mất lòng mình — nghe theo cả những lời khuyên bảo rất khó chịu — khuyên dạy người ta một cách ôn-hòa —

cảm-thương những người bệnh-hoạn — làm những việc từ-thiện, bác-ái.

Không ai mà không có thể tập đức hiền-lành.

Đồ-đệ Chúa sẵn một phương-thế hiệu-nghiệm, là nhớ lại gương Thày chí-thánh và cầu xin Người giúp đỡ.

Chúa mong đồ đệ bắt chước Người về nhân đức này. Vì nó là một phương thần-diệu để cứu-thế..

Bấy giờ quan Philatô đem Chúa Giêsu ra, và dạy đánh đòn Người. (1)

QUAN Philatô vẫn còn do-dự...

Nhưng, không lẽ cứ trùng-trình mãi thế được: dân-chúng đã tức-tối lắm rồi, e mà nổi loạn to...

Quan mới bày ra một kế khác. « Mình dạy đánh đòn người bị-cáo có lẽ mà dân sẽ nguôi giận, không đòi gì hơn nữa. » Nghĩ vậy, quan bèn sai lính điệu Chúa Giêsu đi chịu đánh đòn.

Cứ chiếu luật, có đánh đòn ai, thì chỉ đánh sau khi án xử tử đã nhất định, chứ không bao giờ đánh trước.

Quan Philatô cho đánh trước, vì mong rằng: dân sẽ cảm-động về các nỗi đau thương Chúa, mà tha cho Người... Nhưng, quan có ngờ đâu đám dân kia đã căm-giận quá, hầu như không còn đổi ý được...?

(1). Joan, XIX, 1.

Bọn lính theo lời quan. Chúng lột áo Chúa ra — bắt Người khòm lưng để chúng trói hai tay vào một cái cột thấp. Rồi sỉ lượt nhau đánh...

Chúng ta không khỏi ngạc-nhiên về mệnh-lệnh quan Philatô.

Vì chúng ta chưa quên lời quan mới tuyên-bố Chúa Giêsu hoàn-toàn vô-tội. Thế mà, bây giờ quan dám dạy đánh đòn Người như kẻ thật có tội?

Đấng Vô-tội lại phải chịu hình-khổ, mà đáng lẽ những kẻ vu-cáo phải chịu!

Thế thì còn đâu là công-bằng nữa ???

Thảm thay con người ta, khi đã say mê tình-dục hoặc tư-lợi: họ có còn sáng suốt đâu, mà bắt họ phải luận-lý xác đáng được?

Chúng ta phải nhân cái án bất-công này, mà dốc lòng kết-án anh em đồng-loại một cách quá đáng. Nếu thấy ai xem ra đáng khiển-trách, chúng ta hãy tự hỏi trước mình có đáng khiển-trách như họ không.

Chớ hề xử-đoán như quan Philatô, là để anh em chịu phạt khi họ không có lỗi...

*
* *

Hình-phạt đánh đòn là một hình-phạt ghê gớm. Nên quan án phải hạn số đòn: không được

quá 40 roi — hay, nếu phải người tái-phạm, thì không được quá 79 roi.

Trong việc đánh Chúa Giêsu đây, hình như quan Philatô không có ra mực, cứ để cho lính đánh sao thì đánh. Thế cho nên Chúa phải chịu một trận đòn khủng-khiếp nhất trên đời. Quân hành-hình thi nhau đánh cho đến mỏi tay. Máu nhuộm đỏ lòm cả cột, tay, và áo chúng?

Thân-thể Chúa trở thành vết thương lớn!

Tội-nghiệp cho Thiên-Chúa làm-người!

Một sự mầu-nhiệm đáng chúng ta cảm-phục!

Vì, cho dầu quan Philatô lên án, Chúa cũng đủ quyền phép tránh khỏi hình-khổ đau đớn và sỉ nhục này. Vì đâu Người lại không tránh?

Vì Người đã muốn nên như nô-lệ. Mà hình-phạt đánh đòn là hình-phạt riêng nô-lệ...

Vì Người muốn đền những tội người đời kiêu-ngạo, và dâm-ô...

Người muốn chịu nghiền-tán vì tội-lỗi chúng ta.

Một điều khác chúng ta phải cảm phục ở nơi Chúa là sự Người rất mực bình-tĩnh như trong mọi dịp khác. Lòng Chúa vẫn bằng-yên— mắt Chúa vẫn dịu dàng — miệng Chúa không hề thốt ra một tiếng ca-thán!

Đúng như lời Thánh-kinh ví Chúa như con chiên hiền-lành, để mặc cho người ta xén lông.

Đã đành, gương Chúa quá anh-hùng, không khi nào chúng ta có thể bắt-chước hoàn-toàn được như thế. Nhưng, nếu xác thịt có vì yếu-đuối mà thở-than, ít ra tâm-hồn chúng ta hãy cố sức an-tịnh.

Một lần nữa, Chúa mời chúng ta ngắm gương Người, và nhất là năng cầu xin Người giúp đỡ, trong những khi gặp sự trái ý...

Rồi quân lính lấy gai quấn lại, ấn vào đầu Chúa như đội mũ cho Người — Chúng lại khoác cho Người một áo mầu đỏ tía. (1)

KHI Chúa đã bị nát nhừ cả thân-thể, bọn hành-hình mới cởi trói cho Người. Ai cũng tưởng là xong.

Ngờ đâu, chúng còn thêm một hình-khổ rất độc-ác nữa. Hình-khổ này không rõ là có phải do lệnh quan Philatô, hay vì bọn Do-thái thuê quân lính, hay tại lính tự ý làm liều ?

Muốn nhạo Chúa vì đã xưng mình là vua, bọn lính lấy gai quấn lại, ấn vào đầu Chúa như đội mũ cho Người. Chúng lại khoác lên vai Người một tấm áo rách, mầu đỏ tía—và đặt vào tay Người một que sậy ?

Thế rồi,chúng quì gối chào Người—chúng nhổ lên Người—chúng vả Người—chúng giật lấy que sậy, và đập lên đầu Người. Vì thế những gai nhọn

(1) Joan, XIX, 2.

càng đâm thủng đầu Chúa và máu chảy xuống dòng dòng.

Thật là chúng chế-riễu Người đủ cách. Thánh Gioan nói : « *Chúng đến bên Người mà chào* : « *Tâu lạy vua Do-thái* », *rồi đấm đánh Người* ! (1)

Đúng như lời tiên-tri *: đây là giờ Chúa để cho ma-quỉ được phép làm khổ Người.* (2)

Satan không trực-tiếp làm khốn Chúa, nhưng nó xui bọn ác-nhân giận-ghét Người...

Bọn ác-nhân, phải hiểu trước hết là những người cầm đầu dân Do-thái. Vì, thủ-phạm chính trong việc hành-hình Chúa, là bọn họ. Nếu không xui giục, thì một sự họ xem quân lính tàn-xử Chúa cũng là như giúp đỡ chúng rồi...

Tiếng chế-nhạo : « Tâu lạy vua Do-thái » đã làm hài lòng bọn họ biết bao !

Nhưng, họ không biết rằng : người tên là Giêsu đang bị lăng-nhục đây, không những chỉ là vua dân Do-thái, mà còn là vua hết các dân thiên hạ. Người là vua có sức đánh đổ hết mọi ngôi báu. Người là vua vinh-hiển đời đời.

Đối lại những tiếng nhạo-cười kia, chúng ta hãy dâng lên Chúa Giêsu lòng chúng ta kính-mến Người.

*
* *

---

(1) Ib. -- *(2)* Luc XXII, 53.

Còn ai bị đập đánh, nhạo-cười bằng Chúa trời đất không?

Thế thì ai bảo Chúa là một người được? Người ta đã kể Chúa như một kẻ không đáng thuộc về nhân-loại! Thật là một điều khó hiểu thay: Đấng Tạo-thành loài người phải chịu kể như kém hẳn loài người?

Chúa đã muốn chịu hết các sự đau-đớn, sỉ-nhục ấy, để đền những tội người đời đài-điếm và kiêu-ngạo.

Đồng-thời Chúa lập cho các đồ-đệ Người một ơn vô-giá, là ơn biết cam-chịu những sự sỉ-nhục và áp-bức bởi người đời.

Nhờ công-nghiệp Chúa, mà những bạn-hữu Người sẽ được vui mừng, giữa lúc người đời chế riễu họ như hạng ngu si, vì, khi không, lại đeo vào mình cái ách khó-khăn, trinh-khiết và vâng lời.

Quả như lời thánh Phaolô: *Những con người mê theo xác thịt, không thể hiểu được những sự siêu-nhiên...*

Mặc cho ai chế-nhạo chúng ta đã dại-dột theo chân một vị tiên-tri giả, chúng ta hãy cứ ngửa mặt ngắm nhìn Thày chí-thánh, xin Người ban cho chúng ta hiểu thêm giá-trị các sự khinh-dể ở đời.

Chúng ta hãy mạnh-dạn phân-phô rằng: chúng ta công-nhận Chúa Giêsu là Chúa, là Vua, là Thày chúng ta.

Dầu chẳng được thấy Người biến hình sáng láng ở núi Thaborê--hay khi Người mới sống lại--mà chỉ nhìn thấy Người đầy những vết-thương, chỉ nghe thấy những tiếng chửi rủa Người, chúng ta cũng cứ một dạ trung-thành thờ-phụng Chúa : chắc là lòng tin ấy càng sẽ làm chúng ta được thêm công.

Có đức tin mạnh, chúng ta sẽ vui lòng theo Chúa trên đường đau-thương sỉ-nhục. Chúng ta sẽ coi thường vinh-ba phú-quí ở đời, để sắm lấy phúc trường-sinh trên cõi Thọ.

Chúng ta hãy để mặc Chúa Giêsu dắt chúng ta đi, thì, mặc dầu chông gai, chúng ta cũng sẽ về tới quê nhà...

Và quan nói với họ : này là Người... (1)

SAU đó, quân lính điệu Chúa Giêsu về cho quan Philatô.

Mặt Chúa đã mất hết mọi vẻ tốt đẹp !

Quan trấn-thủ dạy đem Người ra cho dân xem, tin chắc là dân sẽ cảm-thương, mà tha Người.

Chúa Giêsu đi ra, đầu đội chùm gai, vai khoác áo mầu đỏ tía, và quan nói với họ : « Này là Người».

Câu nói ấy ngụ một ý thương xót — và một ý khinh-chê. Thương xót Chúa vì chẳng còn hình-tượng gì — khinh-chê quân Do-thái, vì thấy họ còn muốn đòi tàn-xử Người hơn nữa.

Quan vẫn mong rằng dân không nỡ đòi mình lên án xử-tử người bị-cáo, và mình sẽ được êm-ả.

Nói câu : « Này là Người », hình như quan muốn bảo dân : các ngươi hãy xem người bị-cáo này đã ra thế nào; không lẽ các ngươi còn sợ,

(1). Joan, XIX, 5.

và đòi xử-tử một người đã lâm cảnh thảm-thương như vậy sao ?

Nhưng, quan thất-bại một lần nữa. Dân-chúng như bảo nhau rập một tiếng kêu gào : *Xin đóng đanh y... Xin đóng đanh y...*

Lòng căm-tức đã tới cực độ...!

Quân Do-thái chẳng muốn hiểu gì về lời quan nói trên.

Một lời nói vắn tắt, nhưng gồm bao ý-nghĩa ?

« Này là Người », nghĩa là người gương-mẫu, người đi cứu vớt những người khác.

Quả vậy, không có người này, thì nhân-loại muôn đời phải đau-thương và thất-vọng . . .

« Này là Người », người hoàn-toàn vô-tội, để cứu-chuộc những anh em tội-lỗi của mình.

Chính vì thế, mà Người đã cam chịu sỉ-nhục như thể này.

« Này là Người », nhưng, lại có đáng gọi là người nữa đâu ?

*
* *

« Này là Người », một người không được ai thương-xót nữa ?

Vì, đã đến giờ Người phải trở nên yếu-đuối nơi thân-xác, sầu-khổ trong tâm-hồn, để đền tội người ta...,

Khác nào cả vạn-vật đang đổ xô lại làm khốn Người !

Thế nhưng, « này là Người » không nguyên chỉ là người, mà còn là Chúa.

Người đã có thể làm việc cứu-thế một cách vẻ-vang, xứng với địa-vị Người. Nhưng, Người đã không muốn.

Người đã chọn lấy đau-khổ, để nên giống như chúng ta, để kích-thích, và giúp đỡ chúng ta trên đường thánh thiện.

Tiếc vì : mặc dầu Chúa để gương sáng láng như vậy, số những kẻ quyết-tâm theo Người, có được bao nhiêu ? Người đời chỉ ham mê những vui thú hèn-hạ. Tiếng Phúc-âm vang lên khuyên-bảo họ hy-sinh, thì họ đáp : Phải vui sướng đã...

Nhưng, may, không phải mọi người cố tình không muốn hiểu.

« Này là Người » đã là tiếng lôi kéo được biết bao chiên lạc trở về với Chúa.

Tuy-nhiên, trong số đồ-đệ ấy, không phải mọi người đều hiểu ý-nghĩa sự đau-khổ như nhau.

Có những người nói đến sự đau-khổ như một cái gì đáng ao-ước, quý-trọng, nhưng, đến lúc phải chịu đau-thương, thì lòng hăng-hái đã biến đâu mất cả ?

Muốn làm đồ-đệ Chúa, mà lại không muốn chịu đau-khổ, tức là như muốn nên thông thái, nhưng lại không muốn học-tập.

Chúng ta hãy xin cùng Chúa ban cho chúng ta ngày càng thêm hiểu biết Chúa, và hiểu biết sự đau-khổ.

Sẽ có những người nói về chúng ta : đó là hạng người làm nô-lệ cho thành-kiến trong đạo...

Nhưng, có hệ gì ? Miễn chúng ta được các thánh nhận làm em, và Chúa Giêsu nhận làm đồ-đệ là đủ.

Bấy giờ quan Philatô trao Chúa Giêsu cho họ đóng đanh. (1)

PHƯƠNG-kế sau hết của quan Philatô cũng chẳng gỡ ông khỏi cơn lúng-túng.

Nó lại còn thổi thêm vào ngọn lửa oán thù nơi dân Do-thái—hay, nói đúng hơn, một số người Do-thái khát máu Vị Chúa-Người...

« *Đóng đanh y... Đóng đanh y...* » Những tiếng ấy dần dần đã làm xiêu lòng quan Philatô !

Nhưng, quan vẫn còn muốn trút khỏi trách-nhiệm trong việc này. Quan mới bảo dân : « *Thì các ngươi cứ đem đi mà đóng đanh. Phần ta, ta chẳng thấy người này có tội gì cả.* »

Bọn kia đối lại : « *Chiếu luật chúng tôi, y đáng chết, vì y đã xưng mình là con Thiên-Chúa.* »

Quan Philatô bắt đầu sợ ! Quan quay vào hỏi Chúa một lần nữa.

(1), Joan, XIX, 16

Ở ngoài, dân-chúng cứ gào thét: « *Xin giết y... Xin giết y... Nếu quan tha người này, quan sẽ mất nghĩa cùng vua Cêsarê. Vì ai dám xưng mình là vua tức là chống lại với vua Cêsarê vậy.* »

Quan lại ra, bước lên tòa, chỉ vào Chúa Giêsu mà nói : « *Này là vua các ngươi.* »

Họ đồng-thanh la : « *Phải đóng đanh y.* »

— *Ta đóng đanh vua các ngươi thế nào ?*

— *Chúng tôi chỉ có một vua là Cêsarê mà thôi.*

Cùng thế, quan Philatô nhất-định gạt hẳn trách-nhiệm về việc đoán-xử này.

Quan dạy đem nước ra. Vừa rửa tay, quan vừa nói : « *Ta không có can-cữu gì vào vụ đổ máu người công-minh này.* »

Quân Do-thái đáp : « *Chúng tôi và con cháu chúng tôi xin nhận trách-nhiệm về việc này.* »

Bấy giờ quan Philatô trao Chúa Giêsu cho họ đóng đanh.

Ôi có án nào trái lẽ bằng án Chúa Giêsu không ?

*
* *

Chúa Giêsu phải ra trước ba tòa án khác nhau : mà tòa nào cũng lên án xử-tử Người.

Thế nhưng, tội Người phạm chỉ là tội làm sự lành, sự phúc cho người ta ?

Quan Philatô có quyền, mà đã không biết dùng quyền : mối tư-lợi đã làm quan ra hèn-nhát

Không thiếu người giống quan Philatô. Lạ gì thói « gần mực thì đen »? Ở với người xấu, dần dần cũng hóa xấu như họ.

Những người biết chống lại gương xấu sẽ không được dân-chúng tín-nhiệm hoan hô...

Có chăng, họ chỉ được phúc trọng hơn, là được bình-an trong tâm hồn !

Họ là những đồ-đệ xứng-đáng Chúa Giêsu.

Họ không a-tòng dân-chúng.

Vì dân-chúng dễ lây tính bất-công của kẻ cầm đầu.

Cứ kể, trong các sự khó phải chịu, không gì người ta lấy làm khó chịu bằng sự bất-công.

Cho dầu mình có cương-quyết ở lặng – và nén lòng căm-tức, nhưng nhiều khi cũng không sao mà không tự hỏi mình có quyền cứ ở lặng mãi thế không...

Chúa Giêsu đã rất có thể tránh được cái án độc-ác kia.

Nhưng, chẳng những Người không chống-chữa mà còn nhận lấy án quan Philatô, như là án tự Đ. C. Cha ra cho Người !

Ôi, gương khiêm-nhường sâu-thẳm !

Chớ gì chúng ta năng đến học nhân-đức này với Thầy chí-thánh !

Càng khiêm-nhường như Chúa, chúng ta sẽ càng được nhắc lên gần Người.

Chúa Giêsu vác Thánh-giá ra ngoài thành, đến nơi gọi là Can-va-ri-ô, tiếng Do-thái là Gon-go-tha. (I)

QUAN Philatô buồn-bã lui vào.
Những thày-cả và bọn Pharisiêu thì hớn hở!

Họ truyền quân hành-hình giật áo đỏ chúng đã khoác cho Chúa, và lấy áo Người mặc lại cho Người.

Rồi, chúng khiêng ra một thập-giá mới làm xong.

Chúa Giêsu ôm lấy đặt lên vai ..

Đám rước khởi-hành.

Cỡi ngựa đi đầu là một quan trông coi việc thi-hành luật la-mã. Tiếp sau : bốn tên lính. Rồi, một tên mõ cầm biển bằng gỗ có đề án tử-hình bằng ba thứ chữ : do-thái, hy-lạp, và la-tinh. Chúa Cứu Thế đi liền sau, vai vác thập-giá.

(I)· Joan, XIX, 17,

Thập-giá của Người bằng gỗ rất nặng, dọc chừng 5 thước rưỡi, ngang chừng 2 thước rưỡi.

Chúa vác phần trên, phần dưới để chạm đất, nên những lúc gặp chỗ gập ghềnh, vai Người càng sứt ra, và máu lại chảy xuống...

Đi sau Chúa là hai tên mõ khác với hai người cũng bị xử treo thập-giá Đây lại là một cảnh làm sỉ-nhục thêm cho Chúa Giêsu : đúng như lời tiên-tri « *Người phải kể vào hàng những kẻ gian-ác*». (1)

Hai bên những người sắp bị xử là bọn lính cầm giáo-mác.

Sau cùng, là dân-chúng ồ-ạt kéo đi xem...

Chúng ta hãy tưởng-tượng tâm-tình Chúa Giêsu lúc ấy.

Bề ngoài xem ra Người buồn, nhưng chắc là trong tâm-hồn Người rất vui, vì thứ cây giúp Người cứu-chuộc thế-gian là *Thánh-giá*, nay Người đang được ôm ấp nó rồi!

Người sẵn lòng chịu nó đè trên vai. Người sẵn lòng hấp hối và tắt nghỉ trên cánh tay nó...

*
* *

Thánh-giá Chúa đã trở nên một đồ quí-trọng cho tín-hữu Người.

Từ 20 thế-kỷ nay, nhân-loại hằng sùng-kính Thánh-giá.

---

(1) Is, LIII, 12.

Thánh-giá được đặt ở khắp nơi : trên nóc nhà thờ — trên cửa hiệu — trên ngực các giáo-hữu.

Thánh-giá giúp người ta chết lành.

Thánh-giá ban phúc trường-sinh.

Thế nhưng, cũng có hạng người khinh-chê Thánh-giá — vứt bỏ Thánh-giá.

Chúng ta, những đồ-đệ Chúa, đừng khi nào chịu cho ai phạm đến Thánh-giá Thày chí-thánh chúng ta.

Riêng chúng ta hãy hết lòng kính-trọng Thánh-giá.

Hãy yêu mến những cái gì làm khổ xác hồn chúng ta, như Thánh-giá đã làm khốn xác Chúa xưa.

Những khổ-giá chính là những cái Chúa dùng để thánh-hóa chúng ta. Vì nếu Người cho chúng ta chịu gian nan, là để thử nhân-đức chúng ta.

Vậy, chúng ta hãy đón nhận khổ-giá. Nhớ lời thánh Phaolô : « *Sự khổ-cực chúng ta chịu ở đời chẳng nặng nhọc là bao, nhưng lại gây nên được cho chúng ta phần thưởng rất trọng sau này.* » (1)

Ai đến theo Chúa bao giờ Chúa cũng ban cho một thứ quà riêng là khổ-giá. Ai sẵn lòng theo Chúa phải có tâm-tình như Chúa, nghĩa là cam chịu đau thương.

1) II Cor, IV, 17

Không nên mến Chúa bằng lời nói suông. Còn phải tỏ lòng mến ra nơi việc làm ; mà không có việc nào chứng tỏ lòng mến một cách hiệu-nghiệm bằng việc hy-sinh.

Chúa Giêsu vác Thánh-giá đi trước, và mời gọi chúng ta theo Người.

« *Ai muốn theo Ta, hãy bỏ mình, vác lấy khổ-giá mình mà theo Ta* »

Chúng ta đã hiểu và thực-hành lời ấy như ý Thày chúng ta chưa ?

Đang lúc họ điệu Chúa đi, thấy ông Si-Mong là một người thành Cyrênêô ở trại về, họ bèn chặn ông lại, bắt đi sau Chúa mà đỡ thánh giá cho Người (1)

CHÚA Giêsu vừa bước đi, vừa bị chửi mắng ?

Mồ-hôi và máu ướt đẫm cả mình Chúa từ đầu cho đến chân !

Ngực Chúa như bị bó lại không thở được ! Chân Chúa bước chậm chạp và thất thểu !

Nghĩ đến sự các đồ-đệ bỏ Người, Chúa cảm một nỗi sầu man-mác !

Chung quanh, Người chẳng thấy một ai tỏ vẻ xót thương, muốn giúp đỡ — mà chỉ thấy những kẻ căm hờn.. !

Thế nhưng, trong đám dân-chúng kia, biết bao nhiêu người đau-khổ đã được Chúa ủi-an —

(1), Luc, XXI I. 26.

biết bao nhiêu người tàng-tật đã được Chúa chữa khỏi : Chúa vẫn xử với họ một cách nhân-từ... mà nay họ dửng-dưng với Người như thế !

Thấy Chúa càng khi càng yếu sức, bọn thù sợ Người không lên được tới nơi họ định đóng đanh Người.. !

Tình cờ phía trước có ba người đang đi lại. Đó là ông Simong một người thành Cyrênêô cùng hai người con ông ở trại về. Bọn kia bèn chặn ông lại, bắt phải vác đỡ khổ-hình Chúa.

Chúa tỏ vẻ hiền-từ cám ơn ông Simong — và thuận để ông giúp đỡ.

Lòng Chúa nhân-lành khiến ông cảm-động, quyết trở nên đồ-đệ Người...

Ở đời, lắm lúc chúng ta cũng gặp những cảnh như ông Simong : ai làm khổ chúng ta, ấy là như bắt chúng ta phải giúp Chúa Giêsu vác Thánh-giá Người. Nhưng chúng ta có cho thế là một hạnh phúc mà lợi-dụng như ông Simong không ? Hay là chúng lại hết sức xa lánh những sự khổ xác cực lòng ?

Ông Simong lúc đầu cũng ngại vác Thánh-giá, nhưng nhờ sự được ở bên Chúa, mà thấy mình thêm can-đảm.

Chúng ta, trong những khi gặp đau-khổ, hãy bắt chước ông Simong mà đến bên Chúa Giêsu,

chắc thế nào chúng ta cũng sẽ thắng được tính hèn-nhát tự-nhiên.

*
* *

Bao lâu còn người đời, bấy lâu còn sự đau-khổ ! Người ta hơn nhau ở chỗ vui lòng hay không, trong khi gặp sự khốn-khó.

Bao lâu còn giáo-hữu, bấy lâu Chúa Giêsu còn mong kẻ giúp Người cứu-thế bằng sự đau-khổ. Chúa đã dùng Thánh-giá mà cứu-chuộc nhân-loại. Người cũng muốn cho những đồ-đệ Người dùng khổ-giá, mà giúp thiên-hạ hưởng nhờ công-nghiệp Người.

Ngày nay, Chúa vẫn còn như đang vác Thánh-giá, lên núi Can-va-ri-ô. Và, Người cũng đang chờ đợi những kẻ có lòng tốt như ông Simong thành Cyrênêô, để giúp đỡ Người.

Khác nào Người đang hỏi những kẻ qua đường : *trong các ngươi, lại không được ai cảm-thương các nỗi khổ-thống kẻ có tội đã làm cho Ta sao* ?

Chúng ta chắc đã có lần nghe tiếng thảm-thiết ấy. Nhưng, chúng ta đã đáp lại thế nào ?

Nếu chúng ta mới đáp lại một cách « gọi là » thôi, thì chắc tại chúng ta chưa hiểu : giúp đỡ Chúa đây chính là làm ích cho mình trước hết vậy.

Ngày nay Chúa không còn chịu đau-thương ngoài xác, hay trong hồn được nữa. Tuy nhiên, Người còn muốn cho chính kẻ có tội góp phần hy-sinh với Người, cho việc cứu-chuộc được đầy đủ. Mỗi một người, cùng một lúc, vừa phải hy-sinh về phần rỗi riêng mình, vừa phải hy-sinh về phần rỗi nhiều người anh em đồng-loại.

Cho nên, kẻ cam chịu đau-khổ với Chúa, và nhờ Chúa, chắc sẽ được chia phần hạnh-phúc với Người vậy.

Xét đằng nào, chúng ta cũng thấy những ích-lợi bởi sự đau-khổ.

Chúng ta chỉ còn phải cầu xin Chúa ban cho lòng can-đảm, mà bắt chước ông Simong người Cyrênêô xưa.

Đi theo Chúa còn có nhiều người thường-dân, và những phụ-nữ khóc than người. (1)

NGAY từ sáng sớm tin Chúa bị kết-án đã được đồn ra.

Dân-sự bàn-tán nhiều. Lắm người còn muốn đi theo để nguyền-rủa Chúa.

Từ các phố cho đến những đường cùng ngõ hẻm, đâu đâu cũng tấp-nập những người, phần đông là nói phạm đến Chúa.

Một số đông người ở xa về mừng lễ chiên, khiến cho cảnh đường phố càng thêm náo-nhiệt...

Vừa ra khỏi lũy thành, Chúa liền nghe tiếng khóc than !

Quay ra, thấy một bọn đàn bà, Chúa liền phán với họ : « *Hỡi phụ-nữ thành Giêrusalem, đừng khóc thương Ta, một hãy khóc thương bay cùng con cháu bay .. Vì nếu gỗ tươi còn phải chịu thế này, thì gỗ khô sẽ ra làm sao ?* » (2)

(1) Luc, XXIII, 27. (2) Ib. 28

Ở đây chúng ta lại thấy Chúa vẫn một lòng rộng-rãi !

Từ chiều hôm trước, chẳng những Người không được ngủ nghỉ, ăn uống gì, mà còn phải chịu hết hình-khổ này đến hình-khổ khác, khiến Người trở nên ủ-dột đáng xót thương. Thế mà, nghe có kẻ than khóc số-phận Người, Người lại như không muốn !

Người nói : kẻ đáng khóc than không phải là kẻ đang vác thập-giá là chính Người đây — kẻ đáng khóc than là những kẻ không chịu nhờ vào công-nghiệp Người.

Nói rộng ra, kẻ đáng khóc than không phải những người lòng thành, hoặc đã sạch tội, hoặc muốn cải-tà qui-chính — kẻ đáng khóc than là những người tội-lỗi cố-tình nằm trong tội.

Vì, nếu người sạch tội Thiên-Chúa còn bắt chịu đau-khổ, phương-chi là kẻ có tội ? Hạng người này có khi được vui sướng ở đời, nhưng, nếu không chịu sửa mình thì sẽ không thoát được hình-khổ ngày sau...

Chúng ta hãy nghe lời Chúa, mà lo buồn khóc lóc vì tội-lỗi chúng ta — và quyết chí theo đường lành cho đến chết...

Chúa Giêsu còn tỏ cho bọn người phụ-nữ kia biết các sự khốn-khó mà chính họ, con cháu họ, và thành Giêrusalem sẽ phải chịu ngày sau...

Người phán : « *Có ngày bay sẽ phải kêu lên : Hỡi núi non, hãy đổ xuống đè lấp chúng ta.* »

Thành Giêrusalem đã ruồng bỏ Chúa !

Thành Giêrusalem đã khinh-chê những lời Người khuyên-bảo — những ơn Người ban — những phép lạ Người làm...

Bởi vậy thành Giêrusalem sẽ không thoát hình phạt do phép công-bình Chúa !

Người đã đến cứu nó, mà nó lại muốn giết Người, thì Người sẽ không còn trở về với nó nữa !

Bốn mươi năm sau khi Chúa Giêsu chịu đóng đanh, thành Giêrusalem đã bị ông Titô phá bình-địa ! Dân-thành hoặc bị giết, hoặc bị bắt làm tôi ! Ngày nay họ còn rải-rác khắp hoàn-cầu, để đền tội giết Chúa !

Nhưng, Chúa Giêsu còn nhìn xa hơn, và nói tiên-tri về số-phận nhiều nước, nhiều dân trong thiên-hạ...

Có những dân công-giáo lâu năm được thấm-nhuần đạo-lý Người, mà rồi dám kiêu căng, khinh-để công-nghiệp Người, và giầy đạp máu thánh Người.

Vì vậy, trên mặt đất sẽ luôn luôn có những cảnh chiến-tranh, chết đói, động-đất, ôn dịch...

Những kẻ lành... những nhà truyền-giáo sẽ bị bắt bớ..!

Ai không biết và tin lời tiên-tri Chúa, sẽ buồn bã và ngã lòng.

Những đồ-đệ Chúa thì nhận ra : đó chính là giờ Người đã định để phạt tội muôn dân.

Muốn bền-đỗ theo Chúa trong những ngày khủng-khiếp, chúng ta cần phải cầu nguyện nhiều, và cũng phải ra sức hãm mình đền tội cho mình, và cho kẻ khác...

Khi đã tới nơi gọi là Can-va-ri-ô, thì họ đóng đanh Chúa cùng với hai người trộm cướp, một người bên hữu, một người bên tả (1)

GẦN trưa thì Chúa tới đỉnh Can-va-ri-ô. Người đã nhọc hết sức. Quân hành-hình bắt đầu cởi áo Người ra. Vì áo dính vào thịt, nên Người phải đau quá, ngã gục xuống.

Có mấy người đàn bà đem một thứ rượu pha một-dược, để Người uống cho bớt đau.

Nhưng,Người chỉ nhấm một chút, rồi quayđi...

Người ta bắt Chúa giang tay, và duỗi chân ra.

Bọn hành-hình lấy đanh to đóng hai tay trước, rồi đến hai chân. Da thịt toát ra, máu chảy lai láng !

Đóng đanh xong, chúng kéo thập-giá đến một hố đã đào sẵn, và cho chân thụt mạnh xuống.

---

(1) Luc. XXIII, 33.

Không ai tưởng tượng được Chúa Cứu-Thế phải đau-đớn dường nào !

Trước hết là sự đau khổ trong tâm hồn.

Vì hình khổ thập-giá là hình-khổ hèn-hạ nhất. Thế mà Vị Thiên-Chúa cao-trọng, quyền-phép, thánh-thiện vô cùng đã hạ mình chịu treo trên ấy, cho những kẻ thù mặc sức sỉ-nhục !

Sau đến những sự đau-khổ ngoài thân-xác.

Tay chân bị đanh xé nát — đầu bị gai đâm thủng — mặt sưng húp lên — mắt đẫm máu — miệng nóng hổi — xương bị gẫy, hoặc sai khớp : cả mình đầy những vết-thương tím bầm !

Thật Chúa rất có thể hỏi người ta : *« Hỡi những kẻ qua đường, hãy nhìn xem có ai phải đau khổ như Ta đây không ? »* (1)

Không, quyết là không có ai bao giờ phải chịu những sự đau thương khủng-khiếp như Chúa Giêsu.

Chúng ta hãy gẫm suy việc mầu nhiệm này...

*
* *

Đức Chúa Cha phán : *« Ta đã phạt Người vì tội dân Ta. »* (2)

Phải, chính vì tội lỗi người ta, mà Chúa Ngôi-Hai đã đau khổ suốt đời, nhất là từ khi hấp-hối

---

(1) Thren, I, 12, (2) Is LIII. 8.

trong vườn Cảm-lãm hôm qua, cho đến lúc chịu đóng đanh trên cây gỗ này.

Xưa ở vườn Địa-đàng đã có một cây nên dịp cho loài người hư đi.

Nay có một cây cứu sống cho họ.

Chỉ vì tham quả một cây, mà loài người đã không vâng lời Chúa. Nay Chúa Cứu-Thế vì vâng lời chịu đóng đanh tay chân vào một cây khác, mà đền được tội lỗi người ta.

Bởi vì tội phạm đến Chúa là Đấng cao-trọng vô-cùng, nên phải có một Ngôi Thiên-Chúa mới có thể đền được.

Từ trước vô-cùng, Ngôi-Hai đã tình-nguyện làm việc ấy.

Dầu Người đã có thể cứu loài người chúng ta một cách rất dễ, mà Người lại chọn lấy cách đau thương rất mực này, thì quả là lòng Người thương yêu chúng ta vô cùng vậy.

Thế nhưng, đám dân-chúng đứng gần Thánh-giá kia có hiểu gì đâu ?

Họ chỉ mong Người dùng quyền riêng để tự giải-thoát.

Ơn cứu chuộc — việc đền tội — sự lập-công, đó là những điều mà ngày nay cũng còn nhiều kẻ chưa biết, hoặc không muốn biết ?

Từ trên Thánh-giá Chúa đã nhìn thấy họ :

Người vẫn thương họ, vẫn dùng các đồ-đệ Người mà khuyên giục họ.

Chúng ta hãy cầu nguyện nhiều cho những linh-hồn ấy, xin Chúa soi sáng cho họ hiểu linh-hồn họ quý trọng bao nhiêu, mà nhất quyết trở-lại cùng Người...

Việc rỗi linh-hồn người ta là một sự mầu-nhiệm !

Chúng ta không thể hiểu sao có người nên thánh, có kẻ hư đi. Nhưng, không cần gì chúng ta phải hiểu điều ấy. Điều mà chúng ta phải hiểu, là trong số rất đông linh-hồn anh em đồng-loại hư đi, biết đâu chúng ta chẳng phải chịu trách-nhiệm một phần ?

**Chúa Giêsu nguyện rằng :
lạy Cha, xin tha cho chúng, vì chúng chẳng biết việc chúng làm.** (1)

Từ trên bàn thờ Thánh-giá, Chúa Cứu-chuộc dâng mình làm của lễ tiến Đ. C. Cha.

Người vừa là thày Thượng-tế hằng sống — vừa là Của-lễ trong-sạch thánh-thiện.

Dưới chân Người, dân-chúng nguyền-rủa chế-nhạo...

Quân hành-hình lấy áo Người chia nhau...

Dầu vậy Chúa không oán-trách, mà còn thương-hại cho những người tội lỗi...

Chúa Giêsu chính là Vị Chúa-Người.

Bởi là *Người*, Chúa ôm lấy hết mọi linh-hồn.

Vì là *Chúa*, Người làm nguôi được phép công-bình Đức Chúa Cha.

---

(1). Luc, XXIII, 34.

Người dâng mình trên bàn thờ dựng giữa trời và đất!

Người quay mặt xuống đất, nhưng cánh tay, và lòng trí Người hướng về trời. — Người để máu thánh chảy xuống trên đầu mọi người, và cầu-nguyện :

« Lạy Cha, xin tha tội cho chúng. Vì chúng chẳng biết việc chúng làm. »

Đây là lời thứ nhất trong bảy lời sau cùng Chúa lối cho nhân-loại.

Một lời cầu-nguyện phát ra tự lòng lân-mẫn vô-biên Chúa Giêsu!

Hết mọi người đã phạm đến Chúa. Nên Chúa Giêsu muốn xin ơn tha-thứ cho hết mọi người.

Lời cầu-nguyện ấy thế nào cũng được Đức Chúa Cha ưng nhận, vì đấng cầu-xin, tự mình đã đẹp lòng Đức Chúa Cha vô-cùng, lại còn tình-nguyện chịu những sự hy-sinh vô-tả...

Ôi, có ai lòng cứng rắn đến đâu, mà không cảm-động khi thấy một Vị Thiên-Chúa bào chữa và cầu-nguyện cho chính những kẻ đã làm khốn mình ?

*
* *

Một điều chúng ta phải năng nhớ là lòng thương xót vô cùng Chúa Giêsu đã tỏ ra trong cuộc thống-khổ Người.

Yêu kẻ ghét mình lúc mình gần chết, quả là một lòng yêu anh-hùng rất mực!

Thày chí-thánh cư-xử với kẻ thù Người như vậy, mà đồ-đệ Người lại dám giữ lòng hờn giận anh em đồng-loại sao?

Đồ-đệ thật của Chúa Giêsu, chẳng những không thêm đặt sự lỗi của anh em, mà, trái lại, còn ra sức chống chữa.

Vì họ biết những sự anh em lỗi với họ, nếu đem sánh với những tội họ phạm đến Chúa, thì chưa kể là gì!

Họ hiểu rằng ai không thành-thực bỏ lòng giận, và tha-thứ cho kẻ làm mất lòng mình, tức là từ bỏ Chúa, và không còn muốn làm đồ-đệ Người nữa.

Họ nhớ luôn: bất kỳ sự gì, dầu nhỏ mọn đến đâu, người ta làm cho anh em đồng-loại thì Chúa Giêsu cũng kể là như làm cho chính mình Người. Cho nên, tha thứ cho kẻ khác, tức là tha-thứ cho Chúa; không tha-thứ cho kẻ khác, tức là không tha-thứ cho Chúa vậy.

Chúng ta hãy cầu-nguyện nhiều, để có thể làm theo lời chúng ta đọc trong kinh « Lạy Cha »: *Xin tha nợ chúng tôi như chúng tôi cũng tha kẻ có nợ chúng tôi...*

Cầu-nguyện, để nhận rằng: nếu chính mình chúng ta yếu-đuối, và muốn kẻ khác hiểu cho

chúng ta như thế, thì lẽ công-bằng bắt chúng ta cũng phải hiểu cho anh em chúng ta như vậy.

« Lạy Chúa, xin tha cho họ, vì họ chẳng biết việc họ làm » đó là lời chúng ta nên cầu-nguyện, khi có ai làm mất lòng chúng ta.

Chúng ta cần phải bắt-chước Chúa về nhân-đức này : tha-thứ cho mọi người, và tha-thứ luôn mãi...

Cha bảo thật con : Hôm nay con sẽ được ở nơi vui vẻ cùng Cha (1)

HAI bên tả hữu Chúa Giêsu có hai người trộm cướp cùng chịu đóng đanh.

Một người hùa theo kẻ dữ mà nhạo báng Chúa. Y nói : « *Nếu ông quả là đức Kitô, thì hãy cứu mình, và cứu cả chúng tôi xem.* » (2)

Người kia thì lặng nghe. Sự Chúa ở hiền lành lời Chúa cầu-nguyện đã khiến anh nhận ra Chúa không phải người thường, mà là một Vị Thiên-Chúa.

Thấy người bạn phỉ-báng Chúa, anh bèn đối lại :

« *Bạn cũng chịu hình thập giá, mà bạn không sợ phép Thiên-Chúa sao ? Chúng ta chịu như thế này, là đáng tội; chứ như Người thì có tội gì đâu* » ?

Rồi, anh lấy hết lòng sốt-sắng khiêm-nhường

---

(1) Luc, XXIII, 43. — (2) Ib. 39.

cầu xin Chúa Giê-su : « *Lạy Chúa, khi Chúa ngự về nước Chúa, xin nhớ đến tôi cùng* ».(1)

Chúa Giêsu quay đầu về phía anh, nhìn anh một cách nhân từ mà phán : « *Cha bảo thật con : hôm nay con sẽ được ở nơi vui vẻ cùng Cha.* »

Đó là một lời mà ngày sau Chúa sẽ còn lặp lại với những ai biết thật lòng sám hối.

Người trộm lành kia là một tang-chứng lòng Chúa nhân từ vô-độ !

Chúa hằng sẵn sàng đón tiếp người tội lỗi. Nhưng, Người không thể ép họ được. Họ phải tự ý dùng ơn Chúa như người trộm lành kia...

Nhiều người thiếu can-đảm, nên mới bỏ ngoài tai tiếng Chúa giục trở lại.

Chúng ta hãy biết dùng ơn Chúa luôn, kẻo có khi sẽ phải mất đời đời, như người trộm dữ kia chăng..

*
* *

Từ khi mặc xác loài người, Chúa Giêsu đã hằng nhận những người có tội làm bạn, mà giúp đỡ...

Bọn Pharisiêu kiêu-ngạo trách Người, thì Người đáp : « *Ta không đến kêu gọi người lành, mà là kêu gọi người tội lỗi.* »

Ở trên Thánh-giá, Chúa càng chứng tỏ điều ấy hơn. Chúa đã nhận làm bạn không phải những

(1) lb 40 – 42.

người tội lỗi thường, mà là những kẻ trộm cướp giết người, những kẻ mà đời khinh dể nhất...

Trong hai người trộm cướp, một người trở lại được ơn thứ tha, và chính ngày hôm ấy được phúc vinh-hiển. Còn người kia bởi cố tình ở trong tội, nên phải sa Hỏa-ngục chịu hình khổ muôn đời.

Ngày tận-thế, Chúa Giêsu sẽ hiện ra với Thánh giá, như xưa trên núi Can-va-ri-ô. Bên hữu Chúa là những kẻ lành, những người đã biết trở lại ; bên tả Chúa là những kẻ dữ, những người đã không chịu hồi-đầu.

Ngày tận-thế cũng như ngày Chúa tắt hơi, tự trong đám mây, cũng như tự trên Thánh-giá, cũng một tiếng Chúa Giêsu phán đoán cho người này được hưởng phúc, cho người kia phải chịu phạt.

Đang lúc còn thời-giờ, chúng ta hãy biết trở về với Chúa Giêsu.

Mặc dầu chịu đóng đanh, Chúa vẫn quyền-phép, và làm vô-số sự lạ trong tâm hồn người ta.

Những người thánh là những kẻ đã biết đến cùng Chúa Giêsu.

Dầu chúng ta tội lỗi đến đâu, Chúa Giêsu cũng muốn tha-thứ cả.

Người sẽ ban sức cho chúng ta đem khổ giá đời này đổi lấy phần phúc đời sau.

Gương người trộm lành phải là một gương thúc-giục chúng ta quyết hy-sinh vì phần rỗi mình, và phần rỗi anh em đồng-loại.

Chúa phán với Mẹ mình: Hỡi bà, này là con bà. Đoạn Người phán với đồ - đệ : này là Mẹ con. (1)

GẦN bên Thánh - giá Chúa Giêsu, giữa đám dân-chúng tò-mò, hay ác-cảm, có một bọn người họ-hàng, đồ-đệ, đồng hương Chúa.

Đứng gần hơn là Đức Bà Maria Mẹ Chúa, với vị đồ-đệ thân-ái, bà Maria Madalena, và bà Maria Clêopha.

Đức Mẹ rất âu-sầu, khi chứng-kiến việc đóng đanh Con cực thánh Người. Nhưng, mặc dầu lòng chua xót, Người cũng đứng vững-vàng, như một người không phải gì đau-đớn !

Vì là Mẹ Chúa Cứu Thế, Đức Mẹ lên núi kia, để dâng Con mình cho Đức Chúa Cha, mà chuộc tội loài người.

---

(1) Joan, XIX. 26-27.

Sau ba mươi năm sống thân-mật cùng Chúa, nay là giờ ly-biệt thê-thảm.

Chúa Giêsu nhìn Đức Mẹ, muốn lối lại cho Người một kỷ-niệm gì sau hết.

Đức Mẹ cũng nhìn Chúa, mà chia với Người mọi nỗi đau-thương...

Hai Mẹ Con nhìn nhau, để đem chung đúc lễ hy-sinh của nhau lại làm một.

Sau, Chúa nhìn Đức Mẹ, nhìn ông Gioan mà phán : « *Hỡi Bà, này là con Bà* ».

Rồi Chúa lại nhìn ông Gioan, nhìn Đức Mẹ mà phán : « *Này là Mẹ con* ». ...

Không có giờ phút nào đau đớn cho Đức Mẹ bằng những giờ phút này.

Âu là Đức Mẹ đã so sánh đồng Bêlem với núi Canvariô.

Ở Bêlem, Đức Mẹ đã được nghe Thiên-thần hát mừng Chúa. Ở núi Canvariô, Đức Mẹ phải nghe toàn những lời chửi rủa, nhạo cười.

Ở Bêlem, các mục-đồng thờ lạy Chúa. Ở núi Canvariô, các quân lính thi nhau phỉ-báng Người.

Ở Bê-lem, Ba-Vua công-nhận Chúa Giêsu là Thiên-Chúa. Ở núi Canvariô, các quan luận xử Người.

Ở Bêlem, Đức-Mẹ có thể lau nước mắt Chúa, và che đậy cho Người. Ở núi Canvariô Đức Mẹ

không sao cầm hãm được máu Chúa, hoặc băng bó cho Người!

*
* *

Nhìn Thánh-giá Chúa, thấy Người bị tan nát cả mình ngọc, bấy nhiêu sự làm gì chẳng đốt lòng Đức Mẹ cháy lửa mến Con Người hơn nữa?

Đức Mẹ không nói chi. Nhưng, sự Người ở lặng, chăm chỉ nhìn Chúa, cũng là một cách an-ủi Chúa rất nhiều.

Làm đồ-đệ Chúa, chúng ta hãy biết cảm-thương các nỗi khổ-thống Thày chí-thánh chúng ta.

Kìa, Người ta đang nhạo-báng Chúa: « *Ngươi thử xuống khỏi thập-giá xem* » — « *Nếu ngươi có quyền-phép, sao chẳng tự cứu lấy mình?* »

Nhưng, Chúa Giêsu không xuống khỏi thập-giá. Người cũng không tự cứu lấy mình.

Chúa muốn chịu bạc-đãi, và muốn chúng ta bênh-vực Người.

Nếu có những người như Giuđa bán nộp Chúa, thì chúng ta hãy hoan-hô đón rước Người. Nếu có những người như Caipha nói phạm đến Chúa, thì chúng ta hãy nhận Người là Thiên-Chúa, và thờ lạy Người. Nếu có những người như Hêrôđê chế-riễu Chúa, thì chúng ta hãy ca-

tụng Người. Nếu dân-chúng hùa nhau hãm hại Chúa, thì chúng ta cũng chớ bỏ Người. Nếu có những người như Philatô xử-tử Chúa, thì chúng ta hãy đến bên Người như Đức Mẹ, và quyết giữ Người ở với chúng ta.

Gần giờ tắt hơi, Chúa Giêsu càng tưởng nhớ đến loài người.

Chúa đã kết-thân với loài người, nay sắp đến giờ ly-biệt, Người muốn để lại một dấu chắc-chắn về mối tình yêu ấy.

Người phán : « *Hỡi Bà, này là con Bà* ». Lời ấy Chúa phán cùng hết mọi người thiên-hạ..

Ông Gioan đại-diện cho hội Tông-đồ ; mà hội Tông-đồ đại-diện cho Giáo-Hội.

Đức Mẹ nhận Giáo-Hội làm con, và Giáo-Hội nhận Đức Mẹ làm Mẹ thật.

Tình Mẹ con này sẽ bền-bỉ đời đời.

Cho tới ngày tận-thế, Đức Mẹ sẽ hằng sinh ra vô số con thiêng-liêng, để sau hưởng phúc cùng Người, và Đức Chúa Con mãi mãi.

Ai làm con Đức Mẹ hãy ở cho xứng phẩm-chức cao-trọng mình.

Vào khoảng giờ thứ chín, Chúa Giêsu kêu lớn tiếng rằng : Eli, Eli, Lamma Sabacthani, nghĩa là : Lạy Chúa tôi, lạy Chúa tôi, sao Chúa bỏ tôi ? (1)

LÚC ấy là quãng chín giờ Do-thái, nghĩa là 3 giờ chiều.

Bỗng-nhiên cả trời đất tối sầm lại !

Người ta sợ hãi hỏi nhau không biết điềm ấy báo một thiên-tai gì ?

Trên Thánh-giá, mặc dầu phải treo giữa hai người trộm cướp, phải đau-đớn rất mực, Chúa ra như không nghĩ đến các sự đau-thương mình, mà chỉ tưởng đến phép công-bình Đức Chúa Cha.

Người mới nói lên một câu não-nuột rằng : « *Lạy Chúa tôi, lạy Chúa tôi, sao Chúa bỏ tôi ?* »

Chắc chắn lời ấy không phải do sự ngã lòng.

(1). Matt, XXVII, 46,

Chúa Giêsu hằng kết-hợp với Cha Người một cách rất chặt chẽ. Nên Đức Chúa Cha không thể bỏ linh-hồn Con yêu-dấu mình được.

Lúc này chỉ có phần cảm-giác Chúa Giêsu là như bị Đức Chúa Cha quên bỏ.

Thánh Phaolô nói : « *Chúa Kitô đã cứu chúng ta khỏi bị nguyền rủa, bằng cách nhận chịu nguyền-rủa thay cho chúng ta, như có lời chép : Vô phúc thay kẻ chịu treo trên mộc giá* »(1)

Đã rõ Chúa không thể mắc tỳ-ố gì bởi những tội-lỗi mà Người đã tình-nguyện gánh lấy.

Nhưng, tình yêu Chúa đã tiêu-hủy tội-lỗi khác nào lửa nuốt lấy những gì nó có thể đốt được vậy.

Chúng ta hãy xin Chúa ban cho chúng ta hiểu thêm lòng Người.

∴

Chúa Giêsu đau lòng đến nỗi, mặc dầu chỉ còn mấy phút nữa sẽ tắt hơi, Người cũng phải thốt ra một lời ca-thán !

Tâm-hồn Chúa đầy dẫy sự ưu-phiền : Cha Người thịnh-nộ ; dân-chúng bạc-bẽo ; đồ-đệ bất-trung ; dầu Người chịu chết cách đau-đớn sỉ-nhục cho nhân-loại, nhiều kẻ cũng không chịu nhờ công-nghiệp Người !

---

(1). Gal, III, 13

Nhiều kẻ không muốn nhờ công Chúa Giêsu : đó là điều làm khổ cho Người hơn hết.

« Eli, eli lamma sabacthani » : lạy Chúa tôi, lạy Chúa tôi, sao Chúa bỏ tôi ? Sao Chúa để cho công tôi ra vô-ích thế này ?

Sự Chúa Giêsu bị Cha Người bỏ, trái lại, có thể làm ích cho những ai phải chịu khổ trong lòng :

Biết đâu chính chúng ta chẳng đã có lần cảm thấy sự đen tối bề trong, ra như loài người và Thiên-Chúa cùng đã bỏ chúng ta ?

Có vậy, thì chúng ta hãy biết than thở, như Chúa Giêsu rằng : « Lạy Chúa tôi, lạy Chúa tôi, sao Chúa bỏ tôi ? »

Rồi, chúng ta hãy nhìn lên Chúa Giêsu.

Thấy Người chịu đau-khổ, chúng ta sẽ hiểu hơn vì sao chúng ta cần phải nhận lấy các nỗi hy-sinh như Người.

Người, tuy cũng có tính Thiên-Chúa như Cha Người, mà Người đã để cho kẻ dữ đóng đanh, và chịu sỉ-nhục vì lòng yêu-mến chúng ta.

Người đã rất có thể cứu chúng ta mà không phải chịu đau-khổ. Nhưng, Người đã muốn dùng sự đau-khổ, để tỏ lòng yêu chúng ta hơn...

Ẩn mình vào Trái Tim Chúa Giêsu, chúng ta sẽ hiểu được ý nghĩa sự đau-khổ ở đời...

Sau đó, vì biết rằng mọi sự đã hoàn tất và muốn cho lời Thánh-kinh được thực-hiện, thì Chúa nói lên : Ta khát (1)

CHÚA Giêsu đã gần tắt hơi.

Dân-chúng ra về dần. Duy có quân lính còn ngồi lại. Và bọn luật-sĩ, Pharisiê thày-cả còn chưa thôi chửi rủa Người.

Chúa Giêsu đã kiệt sức. Thân-thể thành một vết-thương lớn, máu chảy đầm-đìa.

Bỗng Người kêu lên : « Ta khát ».

Sự khát Chúa nói đây vừa là sự khát tự-nhiên, vừa là sự khát siêu-nhiên...

Chúa khát nước vì đã lâu giờ không được uống, mà lại còn phải chịu đổ mồ-hôi và máu rất nhiều !

Nhưng, Người muốn nói riêng về sự khát các linh-hồn, một sự khát mà duy các hình-khổ, nhất là sự chết mới làm giảm được !

(1) Joan, XIX, 28 —

Thánh Gioan nói rõ : « Vì biết rằng mọi sự đã hoàn-tất, và muốn cho lời Thánh-kinh được thực-hiện, thì Chúa nói lên : Ta khát ».

Chúa khao-khát đổ đến giọt máu cuối cùng, để cứu chuộc nhân-loại.

Khác nào Người còn nói như trước đây với người đàn-bà đất Samaria rằng : *Xin cho Ta uống.* (1)

Đứng gần Thánh-Tâm là mạch tình yêu-mến, chúng ta hãy biết cảm-thương Chúa, và ra sức làm cho người giãn khát đôi phần.

Linh-hồn chúng ta là một thứ nước có thể làm mát lòng Chúa.

Vậy, chúng ta hãy dâng hồn cho Chúa, đừng để nó bị lửa tình-dục làm tiêu-tán, cũng đừng để nó trộn lẫn với bùn đất thế-gian...

Chúng ta hãy để Chúa Giêsu uống nước linh-hồn chúng ta, cũng như Người để chúng ta uống máu thánh Người vậy.

*
* *

Cũng như Chúa Giêsu, chúng ta hãy khao-khát cứu linh-hồn anh em đồng-loại.

Phương-thế thứ nhất là ở nhân-từ.

Nhiều khi chúng ta quá hẹp-hòi không chịu được những khuyết-điểm nơi kẻ khác — không

(1) Joan, IV, 7.

bằng lòng, khi người ta làm phật-ý chúng ta, dầu chỉ là một cách rất nhẹ.

Trong sự yêu người, chúng ta lại hay lựa chọn, phân-biệt.

Chúng ta hãy bắt-chước Chúa mà ở nhân-lành với bất cứ ai : chia vui, sẻ buồn, bênh vực, giúp đỡ mọi người, mọi lúc và mọi nơi.

Thông tình yêu ra như thế, là dọn lòng người ta quay về với Chúa vậy.

Thứ hai, chúng ta hãy cầu-nguyện cho mọi người.

Cầu-nguyện tức là chúng ta cũng làm một việc như Chúa Giêsu : *Người hằng sống để bầu-cử cho nhân loại trước mặt Đức Chúa Cha.* (1)

Thứ ba, chúng ta hãy làm gương sáng,

Gương sáng chính là lời giảng rất hiệu-nghiệm. Mỗi một việc lành chúng ta làm có thể khiến người ta suy nghĩ, và, nhờ suy nghĩ, sẽ mến yêu : suy nghĩ, mến-yêu những sự thuộc về Chúa, và linh-hồn mình.

Sau hết, chúng ta hãy làm việc cứu-thế bằng cách chịu đau-khổ.

Một hạt nước tự sông biển bốc lên, được hợp với biết bao hạt khác, làm thành mưa, nhuần thấm ruộng đất, khiến nó sinh ra hoa quả tốt lành.

---

(1) Heb. VII, 25.

Một chút hy-sinh chúng ta, nếu có được đem hợp với sự hy-sinh Chúa chịu đóng đanh, cũng sẽ thành thứ mưa làm cho ruộng đất linh-hồn người ta sinh hoa quả nhân-đức, đáng thu vào kho lẫm Thiên-đàng.

Hạnh-phúc cho chúng ta biết bao, khi mà ngày tận-thế, chúng ta được Chúa khen : « *Ta đã khát, mà con đã cho Ta uống*. »

Uống giấm rồi, Chúa nói :
mọi sự đã hoàn-tất. (1)

QUÂN lính sẵn có một đồ uống đơn-sơ là giấm pha với nước lã.

Nghe Chúa kêu khát, một người lính thấm bông bể vào nước ấy rồi cắm vào một chiếc sào, giơ lên miệng Chúa.

Đúng như lời vua Đa-vít đã nói tiên-tri : *« Chúng đã lấy giấm cho Ta xấp giọng »*. (2)

Công-việc Chúa như vậy là xong. Người có thể kêu lên : « Mọi sự đã hoàn-tất ».

Người đã thực hiện các lời tiên-tri và hình bóng đạo cũ.

Người đã tuân theo từng ly từng tý các mệnh lệnh Cha Người.

Dầu khôn ngoan, quyền-phép vô cùng, Người

(1). Joan, XIX, 30. - (2). Ps. LXVIII, 22.

cũng không thể làm gì hơn nữa, để chiếm lấy lòng người ta.

Consummatum est. Chúa đã làm đủ mọi sự rồi !

Ngôi-Hai đã xuống thế — mặc xác loài người — sống khó khăn, hèn hạ — chịu muôn nỗi khổ-cực.

Bây giờ thì Người sắp tắt hơi.

Người đã lập công đền tội. Loài người được giao-hòa với Thiên-Chúa. Công cuộc cứu-thế, như vậy là hoàn thành.

Chúa Giêsu có thể nói : « Consummatum est. Mọi sự đã hoàn-tất. »

Ôi, nghe tiếng ấy, nhân-loại phải vui mừng biết bao !

Từ nay, hết mọi người chỉ cần phải hợp tác với Chúa, là sẽ được cứu rỗi. Mọi người, không phân biệt nòi giống, đều có phần trong công nghiệp Chúa Giêsu.

Tội Adong quả là có phúc, vì được một Vị Thiên-Chúa cứu chuộc như vậy !

*
* *

Làm đồ-đệ Chúa Giêsu, chúng ta hãy biết cảm-tạ Người vì ơn cứu-chuộc.

Không gì đáng chúng ta ghi nhớ bằng cuộc khổ-nạn Chúa chúng ta.

Đó là ơn kết lại hết mọi ơn chúng ta nhờ Người mà được.

Ơn trọng nhất Thiên-Chúa ban cho chúng ta là chính Đấng Cứu-chuộc — Đấng đã sinh ra vì chúng ta — đã sống vì chúng ta — đã chịu chết vì chúng ta — đã phó cho chúng ta trót cả mình Người : là thân-xác, linh - hồn, cùng bản - tính Thiên-Chúa.

Chúng ta thật phải than như thánh Tiên-tri : *« Tôi biết làm gì, mà đáp lại hết mọi ơn Chúa đã ban cho tôi ? »* (1)

— *« Tôi sẽ cầm lấy chén Chúa Giêsu, mà uống phần khổ-nạn tôi ».* (2)

Nghĩa là :

Tôi sẽ sống vì Chúa — chịu đau-khổ vì Chúa — và chết vì Chúa.

Vì tôi, Chúa đã không quản ngại đau-khổ. Phần tôi, cũng sẽ cam chịu đau-khổ vì Người.

Chúa đã quên bỏ mình để yêu tôi. Tôi cũng sẽ từ bỏ mình để mến Chúa.

Dầu gian-truân — dầu đói khát — dầu rách rưới — dầu giặc giã... không gì sẽ có thể làm tôi mất lòng mến Chúa Giêsu.

Đã hẳn, không dựa vào Chúa, tôi sẽ không thể làm gì. Cậy vào ơn thánh, và công-nghiệp Người, tôi sẽ làm được mọi sự.

---

(1) Ps CXV, 12 (2) . Ib 13

Nay tôi mới hiểu vì sao Chúa đã làm người, để ở cùng chúng tôi — vì sao Giáo-Hội khuyên tôi năng nhìn lên Chúa Giêsu, như quan-tướng, và gương-mẫu.

Đó là để cho tôi học sống hy-sinh như Người — để, một ngày kia, cũng như Người tôi có thể nói rằng : « Mọi sự đã hoàn-tất »

Và Chúa Giêsu kêu lớn tiếng rằng : Lạy Cha, con xin phó linh-hồn trong tay Cha. (1)

CÔNG việc Chúa Cứu Thế đã hoàn-thành. Chúa đã đạt mục-đích đời Người ở thế-gian.

Thân-xác mà Người nhận lấy để chịu đau-thương, thì nay đã chịu đủ thứ hình-khổ. Máu thánh Người đã chảy hết. Giờ tắt hơi đã gần.

Chúa là Đấng Hằng-sống — là Đấng cầm quyền sinh-tử, mà nay chịu chết như mọi người !

Người để cho hồn, xác lìa nhau.

Nhưng, trước khi thở hơi cuối cùng, Người còn thưa với Đức Chúa Cha một lời thân-ái :

«Lạy Cha, con xin phó linh hồn trong tay Cha».

Xưa lúc Người chưa biết nói, Thiên-thần đã thay mặt Người, mà dâng cho Đức Chúa Cha những giây phút đầu tiên đời Người.

(1). Luc, XXIII, 46.

Nay gần giờ tắt nghỉ, chính Người nói ra lời tuân-phục thánh ý Đức Chúa Cha.

Chẳng khác gì Người thưa : « Nay đã đến giờ con phải theo ý Cha, mà ly-trần. Việc Cha giao cho con, con đã làm xong. Vậy, con xin phó linh hồn con cho Cha ».

Đó là tiếng khải-hoàn !

Vì Chúa Giêsu đã chinh-phục thế-gian. Từ nay các linh-hồn sẽ là của Người.

Chúng ta nên nghe thánh Phao-lô mời gọi : « *Anh em hãy đem hết lòng trông cậy mà chạy đến tòa ơn thánh, để chịu lấy tình lân-ái Chúa, và sức Người giúp đỡ cho tùy cơ-hội,* » 1)

*
* *

Lời sau hết Chúa Giêsu : « Lạy Cha, con xin phó linh-hồn cho Cha » là tiếng vọng lại một lời khác Người đã nói khi mặc xác phàm : « *Lạy Chúa, này tôi đến để theo thánh ý Chúa* ». (2)

Hai lời ấy tóm lại cả cuộc đời Chúa Giêsu.

Các đồ-đệ Chúa nên họa lại tâm tình Thày chí thánh.

« Lạy Chúa, tôi xin phó linh-hồn tôi trong tay Chúa ».

Từ hẳn ý riêng, để nhận ý Chúa như vậy, là một việc đẹp lòng Chúa biết bao !

---

(1). Heb, IV, 16. – (2) Heb. X, 7.

« Lạy Chúa, tôi xin phó linh-hồn tôi trong tay Chúa ».

Dâng mình cho Chúa như vậy, chúng ta sẽ được dự vào tinh-thần Người. Vì :

Chúa Giêsu là sự *sáng* thật. Đem hợp lòng trí chúng ta lại với lòng trí Chúa, chúng ta sẽ không sợ sai lạc, phạm tội.

Chúa Giêsu là *tình yêu.* Một tình yêu vượt hết mọi tình yêu ở thế. Một tình yêu đời đời.

Vậy, không những giờ lâm chung, mà cả những khi gặp ưu phiền, chúng ta hãy phó mình trong tay Chúa.

« Lạy Chúa, tôi xin phó linh-hồn tôi trong tay Chúa ».

Chúng ta hãy năng gọi Người bằng tên *Chúa Cứu Thế.*

Có đến với Người — có hưởng nhờ công-nghiệp Người — có hấp thụ lấy tinh-thần Người... chúng ta mới sẽ nên đồ-đệ thật của Người ; Người mới sẽ nhận chúng ta, mà đưa về Thiên-quốc.

Ôi, *nếu mọi người thiên-hạ hiểu cái phúc thuộc về Chúa Giêsu,* thì có đâu họ lại đi phụng-sự những lạc-thú hèn hạ ở đời.

Chúng ta hãy cầu cho những ai chưa hiểu biết Giêsu được có ngày hiểu biết Người — và có thể thực tình thưa Chúa rằng : « Lạy Chúa, tôi xin phó linh-hồn trong tay Chúa ».

Rồi Chúa gục đầu xuống, mà tắt hơi... (1)

ĐẾN giờ đã định, Chúa Giêsu thở hơi cuối cùng.

Cả trời đất đều chuyển-động — mồ tan, đá vỡ — nhiều kẻ chết hiện về — màn Đền-thờ bị xé từ trên xuống dưới — một quan đội và nhiều người khác thật lòng trở lại.

Đá vỡ ra, để chỉ rằng : có những kẻ lòng cứng rắn cũng phải ra mềm.

Mồ kẻ chết mở ra, để chỉ rằng Chúa Giêsu chết, tức là sự sống thắng được sự chết vậy.

Màn Đền-thờ bị xé đôi, để chỉ rằng : án phạt loài người đã được bãi bỏ.

Cảnh vật rối loạn, không phải để khóc tội giết Thiên-Chúa, cho bằng là để ca-tụng tình yêu, mà Chúa Cứu-Thế vừa mới mua chuộc.

---

1). Joan, XIX, 30.

Chúa đã phải đau khổ mà gieo vãi, nay Người được vui mừng mà hái gặt.

Sau khi đã cho đi hết cả, Người lại được lại hết cả.

Đúng như lời Người đã nói : « *Ngày nào Ta chịu treo lên, Ta sẽ kéo mọi sự đến cùng Ta* ». (1)

Này đây, cuộc khải-hoàn Chúa Cứu-Thế đã bắt đầu.

Sau người kẻ trộm, và quan đội kia, sẽ có biết bao triệu người nhập hàng ngũ Chúa !

Một cảnh lộng-lẫy biết bao !

Thánh giá chính là ngai Chúa Giêsu ngự, để cai-quản người đời.

Chúng ta hãy rập tiếng cùng thần thánh trên trời, mà hoan hô Chúa Giêsu, và nài xin Người chinh-phục thêm những kẻ còn « ngồi trong bóng sự chết ».

*
* *

Mỗi đồ đệ Chúa phải nên như kẻ chịu đóng đanh. Sống, đối với đồ đệ Chúa là lên núi Can-va-ri-ô.

Thày chí-thánh đã phải qua gian-lao và đau-khổ, mới tới đài vinh-quang, thì đồ đệ Người cũng phải theo một con đường ấy.

Muốn sống lại vinh-hiển, phải chết cách thiêng-liêng.

---

(1) Joan, XII. 32.

Muốn chết cách thiêng-liêng, phải sẵn lòng chịu đau-khổ.

Đồ đệ Chúa còn phải theo Thày mà giảng đạo bằng cách chịu đau khổ.

Thày đã phán : « *Không ai có lòng bác-ái bằng kẻ hy-sinh tính-mệnh vì bạn-nghĩa mình* ». (1)

Chịu đau khổ với Chúa Giêsu là một việc ích lợi nhất ở đời.

Mỗi đồ đệ Chúa rất nên suy lời thánh Phao-lô : « *Tôi cùng chịu đóng đanh với Chúa Kitô.* (2) — « *Tôi muốn chịu hết mọi sự vì những kẻ Chúa muốn chọn, để cho họ được phúc vinh-hiển trong Chúa Giêsu.* » (3)

Không nguyên những kẻ đi giảng dạy mới là tông-đồ.

Những người đã dâng mình làm của lễ hy-sinh, nhiều khi là những tông-đồ đắc-lực biết bao nhiêu!

Vậy, từ nay, chúng ta đừng từ nan, quản khó ; trái lại, chúng ta hãy đứng cạnh Thánh-giá Thày, để lĩnh ơn Người ban, mà đừng bỏ khổ-giá của chúng ta.

Rồi có ngày chúng ta sẽ được tắt nghỉ trong Chúa.

Thiên-thần Hộ-thủ sẽ báo rằng : em tôi đã gục đầu xuống mà tắt hơi.

Và từ đó, cùng với bao tông-đồ khác, chúng ta sẽ ca tụng Chúa muôn đời !

---

(1), Joan. XV, 13. — (2) Gal, II, 19. — (3). II Tim. II, 10.

Mục Lục

Lời nói đầu 5
1. Thầy dặn-bảo các đồ-đệ. 7
2. Đồ-đệ Phêrô cậy mình. 11
3. Thầy nói trước sự đồ-đệ Phêrô bội nghĩa. 15
4. Đồ-đệ Phêrô vẫn còn cố-chấp. 18
5. Vào « Trại Ép dầu » 21
6. Thầy đi cầu nguyện 25
7. Ba đồ-đệ được thấy Thầy hấp-hối. 28
8. Thầy ưu phiền. 32
9. Thầy sợ-hãi. 36
10. Thầy chán ngán. 39
11. Thầy bị bỏ một mình. 43
12. Thầy vật lộn với thống-khổ. 47
13. Thầy cầu nguyện lần sau hết. 51
14. Thầy nhận chịu đau-thương. 55
15. Thầy thấy ba đồ-đệ còn ngủ. 59
16. « Các con hãy tỉnh-thức và cầu nguyện » 63
17. Một Thiên thần đến an-ủi Chúa Giêsu. 67
18. Chúa Giêsu đổ mồ-hôi máu 71
19. « Các con hãy chỗi dậy : chúng ta cùng đi ». 75
20. Giuđa nội-công 79
21. Cái hôn phản Thầy. 83
22. « Bạn Ta đến đây làm gì vậy ? ». 87
23. Thầy can đồ-đệ Phêrô 91

24. Các đồ-đệ bỏ Thầy 9
25. Chúa Giêsu bị ông Anna tra hỏi 9
26. Chúa Giêsu bị một đầy tớ vả mặt. 10
27. Chúa Giêsu bị ra trước mặt ông Caipha. 10
28 Chúa Giêsu ở lặng 10
29 Chúa Giêsu bị nhạo-cười 11
30 Đồ-đệ Phêrô bắt đầu chối Thầy 11
31. Đồ-đệ Phêrô đi sâu vào con đường tội 12
32 Thầy nhìn đồ đệ Phêrô 12
33. Đồ đệ Phêrô hối-lỗi. 128
34. Chúa Giêsu bị Hội đồng Do thái xử. 13
35. Giuda chết dữ. 13
36. Chúa Giêsu bị ra toà quan Philatô. 13
37. Quan Philatô do dự 14
38 Chúa Giêsu bị nộp cho vua Hêrodê 14
39. Vua Hêrodê chế riễu Chúa Giêsu. 15
40 « Một là Giêsu, hai là Baraba ». 154
41. Vợ quan Philatô can-thiệp. 157
42. Chúa Giêsu bị đánh đòn 161
43. Chúa Giêsu bị đóng gai vào đầu. 165
44. « Này là Người ». 169
45. Chúa Giêsu bị điệu đi đóng đanh 173
46. Chúa Giêsu vác Thánh-Giá 176
47 Người thành Cy-rê-nê-ô 180
48. Đoàn phụ-nữ theo Chúa Giêsu 184
49 Chúa Giêsu chịu đóng đanh 188
50 « Lạy Cha, xin tha tội cho chúng » 192
51 « Hôm nay con sẽ được ở nơi vui vẻ cùng Cha » . . 196
52. « Này là Mẹ con » 199
53. « Lạy Chúa tôi, sao Chúa bỏ tôi ? » 203
54 « Ta khát ». 206
55. « Mọi sự đã hoàn tất » 210
56. « Lạy Cha, con xin phó linh hồn con trong tay Cha » . 214
57. Chúa Giêsu tắt nghỉ. 217

Cứu-thế tùng-thư

I. Sách

Thánh An-phong-sô :

Cách tỏ lòng mến Chúa Giêsu. . . . . . 6$00
Những tên lửa yêu-dấu. . . . . 2$00
Tuần 9 ngày kính Đức Chúa Thánh-Thần 2$00
Dọn mình chết lành. . . . . 15$00

Cha A. Tuyên c.ss.r.

Ý-nghĩa sự đau-khổ. Giá Bắc-Việt : 10$00
Các nơi khác : 12$00
Tâm sự với Chúa Giêsu (đang in).

Cha Jh Bích c.ss.r.

Một bức gương trong (In lần thứ hai).
Giá Bắc-Việt : 3$00
Các nơi khác : 4$00
Một Dòng của Đức Mẹ (sắp in).

II. Báo

Gia-đình nào cũng nên đọc báo

ĐỨC MẸ HẰNG CỨU GIÚP

Tòa soạn : **D. C. Cứu Thế. Thái-hà-ấp. Hà-Nội**

BƯỚC THEO THẦY
của Cha Jh. BÍCH c. ss. r.
In lần thứ nhất
Xong ngày 30 tháng 9 năm 1950
Tại nhà In
VŨ-HÙNG — HÀ-NỘI

Bìa 2 màu của Họa-sĩ
NGUYỄN-BÍCH-VÂN

Kiểm-duyệt số 287 K.D.N.T.T.B.V. ngày 7-6-1950

912.

Giá Bắc Việt : 18 đ.
Các nơi khác : 20 đ.